Downloaded from: www.ketabton.com
Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه:

ددې کتاب د چاپ حق خوندي دئ.

د کتاب نوم: د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول)
ليکوال : عبدالله الهام جمالزی
خپرندوی: دانش خپرندويه ټولنه _ پېښور
شمېر : زر ټوکه
چاپ کال: ۲۰۰۸ز جون/ ۱۳۸۷ل جوزا
کمپوزر: پخپله ليکوال
ډيزاين: ذبيح الله شفق
انلاين چاري: عبدالله احسان - لراوبر [لوی] افغانستان http://www.larawbar.com

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لراو بر افغانستان
www.larawbar.com

لــړليک:

- ډالۍ
- د سر د خبرو په يلمه:

1. ------------------ خپرکی - د بابا ترکاني
2. ------------------ خپرکی - د روژي مياشت
3. ------------------ خپرکی - د بابا غوسه
4. ------------------ خپرکی - اختر
5. ------------------ خپرکی - د ښځي اوښکي
6. ------------------ خپرکی - اووه ټګان
7. ------------------ خپرکی - د پلار ناروغي
8. ------------------ خپرکی - د قناعت درس
9. ------------------ خپرکی - د آمني راتګ
10. ------------------ خپرکی - له ميني د پلار خبرېدا
11. ------------------ خپرکی - پوهنتون ته تګ
12. ------------------ خپرکی - پوهنتون
13. ------------------ خپرکی - آمني ته ليک
14. ------------------ خپرکی - د پلار مرګ
15. ------------------ خپرکی - غم او هيله (وروستۍ برخه)

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

16. پـــــــــــــــاى

ډالۍ:

خپل ګران مور او پلار ته چې په هر درد مې خوږمن او پـه هره خوښـۍ مې خوښ دي ټولو هغو اولادونو ته چې د مور او پلار زړه يې ساتلى او روح يې د هغوى په دعاوو ژوند اخلي.

ليکوال

د سرد خبرو په پلمه:

د مينې او ښکلا د سپيڅلي ښتن په پاک نامه:

مالـه کوچينوالـي لـه داسـتان سـره زياتـه مينـه درلـوده د ليکوالـو داستانونه به مې لوستل خوند به مې ترې اخيست. لمړى داستان مې په ملالۍ مجله کې ولوست پلار مې راته مجلې راوړلې او مابـه چې لوستلې هغه ته به يې هم خوند ورکـاوه ، خو زه پوهيدلم هغه بـه را ته دمجلې هره برخه ښوولـه: زويـه داولولـه ... داولولـه ... خـو هيڅکلـه يې راته ونه ويل چې دادستانونه هم ولولـه ، اوخپلـه بـه يې داسـې پـه مينه مينه لوستل چې توبه.
زه نه غواړم دداستان په اړه درته ځيرنيزې خبرې وکـړم ، خودايادو نه کول اړين بولم چې دداستان هغـه تعريف چې وکـولاى شي دداسـتان دبيلابيلو قسمونو استازيتوب وکړي ګران کاردى هان زما پـه اند ناشونې خبره ده. خو بيا هم ځينو لويو ليکوالـو پـه ځينو وختو نو کې دداسـتان دځينو قسـمونو لپـاره ځيـنې تعريفونـه کـړي دي. مثـلاً جـوزوف شـپيلي (Joseph Shipley) دنـړى دادبـي اصـطلاحاتو پـه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهنګ کې ليکلي: داستان د پيښو د ليږدولو او بيانولو لپاره عامه اصطلاح ده. عموماً په داستاني ادبياتو کې داستان د دوه متضادو ځواکونو او يو ې موخې ترمنځ د کشمکشونو او هڅو د ښوولو ټولګه ده.

همدارنګه نور ليکوال هم بېل بېل باورونه لري څوک زياتونې لري څوک بيا هغه د چاخبره دا تعريف هم زيات بولي خو په هرحال دداستان اوريدلو شوق ډيرعجيب دی بيا زمونږ په ټولنه کې چې ليک لوست ډير مروج ندی او هغه د چاخبره ليکلي مو په درد نه لګيږي د شپې به ګرد چاپېره سره کېناستلو ديو چا له خولې به مو داستان ته چرت ونيو : په کور کې يې څه نه درلودل سباته له شپانه سره صحراته ووت په لاره کې په چرتونو کې ډوب روان وو چې يو څه يې سترګې وبرېښولې... هره شېبه بس يو ه تلوسه راسره وه هغه دا چې وروسته څه وشول بيا څه وشول... دداستان ترپايه به ټول آرام ووچا به څه نه ويل په پای کې به مو ياويل چې کاشکي زه دهغه په ځای وای څومره زړور وو يابه موويل چې زه نه غواړم دهغه په شان واوسم...

اوس مهال پښتانه کيسه ليکوال ښې کيسې ليکي ښه تصويرونه باسي او ښه هيجان او ښه منځ پانګه او د کيسې کښښ ښه ساتي مګر زياتره ليکوال بيا د کيسې پيغام ته څومره پام نه کوي يوا ځې لکه خپله کومه خاطره چې ننداري ته ږدي خلک يې لولي ، وخت پرې تيروي مګر په پای کې له ځانه سره وايي:

- ښه نو څه ګټه ؟

دادليکوال د کيسې په کمزورۍ دلالت کوي. که هرڅومره هغه د چاخبره څو حقيقت ته ورته ، منطقي ، کښښي او ښه انځورګري په کيسه کې وکړي مګر چې په پای کې لوستونکی ووايي چې (نو څه ګټه ؟) زما په خيال کيسه په لوستلو نه ارزي او دلوستونکي دو خت ضايع کول دي.

کيسه که هرڅومره هيجان لري ، حقيقت ته ورته وي بايد هغومره له ځانه سره ښه پيغام هم وليږدوي داسې نه چې بيا يو بل ليکوال قلم

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسي راواخلي او لوستونکو ته تشريح وليکي چې پدې کيسه کې دغه پيغام پروت وو.

يو امريکايي کيسه ليکوال ښاغلی رينګ لاردنر ښه کيسه ليکوال دی. خو کومه انځور ګري چې هغه په کيسه کې لري شايد بل ليکوال يې له هغه ښه ولري، کوم هيجان چې هغه په کيسه کې اچوي بل يې له هغه ښه اچوي. خو کله چې پيغام ته رسيږي هر څوک وا يي چې د هغه کيسې نوځکه ښې دي.

داستان، داستان عجيبه کلمه ده، کله کله له ځانه سره تعجب شم، زه څېړنه او داستان ليکنه څېړمه، خو د نورو داستانونه چې لولم زړه مې غواړي چې زه هم دومره داستانونه وليکم، دو مره داستانونه وليکم چې نور مې په زړه آرمان پاتې نشي، خو دا مې هم تل په ياد وي چې ښه داستان له پيغامه ډک داستان له پښتنې مينې ډک داستان.

زه په داستان کې د پيغام پلوی يم، زړه مې غواړي هر داستان مې يو پيغام ولري بې پيغامه داستان راته د وخت تيرول ښکاري او په خلکو يې ظلم او تيپل ګڼم، خو تر اوسه په داستان کې لومړني ګامونه پورته کوم، پس تاسې هم را نه د پاخه داستان ليکوال تمه مه کوئ ولې ډير مې زړه غواړي چې د پښتو ژبې لپاره داسې پاخه داستانونه وليکم چې په بله هيڅ ژبه کې کوم ليکوال نه وي ليکلي.

هرڅوک تمه لري چې بهترين شي، زه هم په همدې تمه قلم چلوم، دا څووم داستان دی چې ليکم يې هيله ده چې هسې ستاسې قيمتي وخت پرې ضايع نه کړم، تر پايه يې ولولئ هيله ده خوند او پند ترې دواړه واخلئ او ماته د برياوو دعا وکړئ.

په ډيره مينه او ادب

عبدالله الهام جمالزی

تهران، ايران

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی څپرکی

دبابا ترکاڼي:

زما نوم اسد دی ، خو اوس راته خلک اسد غزني چی وايي ، چې کوچنی وم له پلار سره په کور کې يو اځې وم ، مور مې نه په ياديږي. دغزني په خشک کې اوسېدلو او پلار به په ښار کې ترکاڼي کوله زه به هم ورسره اخته وم ، کله به مې په هغه توره چايجوشه کې چای دم کړ ، کله به مې ورته نسوار راوړل او نور به نو د ميز خوا ته په نرو او نازکو پوټکو کې په لوبو اخته وم ، نه به راسره د سبناري غم وو نه به مې هم د غرمې ډوډۍ ته فکر کاوه او نه به مې هم د ماسخوتن خوراک په ياد وو او نه به هم لکه پلار هسې د پورونو او نورو سرخوږيو کوم فکر راسره وو.
سهار به لمرخاته په دکان کې وو پلار به لنډ کميس او غټ پرتوګ واغوستل او قلم به يې د غوږ شاته کېښود ترښځ او پلونه به يې تيره کړل او کرار کرار به يې کار شروع کړ ما به ستره توره چايجوشه راسره واخيسته او د جومات له کوهي څخه به مې راډکه کړه ، وړاندې به د نغري خواته ورته کېښاستم او اور به مې ورته بل کړ ، څو به مې ګيلاسونه پريمينځل د چايجوشې د ځغا وخت به رارسېدلی وو ، رابه غلم خواته به يې کېښاستم او يو لرګی به مې راواخيست يوسر به مې يې په غوږ کيښود بل په چايجوش او کرار به مې د اوبو د جوش سندرې ته غوږ ونيو ، کله به تيز شو او کله به کرار کله به هم په پړ کار بدل شو.
سپين خيرن دسترخوان به مې هوار کړ او ډوډۍ به مې پرې کيښوده بوره به مې راوړه لومړی به مې په خپل ګيلاس کې واچوله بيا به مې د بابا په ګيلاس کې هم واچوله بابا ته به مې غږ کړل او دواړو به چای وڅښلو ، چای به چې تمام شو لاړم به چای جوش به مې بيا له اوبو ډکه کړه د نغري خواته به مې کيښوده ، د کتابونو بکس به مې د لرګو له

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځه راوویسته شاته به مې واچاوه پلار به راته تېت شو او په تندي به يې ښکل کړم نور به نو آزاد وم مخ په ښوونځي به تللم.
له دکانه به چې ووتلم اډونه به مې سپک شول ، نور به د با با غږ نه ويرولم.
- اسده زويه منډه نسوار راوړه... لاس مه وهه... پورته اوبه راوړه... متر چيرته دی بيا د په کومه کړ ؟... هه دا ونيسه.
نور به داغږونه نه وو ، په بيروبار کوڅو کې به ووتلم ، د هزاره ملګرو په اوږو به مې لاس واچاوه او ښوونځي ته به لاړم ، تولـه لاره بـه مو خندل او چې خدای پا مانې به مو کوله يو بل به مو په مخ په څپيړه وواهه او په خندا به له يو بله ګوښي شوو.
د يو بل نظرونه مو نه وو پکار ، نه مو د يو بل په کارونو کې کار وو ، محمد علی زموږ د ښنګ مارکيټ د يو رخت فروش زوی وو ، چې پلار به د غرمې په خوب ويده شو دواړه به د جومات انګړ ته ننوتلو او توپ بازي به مو شروع کړه خو هغه توپ سم نه شو و هلای هره ورځ به مو جګړه وکړه بيا به رخصت شوو خو سبا به بيا په ښوونځي کې راترغاړې وت او يو بل به مو ښکل کړ ، هره ورځ به مو له يو بل سره قول کاوه چې بيا به جنګ نه کوو خو چې هغه به توپ له ديواله واړاوه زه به مرور شوم او که به مې پخلا کولو ته راغی ما به ورسره جنجال وکړ.
غرمه به له ښوونځي راغلم ، پلار به غيږه راته خلاصه کړه او په تندي به يې ښکل کړم بکس به مې يې له شا خلاص کړ او په مخامخ ديوال به يې ځوړند کړ بيا به يې په کار شروع وکړه زما به چې د مه جوړه شوه پلار به ديګ ته وکتل بيا به يې ماته سترګې کش کړې موسک به شو.
- بچيه څه درته پاخه کړم ؟
زه خو پوهيدم چې يواځې ددې لپاره وايي چې لاړشم ديګ پريمينځم اوبه راوړم او ګيلاسونه پاک کړم او هغه پيسې راکړي لاړشم سبزي مارکيټ ته بنډۍ واخلم يا الوګان. ما به ټنډه ګونځې کړه.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نن يې نه خورو .
پلار به وخندل کار به يې پرېښود او را به غی مخامخ به راتـه کېناست او لاسونه به مې يې په لاس کې ونيول راته موسک به شو .
- ولې ؟ تـه يې نه خورې کـه دا سې وي نو زه ځانتـه بيسـکټ راوړم او پخپله يې خورم .
- نه نه زه يې هم خورم
پلار به وخندل په مخ به يې وټپولم ، بيا به ديګونو تـه ور روان شو او په ديګ کې به يې ګيلاسونه ورټول کړل او له دکانه به ووت د دروازې خواته به چې رسيده زه به ور ووتلم او ديـګ او ګيلاسونه بـه مـې تـرې واخيستل ، هغه به راته وکتل او په سر به يې ښکل کړم .
په جومات کې به مې ديګ پرېنمينځه ګيلاسونه به مې پريمينځل خو ګيلاسونه به مې يو يو د ګلونو شاته پټ کړل ځکه هرڅوک به راتللو او په ګيلاس کې به مې يې او به څښلې ما به هغـه بيا پريمينځـه او بيا بـه پکـې بـل او بـه څښـلې . ديګونـه بـه مـې راوړل د نغـري خواتـه بـه مـې کېښودل پلار به د تور او پيوند واسکټ لور ته ور روان شو له جيبه به يې پيسې را وويستلې بيا به يې ماتـه وکتـل زه پوهيـدم چې اوس بيا وايي چې د آيس کريم پيسې مې ګوښې کړې دي ما به هم پـه پټـه خو له ترې پيسې واخيستې او بيا به مې په جيب کې کېښـودې . پـلار بـه پـه ډډو لاسونه ونيول او ستړګې به يې راته کش کړې .
- زويه چې څه شی وخورو ښه دي ؟
- هندوانه .
پـلار بـه بيـا وخنـدل او سر بـه يـې وخوځاوه پوهيـدم چې اوس وايـي هندوانه به سبا وخورو او حتماً به يې ويل هم . بيا بـه يـې نو يا ښـنډۍ غوښتلې او يا به يې الوګان زه به هم لاړم اول به مې پيـاز ، بانجـان او غوړ وکتل او بيا به مخ په سبزي مارکيټ روانېدلم . په مارکيټ کې به مې د سخي لالا ددکان مخې ته پيره ونيوه او يو زرد آلـو يـا منـه بـه يـې راته ونيوه بيا به يې الوګان وتلل او په کڅوړه کې به يې راتـه واچول کله به يې له خلکو پاتې چاغې هندوانې هم راکړې او چاقو به يې راکړ

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل تخت ترشا به يې کېنولم مابه هم په مزه مزه وخوړله بيا به چې راپورته شولم پيسې به مې ورته ونيوې هغه به وګڼلې او د آيس کريم پيسې به يې ګوښې په لاس کې راکړې ، له هغه ځايه به روان شوم د صرافو په مخ کې به د شادي آيس کريم ته ودريدم د هغه به هم چې سترګې راباندې ولګېدې تيار به يې راته برابر کړ چې ور وبه رسيدم په لاس کې به يې راته نيولی وو مابه هم موټی ور وړاندې کړ او پيسې به يې ترې ور واخيستې.

ډوډۍ به مو چې وخوړه پلار به چوکاټ رانږدې کړ او چادر به يې ټول کړ او ترسر به يې لاندې کړ کرار به يې لمر ته سترګه پټه کړه ، زه به لږ شېبه د دکان په مخ کې وګرځېدم نور به لاړم له محمد علی سره به مې توپ واهه چې آذان به وشو کوزه به مې راسره واخيسته راسره به مې ډکه دکان ته يووړه د دکان په مخ کې به مې کېښوده پلار به راپورته شو کوزې ته به يې وکتل پوهيدم چې اوس پوښتنه کوي چې لاس خو به دې پکې نه وي لګېدلی ؟ ماهم ځواب ته ځان جوړ کړ نه نه.

پلار به لمانځه ته لاړ مابه کاردستي جوړوله هره ورځ به مې يوه کاردستي جوړوله خو هره ورځ مې ښوونځي ته نه وړه د پنجشنبې په ورځ مو د کارستۍ ساعت وو په ټولو کې به مانښې نمرې وګټلې او چې دکان ته به راورسېدم بابا ته مې ورغږ کړل

- نن يوه هم نه وه کمه

پلار به موسک شو او کار به يې پريښود

- معلومه به شي.

ټول اوړی به دغه ډول تير شو ژمی به چې ښوونځی رخصت شو نور به نو ټوله ورځ په دکان کې وم سهار به مو لږ شېبه د يخ له لاسه اور بل کړ او ځانونه به مو پرې تاوده کړل کوم پوټکي به چې ايره شوي وو ، هغه به مې نسواري کاکا ته يووړل بيا به مو په نورو لرګيو اور بل کړ چې هغه به مې بيا نسواري کاکا ته نه وړل.

ژمی به مې ستره کورتۍ اغوستې وه ، چې ګرمي به مې وشوه ځنځير به مې يې ښکته کړ پلار به بيا راونيولم ځنځير به يې راته کش کړ په

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ به يې وتپولم.
- يخ دی بچيه زکام به شې.
پلار به تل زکام وو ، سپينه ټوټه به يې لمده په جيب کې پرته وه ، چې غرمه به لمر تود شو نو زه به يې ورسره له څنګه پرې ايستلم.
- زويه کرار خمله دا لمر ګټه لري.
- څه ګټه لري ؟
- کلسيم د زياتيږي هډوکي د پخيږي.
پلار لوستی نه وو ، خو په هر ډاکټر به يې نيوکه کوله ، ښه مې په ياد دي د کوڅې په سر کې يو ډاکټر وو ډير آرام سړی وو او هر وخت به يې په بابا پيسې باندې وې ، د دکان په سر يې ډاکټر اکرم درملتون ليکلي وو خو بابا به تېجه باله. يوه ورځ مې مخامخ ورته وويل چې ډير غوسه شو راغلم پلار ته مې وويل چې ډاکټر تېجه راته په غوسه شو هغه وخندل ويل يې چې تېجه مه ورته وايه تېجه بد نوم دی د هندو زوی ته تېجه وايي.
شپې مې هم په کرار نه وې ، لوښې به هم ما پريمنځل او الوګان هم ما پوچول پلار به يو اځې ديګ وکړ نور به راغی اوږد به وغځېده راډيو به يې چالانه کړه او سترګې به يې ورته پټې کړې. زه به يې هم له څنګه کېناستم ، يو اځې تر دې به معطل وم چې راډيو ډنګ ډنګ وکړي او بيا يو ساز راشي او ووايي: دالندن دی ، دا د بي بي سي د پښتو خپرونه ده چې په لنډو څپو ... کيږي خپريږي.
يوه ورځ پلار راته ويلي وو چې په لندن کې يو غټ ساعت دی چې اويا ټنه وزن لري لوی ثانيه ګر او دقيقه ګر لري له ټول ښاره مالوميږي ماته به د بالاحصار غونډۍ ياده شوه چې په سر يې ستر ساعت وي او بيګ بين ورته وايي او هره شپه چې ا ته بجې شي ډ نګ ډنګ وکړي بيا يو ستر غږ ووايي چې دالندن دی.
چې دا ساز به خپور شو پلار به را ته موسک شو بيا به يې سترګې پټې کړې او چې خبرونه به پای ته ورسيدل نو ماته به يې وکتل.
- حالات ګډ وډ دي.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه پوهيدم چې دا به يې په ما ملنډه وهله ، هغه به راته ويل چې په ماپورې خبرونه څه اړه لري چې غوږ ورته نيسم بيا به يې وخندل او د راډيو ستنه به يې وګرځوله.
عجيبه وخت وو ؟ نه مې د افغانستان خبرونو ته سودا وه او نه هم راسره د فلسطين ، سوډان او فلاني فلاني غم وو ، نه مې د ونډو له ټيټوالي او زياتوالي سره سودا وه او نه مې هم د فوټبال او واليبال وروستيو خبرونو ته. که پلار به خبرونو ته سترګې پټې کړې او ورته غوږ به شو له ما سره به دا فکر وو چې نن به راته کوم نکل اچوي ؟.
کله به چې واوره اوربدلې وه ، سهار به مو چې چاى وڅښلو دواړو به دژمي جامې واغوستې او بامونو ته به پورته شولو ، بامونه به مو تور کړل ښې ډيرې کيسې به مو وکړې د بامونو په منځ کې به يو ځل رانښکته شوو تاوده به شوو بيا به ور پورته شولو زما پارو کوچنى وو د پلار پاور غټ وو او تور سوى هم وو چې کله به مې پارو واوره ونيوه نو پلار به ويل چې هغه پارو مې غوړ کړى ندى چې غوړ شي بيا واوره پرې نه سريښيږي.
د سراى واورې ته به چې راورسېدو نو پلار به په توپونو ويشتلم ما به هم ورسره شيلک پيل کړ يوه ورځ د دروازې خواته روان وو توپ مې پسې وويشته چې پسې غږ مې کړل راويې کتل په تندي ولګېده ، راته غوسه شو ، خو چې بېرته رانښوت هير شوي يې وو راته ويل يې چې نن به دواړه د لنډيو مسابقه کوو چې د چا ډيرې لنډۍ په ياد دي.
په هغه کې يې پسې واخيستم خو په نورو شعرونو کې ما پسې اخيستى وو زما ډير شعرونه په ياد وو ، حتى د ابراهيم ادهم کيسې مې هم له پلاره ډيرې ياد وې ځکه ما په کتابونو کې هم لوستې خو د پلار يواځې چې هغه ياد وې بس هغه وې نورې نه ورتلې.
بېګامو د شعرونو مسابقه وکړه خو په هغه کې يې پسې واخيستم ما فکر کاوه چې زما ډير ياد دي خو د پلار لا ډير يادوو ، بيا يې راته د ابراهيم ادهم نوې کيسه وکړه. چې بيا مې په خوب هم لېده عجيبه کټه متېه.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهیم ادهم په تخت اوږد غځېدلی وو او د خدای ج ثنا یې ویله ، په ښکلي تخت په شاهي تخت ، هلته چې مرغی هم د هغه له اجازې پرته پر نشي وهلی د هغه چا په تخت به پروت وو چې عالم به یې فرمان ته سترګې نیولې وې او ځلوینښت زرینې تورې او ځلوینښت زرین ګرزونه به یې ترې شا او مخ ته ولاړ د هغه د کوټې بام در بیږي. ابراهیم سترګې پرانیزي ، حیرانیږي او له ځانه سره وایي چې دا به نو څه وي ؟ بیا د کوټې چت دربیږي هغه امر کوي چې وګوري څوک د هغه په کوټه له پاسه دربیږي خو ساتونکي یې هیڅ هم نه مومي او راځي وایي چې هیڅ مو نه کړل پیدا ، خو چت بیا دربیږي او ابراهیم پوښتنه کوي.

- هې ! ته څوک یې ؟

- زه یو اوښپه یم ، اوښ مې ورک شوی دی او دلته یې لټوم.

ابراهیم ورته غږ کوي

- اې ناپوهه ! ته په ماڼۍ کې اوښ لټوې ؟

هغه ورته په ځواب کې وایي

- اې بې خبره او ته بیا په زرین تخت خدای مومې ؟

ابراهیم له حیرانۍ په ځای آرام پاتې کیږي. سهار هم چې راویښ شوم له ځان سره وچ حیران وم ډیر ښکلی نکل وو.

دوهم څپرکی

د روژې میاشت:

کور مو په یوه تنګه کوڅه کې د جومات شاته وو ، شاوخوا مو ډیر کورونه وو ، پلار به که هرڅومره ویل چې لاړ شه له ماشومانو سره سات تیره کړه خو زما زړه نه کېده. د پلار غوندې عادت مې اخیستی

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو ، چوپ او له ډیر بیروباره مې ښه نه راتلل ، یوه ورځ په دکان کې ناست وو ، پلار د یوې کړکۍ چوکاټ جوړاوه ، مابهر اور بل کړی وو ، کرار ورته ناست وم ، لمر هم تود وو خو د اور تودخې راته مزه راکوله ، ډیره شیبه مې چرت نیولی وو ، د پلار د مشترنګ څنې و څوښې مې اوربده په چوپتیا کې ترې عجبه سندره جوړه شوې وه ، پلار به هم قلم دغوړ شاته ټومبلی وو چې د مشترنګ څنې و څوښې به بس شو مابه ور وکتل هغه به د غوږ له شا قلم راواخیست او په چوکاټ به یې کش کړ ، یوه ورځ مې ورته وویل

- بابا ! دالرګی ولې داسې کوې ؟

- دا خو ددې لپاره چې دا مخ یې نور استادي شو .

پلار بهر راووت اور ته کېناست ، په پزه یې د یخ له لاسه وړوکی څاڅکی ښکاربده ، لاسونه یې مروړل او په سترګو کې یې اوښکې ښکاربدې په اور یې لرګي ورواچول .

- مېلې دې وکړې .

- یخ د وشو ؟

- هو ولا ډیر یخ دی .

- خو کار مه کوه بیا به یې بله ورځ وکړې .

- نه زویه روژه رانږدې ده بیا په روژه کې ډیر کار نه شم کولی .

- ولې ؟

- خو په روژه کې سړی وږی وي تږی وي ژر ستړی کیږي .

- زه خو نه ستړی کیږم .

- هو ته خو ځوان یې تکړه سړی یې

- بابا !

هغه په اور لاسونه ګرځول او پوکی یې ورته کاوه ، په سترګو کې یې دود ورغلی وو لاړې یې تیرې کړې ویې ویل

- هه زویه

- سږ کال زه هم روژه نیسم .

- نه زویه په تا نه کیږي ته تر اوسه ووړ یې .

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه نه یم ووړ اوس خو غټ میړه یم.
پلار وخندل ، ډیر په زوره یې وخندل.
- ښه ته غټ مېړه یې ؟
- خو ته هره ورځ را ته وایې چې هله هغه کار وکړه سلامت میړه یې اوس خو.
پلار هماغه راز خندل ، د ګربت اکا دکان ته یې ورغږ کړل.
- ګربت استاده ! هو ! ګربته خبر یې ؟
مایې په خوله لاس ونیوه ، ځکه چې د ګربت اکا یوه لور وه چې هغه ته به یې ډوډۍ راوړه نو چې کله به هغه دکان ته راورسیده نو پلار به راته ویل چې بي بي خو تیره شوه ګربت اکا به هم ویل چې دا هاجره به له خیره اسد ته وداوو.
پلار بیا غږ کړل ، مایې بیا په خوله لاس ونیو ، پلار خندا واخیست. ګربت اکا له دکانه راووت زموږ د دکان لورته را روان شو د چایو پیاله یې په لاس کې وه او له خندا شین وو.
- اسد جان بیا څه د ګلو باغې شنې کړې ؟
ما منډې ته ځان سم کړ ، خو پلار له لاسه ټینګ ونیولم. او په خندا خندا کې یې ګربت اکا ته وویل
- زما زوی وایي چې زه نور نو میړه شوی یم.
- ښه ښه شیطانه زه اوس پوه شوم ځکه دا څو ورځې داسې چوپ ګرځې ، غواړې واده وکړې هه هه اوس واده غواړې وشرمیږه زه چې ځوان وم هیڅ مې په خوله نه راتلل.
پلار له لاسه کلک نیولی وم ، او خندل یې ما پلار ته وکتل ومې ژړل.
پلار وارخطا شو ژر یې غیږې ته نږدې کړم.
- ګوره ګوره لیوني ته په ټوکو هم ژاړې. مه ژاړه لیونیه ټوکې درسره کوو ته په دې هم ژاړې.
بیا خندا واخیست.
- ته خونو میړه نه یې.
ګربت اکا خو پوهیده چې ما به ژړل بیا له پلار سره خبره نه کیده ،

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګربت اکا هم څه نه ویل کرار د پلار خوا ته ولاړ وو پلار ته یې دوه سترګې نیولې وې لکه چې له پلاره ویرېده. خندا یې هیره شوې وه، له چای یې غړپ وکړ ما ته یې وکتل.

- نه بچی مې ژاړې نه موږ خو ټوکې کولې، ورشه بابا ته د چای راوړه زموږ په دکان کې چای تیار وو هله بچی.

ما د پلار له غېږې ځان خوشی کړ، او مخ په دکان مې ورمنډه کړه، پلار ته مې چای راووړ، راغلم ورته مخامخ کېناستم، بیرته روژه را په یاد شوه، پلار ته مې وویل

- ښه ګوره روژه نیسم.

- ښه سمه ده اوس خو ...

ما تیار لاس ورته پورته کړی وو، پلار خوله ونیوله په غېږ کې ونیولم چې ښه یې زړه ته نږدې کړم ګربت اکا ته یې سترګه ووهله.

- ... میړه شوی یې.

بیا مې پرې د سوکونو باران جوړ کړ، خو اوس مې ډیر په زوره نه واهه ځکه هر ببګا به یې راته ویل چې دا ځای مې ګوره د تا د سوک له لاسه خوږ یږي دا ځای مې ستا د چیچ له لاسه، نور مې پرې زړه نه کېده. ګربت اکا پوښتنه وکړه.

- ریښتیا روژه کله ده له خیره ؟

- سبا نه بل سبا.

- ریښتیا وایې ولا خدای د خیر کوي زما خو ټول کارونه داسې شاړ پاړ پراته دي.

بس دوه ورځې ورسته پلار سهار له نه کور چای وڅښلو نه یې په دکان کې نه یې ماته وویل چې چای ورته پوخ کړم، په هغې ورځ مې ډیرې زارۍ ورته وکړې چې ماهم پیشنمي ته پورته کړي، خو سهار چې راپاڅېدم نو رڼا وه پلار پیشنمی پټ کړی وو، لږ شیبه مې ورته وژړل، پلار د لمانځه په ځای ناست وو قران کریم یې تلاوت کاوه قران یې قات کړ او راغی له ځایه یې ورواخیستم او خواته یې ورسره کېنولم نور یې نو خپل قران ویلو زه یې د څنګه په ټول وجود ورته

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوړوم ، او سر مې د پلار په زنګانه کېښود او بېرته ویده شوی وم.
بیا مې سترګې پورته کړې پلار لا قران تلاوت کاوه ، له ماسره به دا غم وو چې کله به دکان ته خوځیږو ، خو دا غم به راسره نه وو چې پرون مو کم کار کړی نن به ډیر کار وکړو. نن به فلانی کار کوو خو فلانی به نه کوو.
دکان ته لاړو پلار چې راباندې هرڅو وکړل ما څه نه خوړل ، پلار کرار کرار په کار اخته وو هم روژه هم یخ د پلار غوړونه تک سره شوي وو ، وروسته له غرمې خو یې غږ هم کرار شوی وو ، او تندی یې ګونځې نیولی وو ، ما یې له جیبه پیسې واخیستې لاړم یو بیسکټ مې راوړ او په میز مې کیښود. پلار یو ځل بیسکټ ته وکتل بیا یې ماته وکتل.
- وخوره اپرین سبا ته د پورته کوم.
- نه دا مې روژه ماتي ته اخیستی دی.
- وړی کېږې زویک مې یې وخت ډیر دی دا وخوره ورشه ځان ته چای هم باندې کړه.
- نه ولې د نه پورته کولم ؟
- ښه په دواړو سترګو سبا ته د پورته کوم نور څه وایې ؟
- نه ریښتیا وایې ؟
- خو مالومه ده چې ریښتیا وایم ته یې اوس وخوره بیا سباته دوه ونیسه ، اوس خو دهم نیمه ونیوله کنه.
ماته خندا راغله ، پلار راته وکتل او د سر په اشاره یې راته وویل
- څنګه ؟
- ته ولې دوه نه نیسې چې یوه نیسې ؟
- نه خو زه خو یوه نیسم غټه او ته وړوکی یې دوه ونیسه وړې وړې.
- نه نه مامه غلطوه زه خو څه ووړ نه یم.
- هو اوس خو کنه غټ...
- ګوره بیا خو یې نه خورم.
- ښه ښه کوچنی میړه ویې خوره.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

-اوس یې نو ولاړ که وخورم.
پلار به راسره په کوڅه کې منډې وهلې ، وخوره وخوره ما به ورته ویل چې نه یې خورم نه یې خورم بس په همدې کې مازیګر شو ، دواړه بازار ته لاړو د خدای زور میوې او نور شیان مو واخیستل ، پلار به هیڅکله هم دومره پیسې نه مصرفولې نن یې دومره ډیره شیان واخیستل.
کور ته راغلو ، پلار دیګ باندې کړ ، چې پوخ شو نو اودس یې وکړ او دواړه مخ په جومات روان شوو. جومات وچ ډک وو ، چا لمونځونه کول ، چا نفلونه کول او چا تلاوت کاوه او چا سرونه ډولۍ کړي وو او غلي ناست وو.
زه او پلار د یوې ستنې خواته په لمانځه ودرېدو ، ماته لونځ ملاصاحب یوه ورځ راښودلی وو له هغې به ورسته هره ورځ چې راغلم هغه به یواځې راته موسک شو نور به یې په سترګو را ته اشاره وکړه چې لونځ وکړه. له پلاره سره یوځای ښکته کېدم پورته کېدم ، له پلاره سره مې یوځای سلام واړاوه ، ډیره شېبه ناست وو ، جمع را نه تېره شوې وه ، خو د ماښام جمعې ته نو کېناستو ، د پلار خواته کېناستم هغه قران راوخیست ، ما په پلار ډډه ولګوله ، کرار کرار ویده شوی وم.
عجیب خوب مې لیده ، هماغه د بابا کیسه مې په خوب لیده د ابراهیم ادهم کیسه.
په دښته کې مې ادهم ولېده هو رېښتیا په خپله ادهم. چې په دښته کې د خپل سره شوي چرګ د غوښې بوی ته سوچ وړی دی او فکر کوي چې ناڅاپه پرې یو زاغ راښکته شي او ښکار یې پورته کړي ، ادهم هم پسې راپاڅي او په مرغه پسې منډه کړي مرغه له غونډۍ هغه خوا واوړي ادهم هم ورپسې ځغلي او چې د غونډۍ سر ته ورسیږي یو کس ویني چې لاسونه او پښې یې تړلي دي مارغه هماغه ښکار ورته ټوټه ټوټه په خوله کې ورکوي. ادهم هک حیران شي. ورنږدې شي ، عبدالله سوداګر وي ، د هغه د ټاټوبي مشهور سوداګر

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله سوداګر. چې لاسونه او پښې یې تړل شوي دي ، اد هم حیران دی او ترې پوښتنه کوي

- اې عبدالله ته ولې داسې شوی یې ؟

او پداسې حال کې چې د هغه د لاسونو او پښو په پرانستلو اخته دی هغه ورته وایي:

- اې عادله پاچا !له ګاونډي ملکه مې د مالونو کاروان را روان کړی وو پدې ځای کې یوه ډله غله دي ټول کاروان مې یې بوتلو غوښتل یې ماهم ووژني. ماورته ډېرې زارۍ وکړې چې ما مه وژنۍ او مالونه مې ټول یوسئ هغوی هم پرېښودم خو لاسونه او پښې مې را بانديې وتړلې او ویې ویل چې که له مارغانو او نورو ځیروونکو پاتې شم نو لمر به مې هم ژوندی پرېنږدي خو دا مارغه د خدای په امر دا یوه اونۍ کېږي چې راته خوراک راوړي په سینه مې یې کېږدي او په خوله کې مې یوه یوه ټوټه راکوي ، له ګرمۍ مې هم داسې ساتي چې لاړشي بڼکې لمدې کاندي بیا راشي په سینه مې کېني او ځان وځنډي چې ګرمي او تنده مې لیرې شي.

ادهم ورته لیک لیکي چې ته لاړشه زما وزیرانو ته ووایه هغه به داغله ومومي او بیا ورته ووایه چې یو عادل پاچا غوره کړي او د نړۍ ټولو برخو ته عدل وغځوي او ورته ووایه چې نور په ما پسې نه ګرځي. خپلې جامې باسي او هغه کس ته یې وراغوندي او خپله د هغه جامې اغوندي او روانیږي.

چې سترګې مې وغړولې پلار مې سر په زنګانه ایښی وو ، او څادر یې راباندې هوار کړی وو ، پورته شوم ډېر خجالت شوم چې په جومات کې ویده شوی وم. پورته شوم له پلار سره بهر ووتم نور نو ماښام نږدې وو ، زه لاړم او داسه ته پلار د جومات په سپاچه کښناسته ، ډېره شېبه هلته ناست وو چې نور نو ملا راووت ، کله به یې سات ته وکتل او کله به یې د غرونو څنډې له نظره تیرې کړې ، ډېره شېبه ولاړ وو مونږ هم کرار کرار ننوتلو جومات ته ، څو مونږ ننوتلو چې ملا آذان وکړ ، ټولو خلکو روژه ماتوله چا خرما په لاس کې نیولې وه ، چا

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلبۍ خوړلي چا څه خوړل چا څه. زه په پلار پسې روان وم چې هغه د خرما يو کوټی را وايست ، پدې کې چا راباندې له شا لاس کېښود ور ومې کتل زموږ ګاونډی وو ، دا فارسي ژبانان وو ډير ښه خلک وو ، خرما يې راته ونيوه ، ترې وامې خيسته ، څو مې هغه خوړله بل راواړندې شو خرما يې راته ونيوه ، صفونو ته مې وکتل پلار په مخې صف کې پاتې شوی زه شاته پاتې شوی وم بس نيت مې وتاړه او په لمانځه ودرېدم.

هغه ورځ د نورو ورځو په شان نه وه ، سهار يې هم ښکلی وو ، غرمه يې هم ښکلې وه او مازيګر يې هم ښکلی وو ، ماښام هم ، غرمه خو چوست او چالاک وم ، انتظار وو ، د ژوند شېبې شېبې يوه يوه را ته قدرمنه وبرېښېده ، يوه ورځ مې هم فکر نه وو کړی چې ګوره دا وخت تيرېږي خو په دغه ورځ مې شېبې شېبې شميرلې ، څومره خوندوره ورځ وه ، په جوماعت کې چې څه خلک وو ، زړونه يې له مينې سرشار شوي وو ، زړه يې نرې شوی وو ، او په خبرو کې ادب زيات شوی وو ، دهرچا په خوله ثنا روانه وه ، او هرچا په ښه سترګه يو بل ته کتل.

له جوماته راووتو ، هما غه ګاونډي له لاسه ور ونيولم ، ورته و مې کتل ، ځوان وو ، ښکلې قواره لوړ سړی ، تور ويښتان او ښايسته سترګې يې وې.

- ګوره ګله روژه نيسې ؟

- هو.

- پس پلار ته هم ووايه اوس به درته احمد دوی ډوډۍ دروړي تاسې څه شی مه پخوئ.

- نه موږ کچالان پاخه کړي دي ، خير يو سې مننه.

ځوان موسک شو ، او سر يې وښوراوه.

- پلار پاخه کړي دي ؟

- هو.

- نه خير هغه به په پيشنمي وخورئ ، موږ چې هرڅه پاخه کړي وو ،

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس به يې احمد دروړي ښه ؟

- نه خير يوسې.

نور نو روان شو ، ما پلار ته وويل ، پلار څه ونه ويل ، كور ته ننوتلو ، پلار تر شا راته وكتل ، ژر كوه چې زما اعصاب نور كار پرېږدي ، چې دا ډوډۍ وخورو او يو نسوار وكړم. احمد هم شوروا راوړه پلار ترې ډېره مننه وكړه او په آخر كې يې ورته ويل:

- ګوره بل وخت دا سې زحمت ونه باسې.

ما كرار پلار ته وويل

- پرېږده پلاره هره ورځ يې راوړي زه او ته خو شوروا نشو پخولئ.

- نه زويه په روژه كې ځان ته پخول ستر غضب وي ته يې بل كورته هم ورليږه ډېره سخته ده.

چې ډوډۍ مو وخوړه ، پلار راډيو بنده كړه سترګې يې پټې كړې ما ته يې وويل چې يو پنځه شپږ دقيقې چوپ كېنم ، زه هم كرار چوپ كېناستم ، پلار نسوار خولې ته واچول ، ډډه يې ووهله او سترګې يې پټې كړې.

ډېره شېبه مې يې سترګو ته كتل ، هغه خمار پروت وو ، چرت يې نيولی وو ، څه شېبه وروسته يې توفداني ورنږدې كړه او نسوار يې تف كړل ، ماته نورخوب راته پلار خواته ورنږدې كړم او څه شېبه يې زړه ته نږدې نيولی وم ، راديو ورپه ياد شوه ، څو پلار ښوربېده ما په پښه راډيو را نږدې كړه او پلار ته مې وركړه. پلار يې بيا ستنه ګرځوله چې هغه هميشنی ساز يې پيدا كړ. څه شېبه وروسته يې چيغه كړه:

- دالندن دی ، داد بي بي سي د پښتو خپرونه ده چې په لنډو څپو ... كېږي خپرېږي.

بيا هغه زنګ وشو چې ماته به د بالاحصار په سر د بيګ بين ساعت ښكاربېده او له هغې وروسته هم خبرونه پيل شول. ما د پلار په سينه سر ايښی وو زړه مې غوښتل د پرون بېګا په څير د ابراهيم ادهم يوه بله كيسه هم راته ولولي. پلار هم په بيړه بيړه لوسته يوځل به يې زما

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګو ته وکتل بیا به موسک شو بیا به یې دوام ورکړ.
ابراهیم ادهم په تخت ، خپه او سوچ وړی ناست دی ، د حکومت کارکوونکي ورته په احترام ولاړ دي او غلامانو لیکه جوړه کړې ده ، ساتونکي هم تیارسی ولاړ دي. ناڅاپه یو کس له دروازې را ننوزي او مخ د تخت په خوا وړاندې ورځي. د ساتونکو او غلامانو له ویرې خبره له خولې نه وځي او دغه کس ته هم څه نه وايي. هغه تخت ته ورنږدې کیږي. ادهم ترې پوښتنه کوي.
- هې ! ته څه غواړې ؟
- زه پدې راهرو کې تیریږم.
ابراهیم ورته وايي
- دا راهرو ندی زما ماڼۍ ده ته لیونی یې.
هغه کس ترې پوښتنه کوي.
- دا سرای او ماڼۍ پخوا د چا وو ؟
- زما د پلار
- له هغه وړاندې د چا وو ؟
- د هغه د پلار.
- له هغه وړاندې ؟
- د فلاني.
- له هغه وړاندې ؟
- دفلاني د پلار
سړي وویل:
- پس راهرو دغه ته وايي رباط دغه ته وايي چې یو راشي او بل لاړشي.
سړی دا ووايي او لاړشي ، ابراهیم پسې سترګې اړوي پسې منډې کړې کاشکي چې ویه ویني خو هغه له سترګو پناه شي.
چې هرڅو زاری به مې پلار ته وکړې چې یوه بله کیسه یې هم را ته وکړه خو هغه به ویل چې نه بله کیسه یې سبا درته کوم او همداسې به یې سینې ته نږدې کړم او زه به هم خوب یووړم.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سر مې راپورته کړ، پلار مې سر ته ولاړ وو په مخ يې وټپولم.
- زويه که نر وې او س يې نو وخوره پيشنمي دی پورته کيږې ؟
کرار کرار راپورته شوم ، پلار په لمانځه ودرېده او زه بهر ووتم مخ او لاسونه مې پريمينځل ، راغلم له پلاره سره په خوا کې کېناستم ، سترګې راباندې پټې پټې کېدې ، خو ځومره مزه يې کوله ، ماته بې وخته خوراک مزه نه راکوله ، خو دانو عجيب خوندور وو ، بس په مزه مزه مې پرې خوله چړپوله او بيا مې پلار ته وکتل پلار له ځانه بړستن تاو کړې وه او د پښو په سر ناست وو ، د کاسې تر آخره ورسره ملګری وم ، په آخر کې يې کاسه ماته پرېښوده.
- وخوره زويه بيا ژر وږی کيږې.
- نه نه خورم
- موړ شوې ؟
- هو
- نه زياته وخوره بيا وږی کيږې.
زه نور شاته شوم ، له پلار سره مې يوه پياله چای هم وڅښلو او نور نو ځای ته لاړم ، زما عادت وو لاس به مې په پلار ور واچاوه ويده به شوم او سهار به هم چې راپورته شوم که به مې لاس په پلار ونه لګېده نو ژړل مې. خو پدې شپه پلار بيا ويده نه شو. زه ويده شوی وم سهار مې چې سترګې لوڅې کړې پلار پښه رانه لاندې کړې وه سترګو ته مې ځير شو.
- زويک د سهار لمونځ قضا کوې ؟ که پورته کيږې ؟
- پورته کيږم.
- هله شکر ناوخته دی.
لمونځ مې وکړ ، نور نو بيا ورغلم د پلار له څنګه کېناستم او د قران تلاوت ته مې يې غوږ ونيوه ، کرار کرار بيا ورته ويده شوی وم. چې سترګې مې راپورته کړې سر مې په بالښت ايښی وو ، پلار کورتۍ اغوستې وه او تنۍ يې تړلې.
- دکان ته به ځو که يواځې لاړ شم ؟

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه زه هم ځم.
پلار مې کورتۍ راواغوستله ، دستکشونه مې يې راپه لاس کړل ، او جرابې به يې راپه پښو کړې بهر را ووتلو ، په کوڅه کې پلار ته مخ وو زه پسې وم. زما عادت وو چې هر کله به په پلار پسې روان وم نو دهغه په ګامونو به مې پلونه ايښودل خو دهغه ډير ستر ستر پلو نه وو کله کله به رانه ګډوډ شول.
بېګا به بيا په هغه مدې لاره را روان وو ، خو پلار به ډيرمخکې وو ، زه به کرار کرار پسې را روان وم ، د پلار به هم اعصاب خراب وو ، ډيرحوصله يې نه درلوده ، ما به هم ورته نشوی ويلای چې په شا مې کړه بس په پښو به پسې را روان وم.

د ريم ځپرکی

دبابا غوسه:

روژه به تيرېده ، هره ورځ به په هيله پيلېده ، په هيله به ختمېده ، لمونځ هم خوړ شوی وو ، او د پلار مخ به په کتلو کې سړی آسمانونو ته بېولو ، غرمه به يې د دکان مخې ته پوزی وغوړاوه او دواړه به پرې ويده شوو . مازيګر به مو هم په خوښۍ د کان وتړلو او مخ په کور به روان شوو.
زه به چې نور کله وږی شوم نو يوه شېبه به مې هم طاقت نشو کولای ، خو اوس به مې لدې لوږې خوند اخيست ، ماښام ته به مې شېبې ګڼلې ، چې مازيګر به پلار وويل چې دکان تړو نو له خوښۍ به په جامو کې نه ځايېدم ، پلار به هم په يوه ورځ کې يوه بسته قطعه جوړوله ، پلار به قطعه يا يوه وره يا يوې دروازې او يا يوې کړکۍ ته ويل.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرڅه ښه وو ، لمر هم خوږ لګېده ، له سهاره به مې روژه په ياد وه تر ماښامه ، چې تږی به شوم د اوبو له ياده به مې خوند اخيست چې وږی به شوم نو ماښام به راته نيغ سترګو ته ودرېده ، پلار به هم چې شپه تيرېده نو آرامېدلو به ، کرار کرار به په خپل کار اخته وو له ځانه سره به يې غنګی وهلې او مابه هم د ميز نه په لاندو پوټکو کې سات تيراوه.

روژه چې له لسمې وا وښته نو پلار به ډير غوسه کېده هره ورځ به يې يو جنګ کاوه ، يوه ورځ له پيشنمي پاتې شوي وو ، سهار پلار ډير غوسه وو ، خو ماته يې څه نه ويل ، ماته يې ويل چې روژه مه نيسه خو ما ورته ويل چې ته يې نيسې زه يې هم نيسم ، پلار په تندي ښکل کړم او ويې ويل:

- نو زه خو نه وږی کيږم ، زه د تا د پاره وايم.

- نه نه وږی کيږم خير دی ، نيسم يې.

- ښه سمه ده.

نور نو دکان ته راغلو ، خو له سهاره چې څوک د کان ته راتلل پلار ورسره يوه شخړه حتماً کوله ، ډير يې نور اعصاب خراب وو ، زه هم وږی شوی وم ، ورغلم د پلار لاس مې را ونيوه ساعت ته مې وکتل لا دوه نيمې وې ، راغلم د دکان په دروازه کې کېناستم او لښته مې خوځوله ، پلار وويل:

- لښته مه خوځوه څوک به پرې خوږ کړې.

ما ورته وويل چې څوک نشته چې پرې خوږ شي. ډيره شېبه په کار اخته وو ، بيا يې د بيربار کوځې او ما لوري ته راوکتل او ويې ويل:

- وهلکه دا لښته مه خوځوه څوک به پرې خوږ کړې.

ما څه ورته نه ويل او لښته مې هماغه راز خوځوله ، ډيره شېبه پس يې بيا راته وکتل ، خو ما باک پرې رانه ووړ ، نور يې خپل کار کاوه. مخ مې پلار ته وو شا مې کوځې ته وه لښته مې ښوروله چې شاته مې يو چا اخ وکړ شاته مې ور وکتل يو کس سترګو ته لاس نيولی وو لکه چې په سترګه کې يې لګېدلې وه ، پلار رامنډه کړه هغه سړی هم

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وډونګېده او له دکانه تېر شو. پلار له مانه لښته واخیسته څو لښتې یې ووهلم ، ډېر خوږ شوم ، پلار په غوسه کې راته ویل چې ځه کور ته لاړ شه. ما ویل نه ځم څو ځله یې راته وویل زه هماغلته ورته ولاړ وم ، له ډېرې غوسې تور ایشېدلی وو راباندې رامنډه یې کړه او څو کلکې کلکې څپېړې یې په مخ ووهلم او له دکا نه یې را وایستلم په غوسه کې یې وویل:

- ځه لاړ شه کورته.

زه سلګیو واخیستم ، په قهرکې کورته را روان شوم لا درې بجې نه وې چې پلار یې دومره پسې اخیستی وو ، کرار کرار په کوڅه کې را روان وم اوښکې مې پاکولې ، مور را یاده شوه ، کاشکې چې مور مې وای یا مې مشره خور وای چې اوس کورته ورغلی وای په غېږ کې یې نیولی وای ، اوښکې یې رابانديې پاکې کړې وای او په تندي یې ښکل کړی وای بیا مې یې په سر لاس را تیر کړی وای او په غېږ کې یې اوږد غځېدلی وای ، تړوله کیسه مې ورته کړې وای او هغې هم راته ویلي وای چې خیر دی پلار د روژې پسې اخیستی دی ژاړه مه.

دې خبرې مې ژړا یو په دوه کړه ، د ویالې غاړې ته روان وم هماغه لښته مې لا په لاس کې وه خوځوله مې او اوښکې مې پاکولې ، د کوڅې سر ته چې ورسېدم ، له شانه چا راپسې غږ کړل. د پلار غږ وو ، شاته مې ور وکتل چابک راپسې را روان دی ، زه د دیوال خواته ودرېدم او ژړل مې. پلار رامنډه کړه او په غېږ کې ور ونیولم ، د پښو په سر راته کېناست ، اوښکې مې یې پاکې کړې او زړه ته یې ور نږدې کړم.

- بس لیونیه ژاړه مه ، زما نو درباندې زړه کیږي چې ودې وهم خو تا نن لیونتوب کاوه ... بس ژاړه مه بچک مې یې ژاړه مه.

ما پلار ته وکتل په سترګو کې یې را ته اوښکې راګرځېدې ، ماته نوره ژړا هم راغله لاس مې ترې تاو کړل او بیا مې ورته وژړل ، هغه نور هم زړه ته ورنږدې کړم.

- زما لیونیه ، چې راغلې ، نو له ماسره به څوک په بازار کې ګرځېدل

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او چا به راته ویل چې بابا کېک واخله بابا جلبۍ واخله. چې ته نه وې ځوک به له لاسه نیسم او په بازار کې به یې ګرځوم.
بیا مې یې مخ ته وکتل کلک کلک یې په تندي مچي کړم روژه یې هم وه خو شایې را واړوله او اشاره یې راته وکړه چې ور په شا شم. بېرته د بازار په لوري روان شو ، زه حیران شوم ولې د بازار په لوري ؟ اوس خو نور ناوخته دی. څه لاره ورپه شا وم ، بیا یې له شا ښکته شوم او لاس مې یې په لاس کې ټینګ ونیوه.
لومړی سبزي مارکیټ ته لاړو ، له لاسه یې ټینګ نیولی وم ، په بیروبار کې یې په ځان پسې کش کاږلم ، او همدا خبرې یې راته کولې.
- راځه ، راځه ، زویک جارسم ، څه اخلو ؟ اوس به نو خرید وکړو ، آخر زه نو یواځې کله راتللای شوای ، زه خو د ځان لپاره دا څیزونه نه اخلم ، دا خو یواځې ستا لپاره دي زما لیونکه.
بیا به یې کځوړه په لاس را کړه ما به هم چې هرڅه خوښ شوم راټول به مې کړل ، دوه مڼې ، دوه کیلې ، دوه نارنجان هرڅه دوه دوه ، بیا به مې کځوړه پلار ته ونیوله او خپله به مې لاسونه په جیبونو کې واچول ، که به مې دستکش نه وو په لاس نو پلار به راته کېناست لا سونه به مې یې په لاسونو کې ونیول او راته کوښ به یې کړل چې ښه به تاوده شول بیا به روان شولو بل د کان ته او همداسې به له سبزي مارکیټه ووتلو او د کور په لور به په بیرو بار کوڅه ورسم شولو ، پلار ته به مې بیا زارۍ شروع کړې.
- خیر دی د ابراهیم ادهم یوه کیسه.
- خو هغه د بېګا برخه ده.
- نه هغه د اوس برخه.
- ښه سمه ده.
زه به د پلار په خوا کې روان وم خو فکر به مې په کیسه کې وو یوه یوه صحنه به مې یې له سترګو تېرېده او خوند به مې ترې اخیست.
- ښه سمه ده نو غوږ شه یوه ورځ ابراهیم ادهم د خپلې ماڼۍ په یوه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوښه کې ولاړ وو ، لاندې يې د يو فقير سيل کاوه ، هغه لږه ډوډۍ له جيبه راوايستله او ويې خوړله بيا يې پسې اوبه وڅښلې او کرار يوې خواته وغځېده او ويده شو .
ابراهيم ادهم له ځانه سره وويل: ياخدايه ! چې په دومره لږه ډوډۍ ګذاره کيږي او په دومره لږ او بو تنده ماتيږي او پداسې آسانه ټوله ستړيا ليرې کيږي او آرام خوب راځي پس دا دومره جاه جلال د څه لپاره دی ؟ چې د مرګ په وخت کې له سختۍ او تکليف پرته بله هيڅ ګټه نلري.
پلار به اسويلی وکړ لاس به مې يې په لاس کې تختـه کړ او و به يې ويل:
- يا خدايه دا آدميان د ولې دومره وږي پيدا کړي دي ؟ څوک له سهاره تر ماښامه د ګېډې د مړولو لپاره غلاوې کوي ، څوک خلک وژني ، څوک دروغ وايي څوک په يو نا مه په بل نا مه په خلکو ظلم کوي.
بيا موسک شو سر يې وخوځاوه بيا يې وويل.
- ددغه ګېټې لپاره څوک دا هرڅه کوي ، څوک په کوچنۍ سويه ظلم کوي د خلکو مالونه خوري څوک په لوړه سويه له يو ملکه ځي د خپلې ګېډې لپاره د نورو حقوق تر پښو لاندې کوي څوک د خپلې ګېډې د مړولو لپاره يوکس په لاره کې دروي پيسې تر اخلي او خوشی کوي يې څوک سلامت ملکونه کوچوي.
بيا به يې ماته وکتل ورځې به يې راته کش کړې او دواړو به وخندل.
ډير عجيب وخت وو ، مينه مو هومره نه وه کمزورې چې په آسانه وشليږي ، کينه مو هم هسې پخه نه وه چې ديوال مو تر منځ پور ته کړي. پلار مور واله هم کوله او پلار تابه يې هم کاوه . د ښکلو خبرو به راباندې ځای نه کېده . خو د بدو خبرو ټپونه هم ژر رغېدل.
نه به مو د بل چا په کار کې لاس وا هه او نـه به د بـل چـا دنيـا ، کـور او مال ومنال ته غله وو او نه به مو هم په بل چا داسې ګمان کاوه . نه مـو د چا بد غوښتل او نه موپه بل چا کې داسې څه ليدل.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه به هر سهار په ښکلي ګاډي کې بازار ته راتللو نه به مو په ښکلي دفتر کې د بنډل بنډل پیسو سیل کاوه ، نه مو د شاهانه خوراکو تمه درلوده او نه موهم له دې په زیات څه فکر کاوه خو تر ټولو به موږ خوشحاله مالومېدو .

نه به مو د ښکلي قصر د لرلو هیله درلوده او نه به خپل کور له چا را ته کم برېښېده . نه مو بې ځایه هیلې درلودې او نه مو د چاخوا ته لاس په خواست اوږد کړی وو . پلار خو که به هر فکر کاوه خو ما به نه د راتلونکي په اړه سر خوږاوه او نه به هم د بازار د نوو نخچو په فکر کې وم .

عجیبه وخت وو ؟ هغه وخت به مو په یوه ګوله مړی هم قناعت کاوه ، د کور په سپین لوغړن دسترخوان کې ډوډۍ به څومره مزه کوله ؟ د چایو مزه به د ټول غزني په رسټورانونو کې نه پیدا کېده . هغه رقم هم ژوند کېده ، له هغې هم آسانه کېده او لاساده .

له پلار سره به کله مرور کله پخلا وم ، پلار به هم کله غوسه کله خوشحال وو ، کله به یې خندل او کله به یې بیا تندی ګونځی وو . کله به چې په ښه فکر کې وو نو موسکا به یې په خوله خپره وه او که به یې فکر لږ ګډوډ وو نو بیا یې راته په نامه غږ نه کاوه یوازې له څنګه به یې وویل .

- وهلکه څه شوي ...

چابه راته بد بد نه کتل ، د پلار په پورنو مې سر نه خوږاوه او نه پلار تر پور لاندې وو . قناعت مو له ژوند ه لاس چاپیر کړی وو او کله کله به یې د مینې په تندي ښکل کړو .

څلورم څپرکی

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختر:

لس ورځې لا اختر ته پاتې وې ، سهار پلار و يل چې نن به ځو تا ته کالي وګنډو ، دکان مو وتړلو ، ما پلار له لاسه ونيو او د محمد علي دوی دکان ته مې بوتلو ، محمد علي هم د پلار په څنګ کې ناست وو ، د پلار يې هم دهغه په شان پيټه پوزه وه ، محمد علي يې له پلار او پلار يې له محمد علي ښه سړی وو ، زما ډير ملګری وو ، خو کله کله به يې هزارګي خبرې کولې چې نه به پرې پوهيدم خو چې پښتو خبرې به يې کولې له ماهم شرين په پښتو ګرېده. پلار په دکان کې وګرځېده ، ما ته يې غږ کړل.

- اسده زويه کوم رنګ دې خوښ دی ؟

- کوم چې دتا خوښ وي.

محمد علي مې له لاسه خوشې کړ او د پلار خوا ته ورغلم ، ډيره شېبه په رختونو کې وګرځېدو ، پلار به راته ويل خوښ کړه ما به هغه ته ويل چې خوښ يې کړه آخر پلار وويل:

- ليونيه زه خو يې ځانته نه اخلم خو تاته يې اخلم.

- اول يې ته ځان ته واخله بيا يې زه هم اخلم.

پلار سر وخوځاوه بيا يې پټ راته وويل:

- ليونيه زما خو شته دي تاته يې کړم.

- خو زما هم شته دي ، کابلۍ خاله دوه جوړه راته استولي دي.

- نه هغه او دا فرق کوي زه يې درته کوم ، اختر ته سړی نوي کالي کوي.

- خو ته يې هم وکړه.

پلار سر وخوځاوه ، ډيره شېبه اخته وو بيا يې له لاسه ورکش کړم.

- راشه دادي ما مې ځانته رنګ خوښ کړ اوس يې ته خوښ کړه.

پلار سپين رنګ خوښ کړی وو ، د محمد علي پلار ته يې ويل چې له هماغه يې ورته ګز کړي. نور يې نو زه په دکان کې پريښودم او خپله د

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد علي له پلار سره په خبرو اخته شو ، زه هم راغلم خواته يې ودريدم.
- زه هم همدا رنګ غواړم.
- دا د سپين ړيرو دی ليونيه ته بل رنګ خوښ کړه.
- نه زه غواړم چې د اختر په ورځ مې جامې ستارقم وي.
پلار د محمد علي پلار ته وکتل او ويې خندل ، هغه هم سر وخوځاوه په سر مې يې لاس راتير کړ او پلار ته يې وکتل.
- خدای دې درته لوی کړي ، بس سپين رنګ ورته واخله ، نور به نو بيخي پرښته ښکاري.
پلار موسک شو او د سر په اشارې يې وويل چې سمه ده ، زه هم خوشحاله وم ، له دکانه راووتلو ، نور نو په خياط پسې ګرځېدو ، پلار په چرت کې روان وو ، له لاسه يې نيولی وم ، په لارې کې يې راته وکتل او سر يې وخوځاوه اسويلی يې وکړ او ويې ويل:
- مور د ډيرې ښکلې جامې ګنډلې ، کاشکي چې يوځل هغې درته ګنډلي وای.
- هغه نو خياطه هم وه ؟
- هو. خياطي يې ذده وه.
- نه جامې يې د هم راته نه ګنډلی چې ژوندۍ وای.
پلار نور څه ونه ويل ، په بيرو بار کې تيز روان وو زه يې هم له لاسه نيولی وم او په شاوخوا دکانونو کې يې په خياطۍ پسې سترګې ګرځولې. زما په يوه لوحه سترګې ولګېدې چې پرې ليکلي وو آدم خان خياطي او ګلدوزي ، پلار مې له لاسه کش کړ ، او په ګوته مې دکان ورته وښود ، دکان ته ورغلو ، څه شېبه د خياط په انتظار کېناستو ، خياط راغی له روغبړ ورسته يې لومړی د پلار ناف واخيست بيا يې ماته غږ کړل. پلار يومخ همدا ټينګار کاوه ، ښکلې يې ورته وګنډه غاړه ورته جوړه کړه. ښه يې ورته ښکلې کړه.
نورنو هره ورځ اختر ته انتظار روو ، پلار ډير راته وو يل چې ا ختر ته لاړشم کابل ته د کابلۍ خاله کره خو ما ويل نه يابه دواړه ځو يا نه ځم ،

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځې شپې همداسې تیرېدې ، ملاهم ختم وکړ ، ټول قران کریم مو ختم کړ. بېګا به کله پلار ویده پریښودم یواځې به تراویح ته لاړ خو چې راویښ به شوم پسې وربه غللم او له ډیرې غوسې به مې یواځې لمونځ کړ. خو چې په تراویح به ودرېدلم عجیب احساس به مې کاوه ، ښکلی احساس ، عجیب آرموونکی ، نورکله به سخت خوب راتللو خو اوس مې هیڅ د خوب او ستړیا احساس نه کاوه ، د جومات فضا ، د ملا غږ ، د جومات حال او هوا به بلې دنیا ته یوورم ، هیڅ مې زړه نه غوښتل چې تراویح د تمامې شي ، د ګاونډیو کورونو ماشومانو به له تراویح وروسته ساتیری کاوه خو زما له هیڅ سره نه لګېده یواځې دا مې خوښیدل چې په پلار پسې وروسته روان وم او لاړ شو کورته ، کور هم پلار اوږد وغځېږي زه یې په سینه سر کیږدم.
وروستۍ روژه وه زه په دکان کې ناست وم ، پلار کالي واغوستل او خیاطۍ ته لاړ ، زه ډیره شېبه په چرت کې ناست وم ، کاشکې کابل ته تللی وای ، خاله مې لیدلې وای ، آمنه ، زرلښت ، نورزیه او کامران مې لیدلي وای. کابلۍ خاله مې ښه ښځه وه ، یوځای مشره وه ، مشره لورېې زرلښت نومېده ، بیا یې زوی وو کامران بله لورېې آمنه نومېده او کشرۍ لور یې نورزیه نومېده. آمنه زما همزولې هم وه او ټولګي واله مې هم وه.
پلار خوشحاله را روان وو ، کالي یې په لاس کې وو ، راغی خوا ته مې کېناست.
- به به دا به سبا راته واغوندې بډنګ به شې بډنګ.
دکان مو وختي بند کړ ، بازار ته لاړو کلچې ، کیک ، میوې او ډیر ځیزونه مو واخیستل خو د نورو خلکو په څیر نه موږ یواځې یوه یوه کیلو واخیستل ځکه یواځې وو که مو ډیر اخیستلای بیا خرابېدل ، کور ته راغلو ، زه ډیر ستړی وم ، کرار په کوټه کې وغځېدم ، د سبا فکر راسره وو ، چې چېرته چېرته لاړشم ؟ څوک څوک ووینم ؟ خو هیڅوک داسې په نظر نه راتلل چې ورشم نه مو په ټول ښار کې خپل درلود. یواځې اکرم او اسلان دوی وو ، خو له هغوی زما او د پلار

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو بدراتلل ډير کبرجن خلک وو. که به يې کورته ورغلم نو داسې فکر يې کاوه چې خيرات ته ورغلی يم، زامن او لورګانې به يې لېرې رانه ګرځېدل. مشرې لور خو به يې وحشي بللم، ويل يې چې په نجارۍ کې لوی شوی يې ته خدای زده څه بلا يې ؟
زه ويده شوی وم، چې سترګې مې وغړولې پلار کوټه راپاکو له، بهر يې ټول ځايونه پاک کړي وو په مايې څادر غوړلی وو او لګيا وو کار يې کاوه. زه هم ورسره اخته شوم، ټوله ورځ مو په کله په شوخۍ کله په کار کله په منډو کله په ټوکو تيره کړه. پلار په کوټه کې ولاړ وو چاقو يې راووړ په تير کې يې يو لوی سوری په چاقو غوڅ کړ ما ته يې ويل.
- بس دا به يادګار وي د وروستۍ روژې وروستۍ شپې.
عجيبه احساس مې کاوه، روژه داسې ژر ژر تيره شوه، کاشکې نوره هم وای څومره راحت وو، د ورځې به لاړو تر بېګا به ښکلي اخته وو نه مو په خوراک کې چرت وو نه مو په اوبو کې يوائينی غم د ماخوستن وو چې درې څلور ډوله خوراکونه به مو جوړ کړل خو بيا به رانه پاتې شول.
ټوله شپه خوب نه راتللو، کله به په ځای کې کېناستم او زړه به غوښتل چې ژر سهار شي او جامې په تن کړم او بهر لاړ شم په ټولو کورونو وګرځم، له همدې سره راسره دا فکر پيدا شو چې لومړی به چېرته ځم ؟ هرڅومره چرت مې وواهه چې له پلاره پرته که چيرته ځم د محمد علي دوی کورته ځم هغه يو څه لېرې وو خو حتماً به ورځم.
پلار ته مې ځان ورنږدې کړ.
- بابا !
- قربان.
- خوب نه راځي.
- نکل غواړې که لږ کيسه.
- نه نکل.
- نه ورکړه د ابراهيم ادهم لنډه کيسه به درته ولولم نور ويده شه.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښه سمه ده.
پلار به کیسه لوسته خو ما په سترګو کتله، تابه ویل چې خپله زه هم له ادهم سره یوځای روان یم، ډیر لذت مې ترې اخیسته.
- غوږ یې؟
- هو.
- ښه نو یوه ورځ ابراهیم ادهم په ښکار پسې روانیږي، کله چې د ښتې ته وتلی دی نو یوه هوسۍ ویني او په هغې پسې درومي، په لاره کې هوسۍ ورته مخ راګرځولی دی او په خبرو راغلې ده.
- ته به هیڅکله هم ما ښکار نکړای شې، زه راغلې یم چې یو اځې تابوځم.
ابراهیم بیا سرخوځوي او ترې راګرځي. بل خوا مخ کوي هم داسې یو حالت ویني یو بل څه هم د ښکار لپاره تاکي خو هغه هم همدا ټکي ورته وایي. نور نو ابراهیم ادهم وآیي چې زه نور نو بس د پاچایۍ نه یم بس زه دادي له تاسې سره ځم.
پلار به چوپ شو مابه سکوت مات کړ.
- ښه بیا؟
- خو بیا نو ابراهیم ادهم د بلخ تخت خوشی کړاو د خپلو ګناهونو د معاف لپاره یې شپه او ورځ په غرونو کې خدای ته زارۍ کولې او بیا پسې روان شو او مکې ته لاړ.
نور نو کرار کرار ویده شوی وم خو د شپې مې یوځل بیا په خوب ولیده. خو سهار چې راپورته شوم، څه مې زړه نه غوښتل، پلار راته نوي کالي را واخیستل او دواړو سپین نوي کالي واغوستل، پلار به ماته وکتل او موسک به شو. بس ټوله خوښي مې هلته د هغه په نظر کې پیدا کولای شوه، پلار به چې کله راته لیرې شو او کله مې یې له نږدې د کالیو سیل کاوه بس داسې احساس مې کاوه چې ټولې دنیا مې کالي لیدلي دي، نور به مې تنده ما ته شوه او زړه مې نور څه نه غوښتل.
خو دواړو په ګډه چای وڅښلو کلچې او کیک مو سره وخوړل. پلار

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم پورته شو ماته يې کالي راښکاره کړل بيا پورته شو له کوټې نه د يې دواړې کورتۍ راښکته کړې ، ماته يې هم خپله کورتۍ را واغو ستله او خپله يې هم کورتۍ واغوستل. يو دستمال يې ماته را کړ او يو يې په خپل جيب کې واچاوه بيا يې راته وکتل.
- څنګه زويه چېرته د زړه کېږي چې لاړ شو ؟
- چې چېرته ته ځې ؟
- راځه يو ځل به دې د ترور کورته ورشو بيا چې ته هرځای تللې ځو به.
ماورته په خوله څه نه ويل خو له هغې او دهغې له زامنو مې ښه نه راتلل. له کوره ووتلو ، ټوله دنيا نوي بوی ښکلي او عطرين بوی په سر اخيستې وه ، تا به ويل چې هيڅ ځای هم د ښکلو نجونو ا تڼ نشته او د شرابو د کړنګ سندره هم معنويت په ځان کې حل کړې ده.
بهر ډير خلک نه ښکارېدل ، يو يو څوک به مالومېده نوې جامې به يې اغوستې وې او ښکلي بوټونه او ځانونه به يې ډير جوړ کړي وو ، ما د پلار لاس نيولی وو او د پلار خبرو ته غوږ وم.
هغه به تل راته د ابراهيم ادهم کيسې کولې ، چې څرنګه يې ستر تاج او تخت پريښود او څرنګه تر مکې پورې لاړ. پلار به يې هره کيسه په خوند خوند سره کوله.
د ترور دوی کور ته ورورسيدلو ، څلور پنځه موټرونه يې د دروازې په مخ کې ولاړ وو ، لا سم لمر نه وو تود شوی خو خلک يې بيا اختر مبارکۍ ته رارسېدلي وو ، موږ هم کوټې ته ننوتلو ، ډير خلک ناست وو ، د اسلان پلار هم د کوټې په بل سر کې ناست وو په زوره زوره يې خندل.
زه او پلار کوټې ته ننوتلو خو هيڅوک هم له ځايه پورته نه شول ، ټولو راسره په لاسو او ناستو روغبړ وکړ. د اسلان پلار هم يواځې لاس رااوږد کړ او دومره يې وويل
- سلام سترې مشئ اختر مبارک
نور يې نو بيا ډډه ولګوله ، ما پلار ته وکتل خو پلار آرام د وره خوا ته په يوه توشکه کېناست ، يو کس راغی او چای يې راته واچاوه کلچې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې راته په مخکې کېښودې ، هيڅ له موږ سره خبره نه کوله ، ټول خلک په زوره زوره غږېدل او له يوې او بلې خوا يې سره ويشتې خو د پلار د ترکانۍ په اړه هيڅ هم ونه ويل چې ډېر ښه کار دی او ښه ګټه لري ، يا ډېر پاک کسب دی او ډېر ثواب لري خو د تجارت او قوماندانانو په ستاينه يې خولې ستړې کړې ، ځينو به داسې د زړه له تله وخندل چې تا به ويل ستونی به يې پاره شي خو بيا به يې په سترګو کې له ډېرې خوښۍ اوښکې وځلېدې او ډډه به يې ولګوله.
پلار ډېره شېبه پکې سترګې واړولې راواړولې ، خبرو ته يې غوږ ونيوه خو نور يې نو طاقت ونه شو کړار له ځايه پاڅېده ، ټولو خلکو ورته وکتل خو هيڅوک هم ورته پورته نشول پلار خدای پاماني وکړه خو د اسلان دوی پلار يوائې دومره وويل چې خدای مو مل ، نور يې نو بيا پکول په ځمکه کېښود او ستره خوله يې په خندا خلاصه شوه.
بهر راووتلو ، ماشومانو ماته وکتل نور يې نو خپلې لوبې پيل کړې ، زه ورته هيڅ غوندې ښکارېدم خو په زړه کې مې ويل چې ډېر له تاسې زيات ارزښت لرم خو تاسې به نه پو هيږئ که نور هيڅ نه وي په خپل پلار خو ګران يم ، په لارې روان وو ، ما غوښتل له پلاره پوښتنه وکړم چې د ترور په اړه څه فکر کوي ما فکر کاوه چې اوس به يې نو ترې حتماً بد راځي خو هغه ويل چې نه بس هر څوک ځانګړي باور نه لري ښايي هغه به زموږ په اړه بل فکر کوي.
بېرته مخ په کور روان شولو پلار هرڅو راته وويل چې زه د خپلو ټولګيوالو کورته لاړ شم خو ما ويل چې نه نه ځم زړه مې نه غوښتل چې لاړ شم.
کورته راغلو ، ډېره شېبه له ځانه سره په فکر کې وم ، خو پلار چای ايشولی وو ، خندان کوټې ته راننوت.
- بهبه داسې چای چې نشه لري نشه.
دواړو چای وڅيښل ، عجيبه وه په دومره وختونو کې ګاونډيان راغلل هغوی اختر مبارکۍ ته راغلي وو ، ډېره شېبه سره کېناستو خبرې مو وکړې ، ټولو د پلار صفت کاوه ، چا ويل چې ډېر بې غرضه سړی دی

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا ويل ډير مسلمان سړى دى چا څه ويل چا څه ؟
ما سپينين ډېره شېبه بهر کېناستم ، د دروازې تر مخ مې د ماشومانو د لوبو سيل کاوه ، عجيبه شور او مستي په هغه لوبو کې پرته وي ؟ ډيره خوندوره وي ، ډيره په زړه پورې هم وي.
ورځ همدا سې بېګا کېدله ، زه د دروازې په خوله کې ناست وم او د ژوند ګرمې سندرې ته مې غوږ نيولى وو ، چې په يوه پلمه بله پلمه يې ځانته د خوشحالۍ فرصت ورکاوه ، د اختر په نامه ، هو د اختر په نامه يې کارونه پريښودل او جشنونه يې جوړول څو د ژوند په ستړوونکو بوختياوو کې د لاس او پښو وهلو قدرت ونه بايلي.
په همدې فکر کې وم چې اخترنو د څه لپاره ؟ څوک څوک به ورته ډير خوشاليږي او په چا به له سره اختر نه وي ، که څوک مور ولري هره ورځ به ورته اختر وي ، که څوک ښه دوستان ولري ، ښه کارونه کوي... بس نور ستړى شوم ور پورته شوم له ماشومانو سره مې فوټبال پيل کړ چې يو وخت پلار له دروازې راغږ کړل.
- بس دى زويه ورشه اودس وکړه څه د لمانځه وخت دى جومات ته به ځو.
لمر ته مې وکتل ريښتيا هم ډير ناوخته وو بس نورنو ننوتم ، چې اودس مې کاوه پوه شوم چې نورنو اختر تير دى او هرڅه بير ته عادي شوي دي نوره نو خندا راغله سر مې وخوځاوه په پلار پسې را ووتم.

پنځم څپركى

د ښځې اوښكې:

اختر تير شو ، ډير ژر هير شو ، دريمه څلورمه ورځ مو د کان پرانست

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

، بیرته د ژوند تل تکراریدونکي سندره پیل شوه ، خو ښي بیرته په ژوند تیت شوه ، خو یوائینی فرق مو چې کړی وو هغه دا وو چې نوې جامې مو نو پیدا کړې وې او چې وابه مې غوستې نو لکه پلار هسې به ښکاریدم چې دغې مسئلې به مې فکر برابراوه.
ژمی به اوږد شو ، هره ورځ به مې پارو په لاس کې وو او شوې واوره به مې توروله ، له ساړه به مې وجود ځیږ وو ، پلار به چې بازار ته لاړ رنګارنګ دستکشونه او کورتۍ به یې راته راوړې خو ماته یې خوند نه راکاوه ، له واورې به مې زړه تنګ وو ، کور به یوائې وم ، که به دکان ته هم لاړو د یخ له لاسه به طاقت نه راتللو.
سهار به چې دکان ته ورسېدو ، پلار به د اور تیمګی د دکان مخ ته را وایستلو او اور به یې پکې بل کړ ، پلار به یې یوې خواته او زه بلې خواته کېناستلو ، د اور لمبې به کرار کرار جګې شوې پلار به لاسونه وموښل او پورته به شو کار به یې شروع کړ ، ما به هم کله په اور ساتیری کاوه او کله به مې په واورو کې د پټ بازار او د کانونو سیل کاوه.
یوه ورځ د دکان مخې ته له پلار سره ناست وم ، یوې ښځې ماشوم له لاسه نیولی وو او دکان ته راغلل ، پلار ته یې ویل چې یو پایروک راته جوړ کړه ، ما یې زوی ته وکتل غټ سړی وو نو هغه پایروک څه کاوه ؟ پوښتنه مې ترې وکړه.
- پایروک ته غواړې ؟ ته خو نږدې زما همزولی یې ؟
مور یې وخندل او دستکشونه یې لاسه وایستل او بیا یې زوی په تندي ښکل کړ او ماته یې وکتل.
- نه زویه دا ندی بل له ده کوچنی دی هغه ته یې جوړوم.
- ماویل که ده ته یې جوړوې دا خو نږدې زما همزولی دی.
ماشوم ماته وکتل و یې خندل.
- خو زه هم پرې سات تیروم نو څه پروا لري ؟
ماته خندا راغله خو بیا پایروک راته یاد شو ریښتیا هم ډیر ښه څیز وي کاشکې ماته هم پلار جوړ کړی وای او په کور کې مې پرې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتيرى كولاى.
ماشوم ډېر ښكلي واړه دستكشونه په لاس كړي وو خو زما پلاستيكي وو زما خوښ نه وو دهغه ډېر ښكلي وو ډېر زړه مې ور ته وشو ماشوم ته مې وويل
- دا دستكشونه دې چېرته اخيستي دي ؟
- مور مې راته جوړ كړي دي.
ما يې مورته وكتل څه مهربانه ښځه وه چې دغه ماشوم ته يې دا سې ښكلي دستكشونه جوړ كړي وو هغې ماته وكتل.
- خوښ د شول زويه ؟
- هو.
پلار ته مې وكتل.
- پلاره نن مازيگر به راته حتما دغه دستكشونه اخلې.
- په دواړو سترگو صبر زه يې وگورم.
پلار د ماشوم دستكشونه وكتل او بيا يې ما ته سر وښوراوه. ښځې زما په سر لاس كېښود او ويې ويل.
- زه به يې درته جوړ كړم زويه. ستا مور يې نشي جوړولاى ؟
زه حيران شوم ، ومې خندل.
- زما مور كله شته.
ښځې ځان ته ورنږدې كړم ، په سر مې يې لاس راتير كړ او ويې ويل
- ښه سمه ده زه يې درته حتماً جوړوم خو په دې شرط چې بابا دې راته ښكلى پايروک جوړ كړي.
پلار وخندل او زموږ خواته يې راوكتل.
- په دواړو سترگو ، خو تاسې زحمت مه باسئ زه يې ورته په بازار كې اخلم.
ښځه او ماشوم روان شول ، نور مازيگر هم وو ، پلار سبزي ماركيټ ته لاړ او زه په دكان كې كېناستلم ، څه شېبه وروسته پلار راورسېده خو دستكشونه يې نه وو راوړي. دكان مو بند كړ او مخ د كور په خوا لاړو.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماسخوتن چې خبرونه ختم شول ، پلار راته ویل چې د چا نکل درته واچوم ما ورته وویل چې نکل نه غواړم ، ډیره شېبه یې خواته ناست وم بیا مې ترې پوښتنه وکړه.
- پلاره مور مې څه نومېده ؟
- هوسۍ خدای د پرې رحم وکړي.
- څوک وه ؟
پلار وخندل او خواته یې ورنږدې کړم.
- څوک وه ؟ خو یوه ښځه وه ډیره ښه ښځه وه ته پرې ډیر ګران وې ، سهار به چې له خوبه راپاڅېده په غېږ کې به یې ونیولې او شپه به هم چې ویده کېده زړه ته به یې نږدې ونیولې او سترګې به یې پټې شوې.
- څرنګه وه ؟ کاشکې مالیدلې وای.
- کټه مټه لکه ته هسې وه ، او ستا په شان یې ژر ژړل هم. خدای د پرې رحم وکړي.
د پلار په سترګو کې اوښکې راوګرځېدې ، زه یې خواته ورنږدې کړم او په سر یې ښکل کړم ، ډیره شېبه چوپ وو ، څه یې نه ویل ، زه پورته شوم کتابونه مې راواخیستل او د دیوال خوا ته په درس ویلو بوخت شوم ، پلار به کله ماته وکتل او کله به په چرت کې لاړ.
هغه شپه مې ترسهار مور په خوب لیده ، خو سهار چې پاڅېدم مخ مې یې په یاد نه وو چې څرنګه مخ یې وو ؟ سهار بیا دکان ته لاړو او ورځ هماغه شان تیره شوه ، کله اور ته ناست کله هم د بازار په چیکړ کوڅوکې هغې خواته او دېخواته وځغلېدم.
همداسې به شپه هم تیره شوه بیا به سهار په دکان کې وو ، پلار به کله پیسې اخیستې او کله به یې له سره کار ونه کړ او ټوله ورځ به همداسې تیره شوه.
یوه ورځ بیا هماغه ښځه او ماشوم راغلل ، پلار یې هم پایروک جوړ کړی وو او وړاندې یې په لرګو کې ایښی وو ، چې ښځه مې ولیده ورغلم او پایروک مې راواخیسته ، دښځې چې په ماسترګې ولګېدې ، نو راغله ځان ته یې ورنږدې کړم او په سر مې یې لاس

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتیر کړ او بیا مې سترګو ته ځیر شوه.
- واخله زویه د ستکش مې درته واوبدل.
ډیر ښکلي وو له خوشحالۍ په جامو کې نه ځایېدم، په لاس مې کړل له خوښۍ الوتلم، پلار راته وکتل هغه هم خوشحاله شو، او راغی لاسونه مې یې ور ونیول او په خپل مخ پورې یې وموښل بیا یې په مخ وټپولم.
- دادي دا یې د ستکشان نور څه غواړې؟ واه واه
ښځه هم خوشحاله وه، ماهغه ماشوم ته وکتل هغه حیران را ته کتل. ښځې پلار ته پیسې ور وړاندې کړې خو پلار نه اخیستې هغوی په خپلو کې سره منښې شروع کړې. ماشوم ماته وکتل او را ته ویې ویل:
- ته رینښتیا مور نه لرې؟
- هو.
ماشوم ډیره شېبه راته وکتل او بیا لاړ د خپلې مور لمن یې ونیوله، زه هم د خپل پلار خوا ته راغلم او په پوټکو کې مې ورته پرلاتې ووهلې، د پلار په پیوند پیوند بوټ مې ساتیری کاوه، هغې ښځې ډیره شېبه راته وکتل بیا یې پلار ته وکتل.
- هغه مو زوی دی؟
- هو
- خدای د یې درته وساتي. رینښتیا مور یې وفات شوې ده؟
- هو خدای د پرې رحم وکړي.
- اوس که وړاندې.
- نه د هغه نه په یاد یږي.
- بل څوک لري؟
- نه یوائې زه او دی تنها اوسیږو.
ښځې بیا ماته وکتل ماد پلار بوټ د هغه له پښې را وایست او بیرته مې ور په پښو کې پورته مې پلار ته وکتل هغه لاس غوټه کړي وو او په سینه یې نیولي وو، په سترګو کې یې اوښکې راوګرځېدې،

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې لومړی پلار ته وکتل بیا یې ماته وکتل راوړاندې شوه په تندي یې ښکل کړم لږ شیبه راته ولاړه وه دهغې هم په سترګو کې اوښکې راوګرځېدې ، پایروک یې په لاس کې واخیست ، ماشوم یې له لاسه ونیو او له دکانه ووتل.
اوس راته د پلار کیسه یاده شي ، هغه راته یوه شپه کیسه کوله ، لومړی به مې دهغه له عارفانه کیسو ښه نه راتلل خو وروسته وروسته مې په زړه کېناستې چې په هغې کې د ابراهیم ادهم کیسې وې ډیرې ښکلې وې.
یوه شپه یې څنګ ته ناست وم ورته ومې ویل چې داسې کیسه را ته وکړې چې پلار او زوی دواړه وي پکې هغه موسک شو ویل یې ښه ده نو غوږ شه.
ابراهیم ادهم د بلخ باچا وو ، هغه چې کله تخت پریښود ، په غرونو او رغونو لاړ ، بس نور یې ځان د خلکو له سترګو پنا کړ. په سختۍ سره یې د شام دښتې کچ کړې او مخ په مکه یې لاره لنډوله.
وایي چې دمکې خلک او مشران چې خبر شول ، ابراهیم ادهم غواړي مکې ته ورشي نو دهغه د ښه راغلاست لپاره له مکې وو تل ، ابراهیم ادهم چې اوس هغه شان ، شوکت اودبدبه ورسره نه وو چا نه شو پیژندلای بې له خپل رعیت نه نو د مکې مشران یې هم د دښتې لور ته د ښه راغلاست په تمه ووتل او ورته انتظار شول.
ابراهیم ادهم چې له لیرې ولیدل نو پوه شو چې کیسه څنګه ده ځان سره یې وپیچه او په بیروبار کې وړاندې تیریده ، د مشرانو په مخ کې یې له یو افسر څخه پوښتنه وکړه.
- تاسې ولې دلته ټول شوي یاست ؟
- د بلخ پاچا ابراهیم ادهم مکې ته راځي.
وایي ابراهیم ادهم وخندل او افسر ته یې وویل
- ښه ښه هغه لیونی یادوې ؟
وایي افسر په مخ په څپیړه وواهه او ورته ویې ویل
- هغه د مځکې په سر له عادلو پاچاهانو څخه یو دی ته وایې چې هغه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیونی. څه ورک شه.

ابراهیم ادهم وخندل او مخ په وړا ندې روان شو او ځان یې مکې ته ورساوه.

وایی کله چې ابراهیم ادهم تاج او تخت پرېښود یو زوی یې هم درلود ، چې هغه وخت ډیر کوچنی وو ، زوی یې چې کله غټ شو نو مور ته یې وویل چې پلار مې چېرته دی ؟هغې ورته وویل چې پلار د ورک شوی دی ، زوی یې هر ځای پسې ولټاوه او هرڅوک یې پسې وپوښتل. ترڅو چې یوه ورځ یو چا ورته وویل.

- ما په خپلو سترګو ولید ، زه یې پېژنم په خپله وو.

- چېرته وو ؟

- په مکې کې.

نور یې نو زوی او مور سره د یوې قافلې را روان شول مخ د مکې په لور. زوی یې ډیره تمه درلوده چې خپل پلار ووینې ، مکې ته راورسېدل او یوځای یې سکونت پیل کړ. زوی سباته لاړ حرم ته ترڅو ووینې چې پلار یې رېښتیا شته کنه ؟

ډیره شیبه یې په حرم کې سترګې واړولې ، داسې څوک په نظر ورنغی چې پلار به یې وي ، له یو کس جاروکښ څخه یې پوښتنه وکړه.

- ته ابراهیم ادهم پیژنې ؟

- هو هغه زموږ ملګری دی.

- چېرته دی ؟

- اوس تللی دی په خسو پسې. خس راوړي.

- چېرته تللی دی ؟

- پورې دښتې ته وتلی دی.

هلک پسې روانیږي ، په دښته کې یو بوډا مومي ، چې په ضعیف بدن یې ستر پېټی په شا کړی دی مخ یې لمرو نو سوځولی دی او له ستړیا یې په مخ خولې ښکاري. هلک له شا پسې روان وو سپین ږیري بوډا هم په سختۍ سره ځان تر مکې ورساوه.

زوی یې چې دا صحنه ولیده ډیر یې وژړل بېګا یې مور ته ټوله کیسه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړه ، هغې هم ډیر ورسره وژړل سبا ته یې له مور سره یوځای لاړو کله چې حرم ته ور ورسېدل چې د ښځې یې په ابراهیم ادهم سترګې ولګېدې ورمنډه یې کړې او خپل زوی یې له لاسه ونیوه.
مور یې زوی ته وویل.
- زویه دا ستا پلار دی ، دا ستا پلار دی.
زوی هم وژړل او ابراهیم ادهم هم وژړل ، بیا یې له زویه مخ وګرځاوه او لاس یې په دعا خدای ته پورته کړل.
- اې د لویې او دکمال خاونده ! ته مې ستا مینه په زړه کې ژوندۍ وساتې د بل چا مینه مې په زړه کې غځېدو ته مه پرېږده.
نور به پلار چوپ شو ، او سترګې به یې پټې کړې ، بیا به یې ما ته وکتل ور نږدې به یې کړم په تندي به یې ښکل کړم او مخامخ به یې راته وکتل.
- ولې دداسې زوی مینه پرېښودل لکه ستا هم آسانه ندي.
زه به هم ورته موسک شوم نور به دواړه چوپ کېناستو.

شپږم څپرکی

اووه تګان

نور نو به په ژمي کې هم څه نه وو پاتې ، خو زما چې پرې زړه نه کېده چې ختم شي یوائې د شپې دښکلو نکلونو په خاطر پلار به د ابراهیم ادهم دنکلونو ترڅنګ نور ښکلي نکلونه هم راته اچول چې له خندا به مې ورته زړه وخوږیده ، یاره د ټولې دنیا له فلمونو به ښکلي وو ، د اووه تګانو نکل تر اوسه مې هم دومره خوږ فلم په دنیا کې ندی لیدلی.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار به پورته شو بستره به يې وغوړوله ، زه به يې ځانته ورنږدې کړم ، سر به مې يې په ځنګل کېښود ، او مخ به مې هغه ته کړ ، هغه به مې لومړۍ سترګو ته وکتل بيا به مې يې په سر لاس راتير کړ.
کله به چې له پلاره مرور شوم نو پلار به راته يوه کيسه کوله چې له سره به ترپايه ورته خندېدم ، په هغه کې يوه کلمه ډېره خندوونکې وه (هله پلاره دود مې کيږي» دا يوه کيسه وه چې يو پلار او يو زوی په يوه بړستن کې پراته وو ، کله به چې د پلار باد مات شو نو زوی به چيغه کړې (هله پلاره دود مې کيږي» . زه به هم پلار ځانته ورنږدې کړم په تندي به يې ښکل کړم.
- دود دې نه کيږي ؟
بيا به مې وخندل
- نه ، ژر کړه نکل راته اچوې کنه ؟
- د چا نکل غواړې ؟
- د اووټګانو .
پلار به موسک شو په مخ به يې وټپولم او بيا به يې نو راډيو بنده کړه چراغ به يې بند کړ او له لږې چوپتيا وروسته به يې نکل شروع کړ.
- وونه وو د خدای کړه وو ، د بنده ورته کاته وو . يوه کونډه وه ، يو يې زوی وو چې خلکو به پک باله او پکان خو تاته معلوم دي چې شوخ وي.
ما به وخندل او ښه ښه به مې کول د پلار تاوده او خواږه تنفس به مې په ټول بدن منګول خښه کړې وه او له خولې يې راوتونکې هرې کلمې زما په زړه کې د تلوسې له اتڼ سره ځان غورځاوه ، چې پلار به لږ ځنډ وکړ او يا به خوب ورغی نو لاس به مې يې په لاسونو کې تخته کړل ، هغه به بيا دوام ورکړ.
- کونډه او پک داسې غريبان وو چې مه يې کوه پوښتنه ، په کور کې يې هيڅ نه درلودل ، عيد په رارسيدو وو نه يې کالي درلودل او نه يې هم د قربانۍ لپاره څه درلودل کونډه ډېره خپه وه ، چې يوه ورځ د کونډې ورور ورته يو سپرلی راووست هغه يې کونډې ته ورکړ چې دا

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخله او قرباني يې کړه. کونډې له خپل ورور څخه ډېره مننه و کړه او چې وروريې لاړ نو زوی ته يې وويل چې دا سېرلی بوځه او په بازار کې يې وپلوره چې هرڅومره پيسې يې شوې ټولې ماته راوړه چې تا ته کالي پرې واخلم او د ماشومانو لپاره عيدي. زوی وويل چې سمه ده. سېرلی يې بازار ته راووست، دکتار دکانونو له مخې تيرېده او سېرلی يې له پړي نيولی وو. لومړي دکاندار ورته غږ کړ.

- اې دا سپی د څېرته له پړي نيولی دی ګوره وبه د خوري !

پک ورته وخندل و يې ويل.

- ناديده ! سپی ندی دا سېرلی دی.

دکاندار بيا وخندل او په لوړ آواز يې وويل.

- ناديده خو ته يې چې تر اوسه لا سپی او سېرلی نه پيژنې.

پک حيران شو، خو څه يې ونه ويل، بل دکاندار ته ور ورسېده، هغه هم په حيرانۍ ورته وکتل او بيا يې وخندل.

- هې ليونيه ! دا سپی د څېرته روان کړی دی؟ ګوره وبه د خوري ته څومره ناديده يې خوشی يې کړه.

پک ورته وکتل، دا هم لومړني ته ورته وو خو له هغه مشر وو څه يې ورته ونه ويل خو په زړه کې ورسره ويره پيدا شوه چې ښايي ريښتيا هم دا سپی وي. له دغه دکانداره هم تير شو دريم ته ورورسيده، هغه تر دې دوه نورو لږ مشر مالومېده هغه هم ورته راغږ کړل.

- هې په دا سپي څه کوې خوشی يې کړه !

- دا سپی نه دی دا سېرلی دی پلورم يې.

- نه دا سېرلی نه دی ته تر اوسه دغه ډول سپي نه پېژنې؟

هغه سرې سر ورته وخوځاوه او څه يې ورته و نه ويل دکان ته ننوت پک له دې دکانه هم تير شو څلورم دکان ته ورسېده، هغه هم همداسې ورته وويل په همدې قسم له پنځم دکانه هم تير شو او له شپږمه دکانه هم تير شو اووم دکان ته چې ور ورسيده يو سپين ږيری پکې ناست وو، سپين ږيري هم په حيرانۍ سره وکتل.

- زويه دا سپی د ولې له پړي نيولی دی خوشی يې کړه هسې نه وبه دې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

داړي ؟
- ريښتيا دا سپی دی ؟
- نو زه درته په سپينه ږيره دروغ وايم ؟
پک سپرلی ژر له پړي خوشې کړ او سپين ږيري يې پړی ونيوه پک ته يې وويل چې زه دا اوس شرم له دې ځايه دا ډير خطري دی له دې ليرې ګرځه ، پک په منډه منډه کورته راغی ، په لاره کې ورسره چرت پيدا شو چې مور به هره ورځ ورته ويل چې ته د ټګانو بازار ته ځې او غولوي دې. له ځانه سره يې وويل چې ښايي دا يې راسره ټګي کړې وي ؟
کورته چې ورسېده ، مور يې په ډيرې خوښۍ ترې پوښتنه وکړه.
- په څو دخرڅ کړ بچيه ؟
- ولا قيمت يې معلوم نشو مامله (قرض» يې رانه واخيست.
کونډه سخته غوسه شوه او ويل يې چې ژر لاړ شه پيسې ترې راوړه که نه وي نو بېرته سپرلی راوله خو پک ويل چې نه سبا ورځم پيسې راکوي. مور ډيره غوسه وه ويل يې چې يو زوی لرم هغه هم هرڅوک وغولوي.
سبا ته پک د کوچيانو کيږديو ته لاړ ، ډيره شېبه يې يوې کوچۍ ته زارۍ وکړې چې يو ځل د جامې راکړه هلته يوه جينۍ خواره لوڅه ناسته ده کالي يې نشته بېرته يې درته راوړم ، جينۍ کالي ورکړي دي خو ورته ويلي يې دي چې که دې خيمې ته رانه وړل کورته درپسې درځم. پک د مور غاړکۍ (امېل» او ټيکونه پټ کړل او د کوچۍ جامې يې واغوستې بازار ته ورغی. لومړي دکاندار پوښتنه ترې وکړه.
- څوک يې ؟
- د کوچيانو له کډو پاتې شوې يم يو اځې يم.
هغه دکاندار ورته وويل چې راځه زه به د راسره کورته بوځم ښځه مې شه. خو پک لدې هم تير شو دوهم دکان ته ورسېده هغه ورته وويل
- زما سره واده وکړه زه به دې ښه ساتم دا د تير دکان واله زما کشر

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور دی ډیر ټگ دی او ښه سړی ندی زه به دې ډیره ښه وساتم.
لدې هم تیر شو هر یو همداسې ورته ویل چې دا د تیر د کان وا له زما کشر ورور دی. بالاخره وروستي دکان ته راورسېده ، په دکان کې هماغه سپین ږیری ناست وو هغه ورته وویل
- نه دا ټول زما زامن دي دا یو هم په واده کولو نه ارزي ټوله ورځ ناست دي ټګي کوي له ما سره واده وکړه د ټولې دارایی مالکه به مې شې ښه به دې هم ساتم.
پک ورته وویل چې سمه ده ، په دکان کې لږ ساعت ورسره ناست وو مخ ته یې پلو نیولی وو سپین ږیري یې زامن راټول کړل او ورته ویې ویل
- زامنو دا پېغله به ستاسې مور جوړیږي ښه به یې ساتئ
ټولو زامنو په یو غږ ورته وویل چې سمه ده ، هر زوی ور ته یوه یوه تحفه واخیسته ، ټول کورته راغلل سپین ږیري کور پک ته وویل چې اوس به د زامنو په مخ کې نکاح وتړو. پک ورته وویل چې ولې یوائې دزامنو په وړاندې سپین ږیري ورته وویل چې موږ نور دوستان نه لرو. شپه یې نکاح ولوستل شوه ، د شپې سپین ږیري ورته وویل چې له ما سره به په یوه بستره کې بیدیږې پک ورته وویل چې زموږ رواج دی تر دریو ورځو پورې له خاوند سره نه بیدیږو. سپین ږیري ورسره ومنله ، سبا ته یې زامن ټول بازار ته لاړل ، پک ځان خپه نیولی وو ، سپین ږیري به چې هرڅو مره ترې پو ښتنه وکړه پک به ورته ځواب نه وایه. تر دوه ورځو پورې ترې مرور وو ، په دریمه ورځ چې یې زامن له کوره ووتل سپین ږیري ورته وویل چې ولې خپه یې ؟
پک ورته وویل چې خپه په دې یم چې زه څرنګه د کور میرمن یم چې نه مې کور لیدلی نه یې په کوټو او دروازو بلده یم ؟ سپین ږیري ور ته وویل چې راځه زه اوس درته ټولې کوټې ښایم او ټولې کلي ګانې درکوم. پک خوشحاله شو ورسره پورته شو ، د ټولو کوټو کلي ګانې یې ورکړې او د ټولو صندقونو کلي ګانې یې هم ورته وښودلې. خو یوه کوټه یې ورته ونه ښودله. پک په ژړا شو ویې ویل چې دا کوټه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې راته نه ښايې زه خو ددې کور ميرمن يم.
سپين ږيري دهغه کوټې دراوزه ورته خلاصه کړه ، پټ يې ورتـه وويـل چې دا کوټه چاته مه خلاصوه ځکه دا پټـه کو ټه ده. پـک تـرې پوښـتنه وکړه چې ولې پټه ده ؟ سپين ږيري ورته وويل چې په دې کوټه کې دار دی. پک ورته وويل چې دار څه شی وي ؟هغه ورته وويل چې دا پـری دسړي په غاړه کې وراچوو او وژنو يې. پـک ورتـه وويـل چې دا خـو ډير ښه دی که کور تـه کومـه د ښـو زيوراتو والا ښځه راتلله زه بـه يې دلته ځړوم او ټول زيورات به يې تاته درکوم. سپين ږيری خوشالـه شو او پـک تـه يې آپرين وويل. پک بيا ترې پوښتنه وکړه چې څرنګه سړی ځوک پرې ځوړندوي ؟ سپين ږيري پړی پـه غـاړه کې وا چاوه او ورتـه ويې ويل چې کله د سړي په غاړه کې داسې پړی وراچوې بيا بـه هغـه پړي داسې راکاږې. پک د پړي سر ونيوه او راکش يې کړ سپين ږيری پورته شو او په چيغو يې شروع وکړه. پک له سره ټيکری وغورځاوه او ورته ويې ويل
- هه هه سبرلې ښنتن درلود کنه ؟
داسې يې وډباوه چې پوښتنه يې مه کوه ، بيـا لاړ او د صندقونوټولې پيسې او طلاوې يې راټولې کړې او کورتـه لاړ. کورتـه چې ورسـېده موريې تـرې پوښـتنه وکړه چې پيسـې يې درکړې ؟کنـه ؟پـک ورتـه وويل
- هو دريمه برخه يې راکړې ويل يې چې پاتې به بيا ګورو.
پيسې يې ټولې مورته ورکړې ، مور له خوشحالۍ پورته پورته کېده ويل يې چې غلط شوی به وي خو پک ويل چې نه هغه سبرلی داسې سبرلی نه وو هغه ډير قيمت لري.
ټګان چې بېګا کورتـه راغلل ، چې د دار پـه کوټـه کې يې د پـلار د ځګيروي غږ لګيږي ټول حيران شول ، ورغلل که ګوري چې پـلار يې په دار ځوړند دی ، پوښتنه يې ترې وکړه چې ولې ؟ سپين ږيري ورتـه ويل چې هغه کوچی نه وه د سبرلې ښنتن وو د سـبرلې !. ټول حيران شول او يو بل ته يې وکتل ټولو ويل چې پيدا کوي به يې او داسې بـه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې وهي چې څه يې کوي. خو پلار ويل چې اوس دا خبرې پرېږدې ورشئ ډاکټر راته راولی چې مرم.
پلار به چوپ شو ، لږ شېبه به ما هم غوږ نيولی وو چې دوام به ورکړي خو لکه چې ويده غوندې به وو بيا به مې له خوبه ويښ وکړ.
- بيا څنګه وشول ؟
پلار به ببرته ويښ شو او سره سم به شو
- هه په کوم ځای کې وو ؟
- په ډاکټر پسې ګرځېده.
- هه ښه ، نو يک هم ولاړ يو زيارت ته د زيارت مينجور ته يې وويل چې ته د يوائې د څو شېبو لپاره دا جامې او جام راکړه داپورې رمه زما ده دهغه ځايه يکې ځم ببرته په منډه راځم ملنګ هم چې څو پيسې ترې واخيستې نو جامې يې ورکړې ، يک جامې واغوستې او جام يې ورسره راواخيست نيغ راغی د ټګانو د کور خواته چې کشری ټګ يې وليد چې له کوره ووت نو په يوه لاره ورته راوګرځېده او له ليرې يې غږ پرې وکړ
- هول ! هو ځوانه چېر ته داسې تيز روان يې ؟ ټول مشکلات خدای حلوي که يوائې د دپلار غم درسره دی مه وارخطا کيږه خدای به يې جوړ کړي زه درسره قول کوم
ټګ هک حيران شو چې دا څرنګه ښه ملنګ دی علم غيب هم لري راغی د ملنګ لاسونه يې ښکل کړل او ورته ويې ويل چې يوځل مې پلار ووينې ګوندې وي چې خدای يې ښه کړي يک ورسره ومنله او ورسره روان شو ، چې کورته ورسيدل نو پلار يې په کټ کې اوږد غځېدلی وو او ځګيروي يې ختل ، يک چې ور ته ودرېده نو سر يې وښوراوه او خواشيني يې څرګنده کړه. په کومو ځايونو چې يې وهلی وو په هغه ځای به يې لاس کيښود بيا به يې ورته وويل
- دا ځای د درد کوي ؟
سپين ږيري به ويل هو هو همدا ځای دی ، ټول زامن خوشحاله وو چې داسې ملنګ يې راوستی د درد ځايونه هم ورته معلوم دي. چې شپه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه زامنو ته يې وويل چې ما ته د اوداسه او به راوړئ نور تاسې لاړ شئ چې سهار راشئ نو پلار به مو داسې رک روغ وي چې د کان ته به هم درسره لاړشي ، ټول ټګان په خوشحالۍ سره ووتل ، چې نيمه شپه شوه ، پک سوټي پرې راوګرځاوه ښه ورته ځير شو بيا يې پوښتنه ترې وکړه .

- نامرده ! سپرلي ځښتن درلود کنه ؟

داسې يې وډباوه چې نور له اخه توخه وغورځېده او څه شتمني يې چې ورسره وه ترې راټوله يې کړه او مخ په کور لاړ . کور يې مورته ويل چې د پور بله برخه هم راوختله خو ډيره پاتې ده هغه ته څو ورځې وروسته ورځم که خير وو .

بله ورځ په چل کې ورغی د شاوخوا کورنو له خلکو يې وپوښتل چې ټګان څه شوي دي ؟ هغوی ورته ويلي دي چې لدې ځايه يې يو ليرې ځای ته کډه کړې ده . خو دې خلکو ته يې ځای نه وو معلوم په بازار کې له يو دکانداره پوښتنه کړې ده چې ټګان چېرته تللي دي ؟ په مايې يو څه پيسې وې د خورانو کور يې نه وو . يو دکاندار ورته وويل چې هغه له يو پکه ډير وريريدلي دي فلاني غره ته تللي دي هلته اوسي . پک پسې روان شوی دی . د ټګانو خيمو ته چې ورسيدلی دی ، ښکته يو کوچی مالونه پيايي د کوچي سره د يو کمر په سر ناست دی . کوچي ته وايي

- ياره کوچيان سخت بې غيرته دي ، ډير ژر ويريږي .

- نه دا دروغ ده کوچيان له هيڅ څه نه ويريږي .

- خو داخو ته وايې چې نه ويريږي ، هغه بله ورځ يو کوچی وو ما ورته وويل چې ورشه هغه کسانو ته يو اځې يوه چيغه وروکړه ، ورچيغې يې نه شو کړای .

- نه دا به څوک وو کوچيان له هيڅ څه نه ويريږي ، دا تاسې ځايان ياست چې ويريږئ .

ډيره شېبه يې کوچۍ باټ کړ چې هرڅو به يې ورته ويل کوچی به چارجېده آخر يې ورته وويل

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خو ښه که ریښتیا وایې او ریښتیا نه ویریږې نو که نروې د هغه خیمې خواته ورشه له نږدې یوه چیغه وروکړه.
- دا خو څه سخته خبره نده ، څه ورته ووایم ؟
- فقط دومره ورته ووایه چې: سېرلې څښتن درلود کنه ؟
پک د کمر په سر ورته کېناست ، کوچی کیږدۍ ته ښه نږدې ورغی ورچېغه یې کړه
- سېرلې څښتن درلود کنه ؟
لدې سره شپږ واړو ټکانو پسې رامنډه کړه سوټې یې په لاسونو کې وو او په کوچې پسې یې منډې وهلې کوچې هم د ډاره ترې منډې وهلې. پک راغی د سپین ږیري تخت ته ودریده ، سپین ږیری ورته په ژړا شو ویې ویل چې ما ګوره ټول دکانونه او شته پلورلي دي هغه پیسې مې دادي ترکټ لاندې مه یې اخله. خو پک ښه وډباوه او پیسې یې ترې راټولې کړې له هغه ځایه راښکته شو د کوچې رمه یې ورسره ترمخ کړه ، څه اشرفۍ یې په لمن کې نیولې او نورې یې په خره بار کړې ، یو ځای یې په رمه لېوه ورګډ شو ، پک ورغی له لکۍ یې ټینګ ونیو ، چې لیوه به له یوې خوا ورته خوله رادیخوا کړه پک به یې لکۍ ورهغې خواته کړه که دې بلې خواته به یې کړه پک به یې هم لکۍ ورهغې خواته کړه ، همداسې اخته وو چې یو ملک راغی له خپلې لور سره په اس سپور وو آس یې ودراوه او د پک په تماشه بوخت شو ورته ویې خندل او ویې ویل
- دا څه کوې ؟
- څنګه څه کوم ، ته څه کوې ؟
- دا څه لیونتوب دی وبه دخوري ؟
- نو ته نه وینې چې اشرفۍ تویوي که ومې هم خوري نو څه پروا لري بیا دا دخوړلو والاندی په لمن کې مې اشرفۍ نه ګورې دا لیوه اشرفۍ تویوي.
ملک ورته حیران شو ویل یې چې نیم ساعت یې ماته راکوې ؟ پک ورته وویل چې نه یواځې پنځه دقیقې یې درکولای شم ځکه چې زه هم

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډير غريب يم. ملک ورغی پک ورته د ليوه لکۍ ورکړه او ورته ويې ويل چې ډيره ټينګه يې ونيسه که د خوشې کړه نو ا شرفۍ نه تو يوي. پک راغی په اس له پيغلې سره سپور شو که ګوري چې ليوه په ملک مخ وروګرځاوه ويې خوړلو ، پک اس ، جينۍ رمه او پيسې را بار کړل او راغی کورته.

مور يې ترې پوښتنه وکړه

- زويه پور در وختلو ؟

- هو مورې دا پيسې او رمه او اس يې راکړل چې پوره نشوه نو دا لور يې هم راته واده کړه نور نو خلاص په خلاص شو.

نور به نو پلار هم کيسه پريښوده ، ماته به هم خوب راغی او کرار به يې له څنګه اوږد وغځېدلم او کله به له پلاره مخکې ويده شوم کله به مې لږ شېبه د پلار سا ايستلو ته غوږ ونيو ه او زه به هم ورسره ويده شوی وم.

اووم څپرکی

د پلار ناروغي

بس نو څو اوړي او څو ژمي همداسې تيرېدل ، اوړی به له پلار سره په دکان کې هم اختهوم او ښوونځي ته به هم تللم ، ژمی به هم عادي او بې شوره تيريده هره شپه به نکل وو او هره شپه به يوه نوې کيسه. خو څه شی چې راته عجيب وو داوو چې څومره لويېدم نو مسئوليتونه به مې زياتېدل څومره به چې لويېدم نو په هغومره اندازه به مې د مسئوليت احساس هم زياتېده ، هره ورځ به په دې فکر کې وم چې خدايه ! کوچنی چې وم څومره مې قدر زيات وو ، څو مره مې سات

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیر وو .
په دې دوه کلونو کې غیر له کابلۍ خاله نه ځوک په موږ ونه ګرځېدل یوازې کابلۍ خاله او له هر چا مې پکې زیا ته آمنه ویاده شوه ، هغه ښه نجلۍ وه له ماسره یې ډیره جوړه وه ، هغه نورو به راپورې خندل خو هغې هیڅکله هم راپورې نه خندل ، هغه به یې خپل پلار او مور نابغه بلله ، خو بیا یې هم کبر له زړلښت او نورزیې کم وو .
پلار کرار کرار کمزوری کېدو ، زما هم ښوونځی نور نږدې کېدو ، ورځ په ورځ ژوند نوې ښه خپلوله ، هرڅه به د یوې ورځ په نسبت بلې ته راته بدل ښکارېدل ، نور هغه لرګي راته د لوبو سامان نه ښکارېده ، نوربه په پټو کو کې نه رغړېدلم او نور مې د چای جوشې سندرې نه اورېدې یا به مې زړه غوښتل وایې ورم خو وخت به نه وو .
یوه ورځ له ښوونځي راغلم ، پلار په دکان کې پروت وو ، ګېډې ته یې لاس نیولی وو او زیګروی یې کاوه ، ډیر وارخطا شوم ، زړه مې غوښتل په زوره زوره ورته چیغې کړم او ورته ووایم چې تر اوسه به تاته په بازار کې بې له ماګرځېدل بې مزې وو اوس نو ته هم پورته شه له لاسه مې ونیسه او په بازار کې مې وګرځوه ، په سترګو کې مې اوښکې وګرځېدې خو پلار له لاسه ور ونیولم او موسک شو .
- لیونکه ، دا که خدای مه کړه زه درته سخت ناروغ شم چې ته به څه لیونتوب کوې ؟ خیر خیریت دی پورته مې کړه او کرار کرار دکان بند کړه نن به وختي کور ته لاړ شو .
- نه ډاکټر ته ځو .
- نه نه ماته خپله ناروغي مالومه ده د ډاکټر خبره نده ځه کورته.
ډیر مې ورسره تاو کړل خو پلار ټینګار کاوه چې ځوبه کورته ، کورته ور سره روان شوم ، پلارې کرار کرار روان وو ، زه هیڅ نه پوهیدم چې څرنګه ورسره وکړم ، کا شکې را په شا شوی وای. لدې سره به هغه وختونه راپه یاد شول ، چې هغه ته به ورپه شا وم او له غاړې به مې یې لاس تاو کړي وو کله به یې په اوږو کېنولی وم او ما به یې په سر کلک لاې نیولي وو ، کله به مې پښې پرې وښورولې او هغه به

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې هم پښوته لاس راووړ او وبه يې چيچلم.
پلار راته کتل.
- په څه چرتونو کې يې ؟ وهلکه ماويل دکان دې بند کړ کنه ؟
- هه ؟ هو .. هو زما فکر نه وو.
له هماغې کوڅې تيريدو چې يوه ورځ له پـلاره مرور شوی وم او کـور ته پرې تللم، پلار له وروسته راپسې غږ کړ او بيا چې راورسېد نو پـه غيږ کې يې ونيولم او راته ويې ويل.
- زما ليونيه، چې راغلې، نو له ماسره به څوک په بـازار کـې ګرځېدل او چا به راته ويل چې بابا کېک واخله بابا جلبۍ واخله. چې ته نه وې څوک به له لاسه نيسم او په بازار کې به يې ګرځوم.
بيا مې د پلار څيرې ته وکتل اوس ډير ضعيف شوی وو په مخ کې يې ګونځې غځېدلې وې او غږ يې هم ريږدېده، ښکلې سترګې يې پـکې لوېدلې وې او غاښونه يې هم نور يو يو ښکارېده، همداسې يې څېرې ته ځير وم چې پلار راته سر وخوځاوه.
- څه دي ؟ بچک ؟
- څه نه هسې پلاره ماويل ګوره دا ناروغي به د ډاکټر وي ؟
- نه نه درځه سرپسې مه ګرځوه ستا درسونه څرنګه وو ؟
- ښه وو ډير ښه وو.
- ښه شکر دی سږ به بيا دوهمه نمره ټينګه کړې او که له خيره او لې ته دې په نيت کې دي ؟
- نـه اولـه خو د هزاره وو ده ډيـر کوښښـي دي، ښـې حـافظې هـم لـري همدا دوهمه مې که ټينګه کړه ښه به وي.
کور ته ورسېدو، پلار په کوټه کې اوږد وغځېده، لـه سـتړيا او درده يې اوږد اسويلی وکړ ماته به هغه وخت راياد شو چې دواړه به راغلو زه په کوټه کې ويده شوی وم پلار به ديګ کاوه يا به يې کار کاوه زه به چې را ويښ شوم نو خپل څادر به يې راباندې هوار کړی وو، د مچي لوندوالی به مې يې لا په تندي حس کاوه سترګې بـه مې ومـوښـلې او بهـر بـه ورتـه راووتـم، خـو اوس نـو ضـعيف وو يو اځې بـه يـې ماتـه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړګي نيولې وې او لکه د هغه هم چې کار زړه غواړي نو هرڅه ته به يې ستړګو کتل او د کار تمه به يې کوله.
ماخوستن يې ډيره شېبه له سر سره ناست وم، زړه مې غوښتل چې د هغه په څير ډيرې کيسې ورته وکړم، د ابراهيم ادهم، د اووه ټګا نو نورې بېلابېلې، زړه مې غوښتل د هغه په څير يې سر په خپله سينه کېږدم او چې ښه ويده شو نرم يې له سينې ښکته کړم څادر پرې وغوړم او له څنګه يې ويده شم بيا يې سهار هم پخپله پورته کړم.
چې شېبه تېرېدله د پلار وضعيت خرابېده، زه هم وارخطا کېدم، پلار يو اځې دا نارې وهلې چې زه وارخطا نشم، بس تل يې ډاډګيرنه راکوله خو ما دوه سترګې په هغه کې ګنډلې وې او زړه مې ورته سوځېده، چې شېبه تيرېده تبه يې زياتېده او الهګويې يې کوله.
لږ شېبه مې يې په تندي سړې سړې ټوټې ايښودې بيا يې پورته راته وکتل، زما هم نوره ورته ژړا نه درېده ښه مې ورته وژړل او په تندي مې ښکل کړ، هغه ورو ځې سره کش کړې او لاړې يې تبرې کړې په لړزېدلي غږ يې وويل.
- زويه له څراغه مې ښه نه راځي، ټپ ټپ کوي.
- خو تياره ده.
- پورته شمې بلې کړه.
زه هم پورته شوم شمې مې بلې کړې، خو د شمو رڼا هم همداسې ټپ ټپ کېدله لکه د څراغ ډيره شېبه پلار شمو ته وکتل او بيا يې اوښکې پاکې کړې، زه يې ورنږدې کړم او نور نو کرار کرار راته په خبرو لګيا شو.
- زويه دا شمې وينې؟
- هو پلاره وينم يې.
- ګوره چې دا مواد به لومړی له کومه شوي وي؟ بيا به چېرته وړل شوي وي؟ بيا به څرنګه سره تيل شوي وي بيا به څرنګه ترې شمې جوړې شوې وي؟ او بيا به په څومره لاسونو ګرځېدلې وي او بيا به ستا لاسونو ته در رسېدلې وي؟ او تا هم دادي پرې اور بل کړ رڼا يې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړه ، تمامه به شي بیا به بله راواخلي روښانه به یې کړي او هغه به درته رڼا کوي ، هغه چې ختمه شي بله به راواخلي او بله به یې کړي رڼا به کوي خو د هغه نورو به کوم اثر هم پاتې نه وي ، بیرته به هغه لومړني مواد هم ترې نه وي پاتې ، یوائې لږ ځای به غوړ کړي او هغه به هم ډیر ژر پاک شي او نښې به یې له منځه لاړې شي.

پلار به بیا دمه وکړه ، ماته به یې وکتل بیا به یې کتار شمې له نظره تیرې کړې ، بیا به یې غاړه تازه کړه او دوام به یې ورکړ.

- موږ هم کټ مټ لکه دغه شمې هسې یو ، یوه ورځ د آدم شمه هم بله وه ، د حوا ، د نوح ، د ابراهیم ، د موسی ، عیسی ، محمد او ستاد ابراهیم ادهم ، خو هغه اوس ټول خاورې دي رڼا یې کړې او بیرته یې شمه خاموش شوې ده ، زه هم ژوندی وم ، ډیرې هسکې ټیټې مې ولېدلې ، خوږې ترخې ، مینه ، کرکه ، ظلم ، زاری ښه بد خو یوه ورځ به مې شمه مړه شي ، بیا به ستا نوبت وي ، ستا شمه هم همداسې یوه ورځ بله شوې ده وړوکی وې لوی به شې خواږه به ووینې ، سختۍ به ووینې ظلم به ووینې او همداسې به یوه ورځ له دې دنیا سترګې پټوې ، دا شمې کمې ندي بله شمه هم بله ده ډیرې شمې بلې دي ځوک...

د پلار خبره به کله کله ډب شوه ، زما هم له سترګو اوښکو لارې جوړې کړې وې ، پلار ته مې دوه سترګې نیولې وې او هرې خبرې ته یې د زړه په غوږونو غوږ وم. ډیره شیبه چوپتیا خپره وه ، پلار به کله ډیره شیبه سترګې پټې ونیوې او کله به یې ماته کتل ، بیا به یې سترګې وغړولې او موسک به شو.

- ښه نو لدې څه ذده کوې ؟

زما به ستونی کنګل وو ، څه مې له خولې نه وتل ډیره شیبه وروسته مې ځواب ورکړ.

- هو لدې دا ذده کوم چې موږ هم لکه شمې یو ، یوه ورځ به مو رڼا خاموشه وي او څوک به مو رڼا ته په اوربل کې ګلونه نه سموي ، څوک به مو رڼا ته تلاوت نه کوي څوک به مو رڼا ته سوچونه نه وهي او وروسته له ډیرو کړو وړو رڼا ګانو ، پوکیو او شمالونو به نور خپله

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ختم شوي وو او رښا به مو کراره کراره یا نا څاپي مړه کیږي او نور به څه راپکې نه وي چې څوک مو بیا رښا ته کیني او یا راباندې خپل کور ښکلی کړي.
پلار مې لاس ور ونیو او په خپلو لاسونو کې یې ټینګ کړ، پورته یې راته وکتل او بیا یې خپلو خبرو ته دوام ورکړ.
- هو بلکل، تا هم شمې راوړې، ماته دې پرې رښا جوړه کړه په حقیقت کې تا دغه شمو ته اړتیا درلوده خو هغه چا چې ستا شمه یې روښانه کړې ده ستا رښا ته هیڅ اړتیا نلري هغه ډیر ستر ذات دی.
بیا لږه شیبه چوپ وو او بیا یې دوام ورکړ.
- ستا رښا په حقیقت کې عبادت دی، هغه خدای ته پیدا کړی یې چې عبادت وکړې، دا په حقیقت کې ستا رښا ده، ښه کارونه وکړې، ظلم ونه کړې، دروغ ونه وایې، دچا مال و نه خورې او خلاصه د نړۍ په سر ټول ښه کارونه وکړې او له بدو کارو ځان وساتې دا ستا رښا ده او دا ستا په درد خوري.
زه یې سترګو ته ځیر وم، دا سې پخې پخې خبرې یې کولې چې توبه، نور یې نو کرار کرارې سترګې وتړل شوې، زه یې هم له څنګه وغځېدم او د شمو لمبو ته مې چرت ونیو، دپلار یوه یوه خبره مې له ذهنه تیرېده او په یوه یوه خبره مې یې غور کاوه.

اتم څپرکی

دقناعت درس:

دقانع ډوډۍ پخه ده
لاس یې ډک خوله یې خوږه ده

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حريص کاسه چپه ده
لاس يې تش خوله يې سپيره ده
مابه چې نوی بکس يا نوی څيز وغوښت پلار به همدا ويل چې د قانع ډوډۍ پخه ده ، لاس يې ډک خوله يې خوږه ده ، د حريص کاسه چپه ده ، لاس يې تش خوله يې سپيره ده ، بيا به موسک شو او خپل کار ته به يې دوام ورکړ.
يوه ورځ له ښوونځي راغلم ، پلار ډير ستړی وو ، ناروغي يې لا پوره نه وه ښه شوې ، زما په لېدو د کار په ميز تکيه شو او راته ځير شو.
- ښه ښه راغلې ؟ څه غورې وې ؟
- خير خيريت وو ، ستا ناروغي څنګه ده ؟
- هې بد نه يم ، زويک به اوس يو چای دم کړي کنه ؟
- ولې نه په سترګو.
له دې ناروغۍ سره پلار ډير راباندې ګران شوی وو ، هره خبره به مې يې د زړه په غوږو اورېده ، ډير مې زړه غوښتل چې پلار هرڅه وايي زه پرې عمل وکړم خو کله کله به راباندې همزولي بريالي شول او فوټبال ته به يې بوتلم چې رابه غلم پلار به يوڅه خواشينی وو اوس مې نو نيت وکړ چې هيڅکله به فوټبال ته هم نه ځم.
چای مې دم کړ ، راغلم دکان ته ، ډيره شيبه سره ناست وو ، دا چرت راسره پيدا شو ، که خدای مه کړه دا پلار له لاسه ورکړم څه به کوم ؟ نور خو نو هيڅوک هم نه لرم. بيا به مې له ځانه سره ويل چې خدايه سل کاله نور عمر هم ورکړه ، يا پروردګاره پاکه ربه.
پلار هم چای څښلو ماته يې کتل ، بيا موسک شو او پورته شو ، واسکټ يې راواخيست له جيبه يې پيسې را وايستلې.
- ورشه بچيه يو پاو کلچې ځان ته راوړه نن مې ديګ درته نه دی پرې ايښی.
دې خبرې يې راباندې سخت بد تاثير وکړ ، چې ښوونځي ته به تللم ښه ډير وخت به هم وو خو هيڅ به مې نه پخول پلار خوارکي به الوګان راوړي وو او خدای خبر چې هغه به ترې څومره خوړل نوره برخه به يې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته پرې ایښې وه اوس یې چې دا د درته راوړه کلمه ووې سخته خوا مې ورته بده شوه خپله یې هم ډوډۍ نه وه خوړلې خو په پیسو یې زړه نه وو شوی مګر ماته یې پیسې راوایستې ، پیسې مې ترې واخیستې او بهر ووتلم.

په لارې هم راسره همدا چرتونه وو ، تر کله به داسې غریبان وو ، تر کله به د پلار ترکانۍ وي او خدای خبر چې څه پیسې هم پیدا کوي کنه ؟ هغه هم بیا زما د بوټونو جامو ، کتابونو او قلمونو خوراک شي.

چې راغلم پلار ډیر خوشحاله وو ، کلچو ته یې وکتل پیاله یې کیښوده ، څو مې کلچې په ځمکه ایښودې یوه یې ترې ور واخیسته ، بیا یې ماته وکتل.

- وخوره ولا سړې وړی کیږې ورځې اوږدې دي.

دریمه کلچه یې هم ور واخیسته نور نو شاته کښناسته ، ځان به یې هغې او دې خواته بوختاوه ، چې ګواکې زه خو نور موړ شوم ، زما له ستوني نه تیربده کڅوړه مې تاو کړه ځنګ ته مې کیښوده پلار کڅوړې ته وکتل.

- ولې یې نه خورې ؟ وخوره.

- موړ شوم ، بس مزه نه راکوي ، موړ یم.

- وخوره ورک شه سهار دې هم چندان چای نه وو ښبلی.

په زړه کې مې ویل چې زه خو یواځې ښونځي ته لاړم تا خو کار هم کړی دی. نور مې نو ځان بلې خواته بو خت کړ چې پلار بیا کڅوړه رانږدې کړه او کلچه یې ترې ورپورته کړه بیا یې ماته ونیوه خو ماترې وانه خیسته ، پلار په احتیاط احتیاط یوڅو ترې وخوړې پاتې یې تاو کړې برې یې په لرګو کې کیښودې.

اوس پلار ډیر کنجوس شوی وو ، که به چا داسې کارونه کول نو پلار به کنجوس باله خو ځان ته یې فکر نه وو ، ماته خو خیر خو خپل ځان ته یې یوه پیسه هم په څه نه ورکوله. بوټونه یې د دوه کالونو زاړه وو ، جامې به یې نوې څومره نه اغوستې په هرڅه یې زړه بېرانېده.

جامې مې بدلې کړې ، میشترنګ مې راواخیست او له پلاره سره

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخته شوم ، ډېره شېبه يې د ښونځي په اړه پوښتنې وکړې وروسته مې ورته وويل.

- پلاره کنجوس څرنګه وي.

هغه وخندل.

- داسې وي لکه زه.

- نه داسې مې نه ويلې.

- خو خير زه لږ ورته يم.

- نه ما ويل چې ته کنجوس کنجوس هرچاته وايې نو څرنګه بايد سړی وي چې کنجوس خلک ورته ونه وايي.

پلار يو چوکاټ راپورته کړ او سکنه او څټک يې راواخيستل او په چوکاټ کې په سوري کولو اخته شو.

- يو کنجوس وي ، يو قانع ، دومره هم بايد سړی نه وي بې باکه چې څه مال ومنال لري د يوې چړچې شي. ځکه سړی خپل توان ويني وايي له خپلو څړو سره پښې غځوه ، نو د خپلو څړو سره چې څوک پښې غځوي هغه ته کنجوس نه وايي. او څوک چې د خدای زور پيسې ولري او بيا هم نه په غلا بندوي نه په چور نه په تالان او نه يې د خپل کور او اولاد نفقه کوي هغه ته وايي کنجوس ، او د کنجوسانو دنيا هيڅکله هم نه زياتيږي او شکر به يې هيڅکله هم په خوله وانه وري.

ډېره شېبه سره چوپ وو ، پلار چوکاټ بسته کړ ، بيا يې ماته وروځې کش کړې.

- ښه نورې غورې وکړه.

- د ابراهيم ادهم يوه کيسه خو راته وکړه.

- نه لرم حوصله راسره نشته ، ستړی يم بيا به يې بله ورځ درته وکړم.

- نه خو اوس يې چې راته وکړې ستړتيا به دې وتښتي.

- شيطانه.

ډېره شېبه اخته وو ، بهر ووت کوزه يې په لاس کې واخيسته بېرته راغی ، کوزه يې لمر ته کېښوده او لاسونه يې بډې وهل.

- ناوخته دی.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نو شروع کوې یې
- رېښتیا هو نن مې یې یوه ډېره ښه کیسه یاد ته راغلې دا هغه د کور په کتاب کې نشته ده.
- ښه تاچې تر اوسه دا کیسې راته کولې کور کتاب دی ؟
- نو څه فکر کرې چې ابراهیم ادهم زما همعصر وو لیونیه.
- ښه دا نوې کیسه یې راته وکړه.
- ښه نو غوږ شه وایي چې یوه ورځ ابراهیم ادهم په ښکار پسې تللی وو ، وایي چې ډېر په ښکار پسې وګرځېده زړه یې غوښتل یوه ښه هوسۍ ښکار کړي ، ډېره شېبه په غره کې وګرځېده ، تر څوچې یوه هوسۍ یې ګیر کړه ، ډېر خوشاله شو خپل تیر او کمان یې سره سم کړل او په هغه هوسۍ پسې روان شو.
هوسۍ چې یې خواته رانږدې شوه نو ابراهیم اد هم غو ښتل چې نور خپل تیر له کمانه خوشی کړي او هغه پرې وویلي چې پدې وخت کې دخدای په قدرت سره هو سۍ په خبرو راغلې ده او د حال په ژبه یې ویلي دي:
- اې سلطان ابراهیم ادهمه !زما تیونه وګوره چې شیدې لرم ، زه درې واړه بچیان لرم د غره په یو غار کې مې خو شي کړي دي او زه راوتلې یم تر څو یو څه وخورم او خپلو بچو ته مې خوراک یوسم.
وایي چې ابراهیم ادهم د هوسۍ په دغه خبرو ډېر حیران شو او خپله څه غذا چې یې درلوده د هوسۍ په مخ کې یې کېښوده او خپله ترې بیرته لاړ.
هو خو کیسه همدومره وه کنه.
ماوخندل ، پلار بیاسر وخوځاوه ، او د جامو لور ته روان شو.
- زویه هیڅکله هم ځان حقدار مه ګڼه ، په لږ څه قناعت وکړه ، په دنیا کې ډېر څه او ډېر څوک له تا وږي شته ډېر خلک له تا زیات اړ من دي او که دهغوی مرسته وکړې دا طبیعي ده چې د پنځون ستر ښتن تاهم داسې نه پرېږدي او دا د طبیعت قانون دی چې تاته به یې هم پاداش رسیږي.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور نو لمر ژیړ شوی وو ، دواړو جامې واغوستې دکان مو بند کړ او کرار کرار مخ په کور روان شو .

نهم څپرکی

د آمنې راتګ:

نور نو دولسم ټولګي ته رسېدلی وم ، د پلار د ترکاڼۍ مزه هم په تلو وه ، کار به یې هم ډېر نشو کولای ، زه به چې غرمه راغلم بیا به تر بېګا له پلار سره په ترکاڼۍ کې اخته وم ، ماخوستن به مې هم نور د پلار نکلونه له یاده وتلي وو ، ریاضي او فیزیک د اسې راته سخت وو چې مه یې کوه پوښتنه.
یوه ورځ له ښوونځي راغلم ، چې ګورم دکان بند وو ، د ګربت اکا دکان ته ورغلم ، هغه په کار اخته وو د دکان له دروازې مې ورغږ کړل.
- ګربت اکا زموږ پلار څه شو ؟
- هغه لاړو کورته لکه چې یو میلمه مو راغلی وو ، له هغه سره کور ته لاړ ، ماته یې ویل چې اسد راغی کورته یې راواستوه.
هک حیران شوم ، دا به څوک راغلي وي ؟ له ځانه سره مې ویل چې کاشکي د کابل خاله وي آمنه هم ورسره راغلې وي. په لارې چټک چټک روان وم ، ډېر په دې لاره یو اځې نه وم تللی تل به راسره پلار هم روان وو ، دواړو به تر کوره څو کیسې وکړې ، خو اوس به پلار په خپله هم ویل چې نور مې مزه نشته ریښتیا هم نور یې چندان مزه نه وه ، ژر به غوسه کېده ، خبرې یې ډېرې نشو کولی ، زما له درسونو سره یې چرت خراب وو هره ورځ به یې ویل چې که زه کابل ته پوهنتون ته لاړ شم نو هغه به څه کوي ، زما هم زړه دربېده چې څرنګه به پوهنتون

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ځم ؟ کله به مې ویل چې پلار هم راسره لاړ شي کابل ته کله به مې ویل چې پوهنتون به نه وایم خو هیڅ یو هم نه آرامولم.
په همدې فکرونو کې وم چې کور ته ورسېدم ، دکور ترمخې یو موټر ولاړ وو ، دا لومړی ځل وو چې زموږ د کور مخې ته موټر ولاړ وو ، له ځانه سره مې وویل چې حتماً د کابل خاله ده بل څوک نه دي بس له ډیرې خوشحالۍ الوتلم.
د کوټې دروازه مې پرانستله وای پخپله وه ، خاله وه ، آمنه وه نورزیه کامران او پلار یې وو . ورغلم خاله په غېږ کې ونیولم او په تندي یې ښکل کړم ، له رحیمي کاکا سره مې هم ستړي مشي وکړل کامران مې هم په غېږ کې ونیو ، خو نوبت آمنې ته ور ورسېد ، ډیره شببه مې ورته وکتل او ورته مې خندل ، ډیر خوشحاله وم ډیره شېبه سره کېناستلو خاله پوښتنې کولې . رحیمي کاکا او پلار هم مجلس کاوه خاله ډیره راته خوشحاله وه.
- دا د هوسۍ خوارکۍ یو ائینۍ هیله وه چې زوی یې...
نور یې نو ژړا ستونی ونیو ، خبره یې بدله کړه او له پلار سره په مجلس بوخته شوه. آمنې هم ماته کتل ، موسکه موسکه کېده او کله کله به یې آرامه پوښتنه وکړه.
- په څووم ټولګي کې یې ؟
- نو زړه دې دی چې ناکام شوی وم ؟
- ښه ما ویل چې که چېرته دې کوم ټوپ وهلی ، پلار دې هومره غورې کولې ما ویل نو له پوهنتون هم تیر شوی یې ؟
ما ورته وخندل نور مې څه ونه ویل.
کله به مې د رحیمي کاکا او کله هم د خاله پوښتنو ته ځوابونه ویل او کله به هم آمنه له نظره تیره کړه ، ډیر پخوا اوس مې کم کم یادیدل چې ما او آمنې به په کوڅه کې د ټوپونو مسابقه کوله دهغې په ویښتانو کې یوه شانه وه چې ټوپ به یې کړ هغه به خلاصه شوه بیا به نیم ساعت په هغه اخته وو چې ټینګه به شوه نو بیا به یې ټوپ ووا هه که به خلاصه شانه کور ته راغله مور به یې ورته غوسه وه. هغه وخت به

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې لنډ سور کمیس اغوستی وو او ویښتان به یې تر شاتړلي وو ، له هماغه اوله ډیره ښکلې وه ، ډیره نازولې وه چا به ورته دوهمه خبره کوله هغې به بیا په ژړا شروع کړې وه. خو اوس بدله شوې وه. تورې غټې غټې سترګې چې سرخي یې خوني توب یوه په دوه کړی وو ، لوړه پزه سپین مخ خو ویښتان یې په ټیکري کې وو او اوس یې هغه سور کمیس نه وو په تن اوس یې نو نوی کابلی موډ کاوه ، خو هغه وخت به نه زما زړه د غوښېدو وو نه به دهغې نیت وو چې د چا زړه هسې پاره کړي مګر اوس بدله وه نظر یې لکه د موسی امسا هسې ټولول کول لکه د عیسی معجزه ژوندي کول یې کول...

ما یې همداسې سترګو ته کتل چې هغه موسکه شوه مور ته یې وکتل ، ماهم ځان سره سم کړ فکر مې شو دهغې مور ما ته کتل. ما ورته وخندل.

- وبخښې چای څښې ؟

- نه زویه زه اوس خپله پورته کېږم چای به دم کړم.

ما بیا آمنې ته وکتل په زړه کې مې وویل چې کاش آمنه پورته شي چای وکړي خو نه هسې هم نه وه آمنه دومره نازولې وه چې چای یې له سره پېژندلو نه چې څرنګه یې پخوي.

خاله بهر وایستلم ، ډیره شېبه په هغه بله خونه کې سره ناست وو ، پوښتنې یې کولې او دخپل ځان په اړه یې ویل کله به یې د زرلښت غوري کولې چې په پوهنتون کې اول نمره شوې وه ، ماته یې یوا ځې په درس ټینګار کاوه. ډیره شېبه موهلته غوري وکړې ماورته د پلار د ناروغۍ وویل ډیره خواشینې شوه ویل یې چې ماته مو نو ولې حال نه را استاوه خو ما ورته وویل چې څرنګه مو درته حال استولی وای. په دې کې آمنه هم راغله ، مور یې ورته وکتل نور یې نو له ماسره خبرې کولې خو زما پام یوا ځې آمنې ته وو دهغې حرکاتو ته پورته کېدا ته کتلو ته یې چوپتیاته بس زړه مې غوښتل یوا ځې آمنې ته وګورم او بس.

خاله شپه وکړه بېګا تر ډیره ناست وو زه آمنه او کامران سره یوې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواته شو نورزیه ویده شوې وه پلار خاله او رحیمي کاکا هم خپلې کیسې کولې رحیمي کاکا پلار ته ویل چې دا کور خرڅ کړه په کابل کې یو ښکلی کور واخله نور به نو اسد هم درسره وي پوهنتون به هم وایي خپله به هم هلته کار کوې په کابل کې کار ډیر دی خو پلار ورسره نه منله.

آمنې له ما پوښتنې کولې ، کله په درس کې کله هم د ملګرو او ښوونځي په اړه ما هم ترې پوښتنې کولې. نرمه لهجه خوږې خبرې یې زما په ذهن کې پاتې کېدې ډیره ښه سره وغږیدو ما ورته ویل چې کومه پوهنځۍ وایي هغې ویل چې غواړي ډاکټره شي خو زما له ډاکټرۍ ښه نه راتلل ما غوښتل چې حقوق ولولم له سیاست سره مې جوړه وه. آمنې وخندل

- ښه غواړې څارنوال صاحب شې ؟

- هو نو ته غواړې چې ډاکټره صاحبه شې ؟

دواړو وخندل ، کامران ویل چې غواړي انجنیر شي خو آمنې ورته وخندل.

- ورکه انجنیر مه کیږه شرم دی خلک به څه وایي چې درې خویندې ډاکټرانې دي پلار ډاکټر دی او یو زوی غواړي انجنیر شي.

شپه عجیبه تیره شوه ، ډیره ښه شپه زړه مې غو ښتل چې ویده نه شو او ترسهاره له آمنې سره مجلس وکړم ، زه ورته د ابراهیم ادهم کیسې وکړم او هغه هم راته چوپ ناسته وي سترګو ته مې ګوري او موسکه وي.

سبا ته جمعه وه زړه مې ښه وو ګوندې آمنه ټوله ورځ له موږ کره وي زړه مې غوښتل چې سبا هم پاتې شي... خو چې چای مو وڅښلو نو رحیمي کاکا ویل چې نور نو ځي. زه ډیر خپه وم خاله ته مې وکتل هغه هم راواړاندې شوه او په سر مې یې لاس راتیر کړ.

- خاله پاتې شئ خو سبا به لاړ شئ.

- نه قربان باید لاړ شو زرلښت یو اځې پاتې ده د تره کره یې ده نن باید ورشو.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خیر دی مازیګر لاړ شئ.
- نه بیا به ګورو یوه بله ورځ بیا راځو.
نور نو کرار کرار ووتل ، په موټر کې سپاره شول. آمنې ته ډیره راته لاس خوځاوه چې موټر له سترګو پنا کېده آمنه مې زړه راننوته لا خوږه کېده او راباندې ګرانېده.
بېرته راغلم کور ته له پلار سره اوږد وغځېدم پلار اسویلی وکړ او پیاله یې ورنږدې کړه.
- خاله دې خیر یوسي ، دا یوچای یې دم کړ هم توره یې وکړه.
- خاله ښه ښځه ده.
- ولا رحیمي هم بد سړی ندی یو اځې لږ پیسه دوسته دی.
- خو ته خپله وایې چې سړی باید قانع وي او دا هڅه هم وکړي چې ټول مال ومنال د یوې چړچې نه کړي ؟
- نه ډاکټر یې پدې کیسو کې ندی هغه که قانع وای له ما او تا سره به یې لږ څه مرسته کړې وای حد اقل دومره خو یې کولی شو چې ما او تاېې په یوه کور کې اړولي وای ما یو دکان نیولی وای کار مې کولی او تا همراته پوهنتون ویلی.
نور نو د پلار دا سندرې پیل شوې چې ډاکټر ولا مرسته نه کوي او څه څه خو زما په زړه آمنه راننوته او بل ډول یې تسخیر کړی وم. پلار پورته شو یو کتاب یې راواخیست او مخ ته یې ونیو.
- پلاره تاخو دا ډیر وخت کتاب له یاده ویستلی وو ، ریښتیا هغه د ابراهیم ادهم د کیسو کتاب چېرته دی ؟
- نشته دی اوس.
- همدا په لاس کې خو د نوی کتاب دی ؟
- دا فارسي دی ، هغه په پښتو دی.
- ښه خو دا راکړه.
- ته ولې خپل کتابونه نه لولې ؟
- نه یوځل دا له نظره تیروم بیرته یې درکوم.
پلار ماته کتاب ونیو نور یې په ځان څادر راکش کړ او سترګه یې پټه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه ببرته سره وخوځېده سر يې راپورته کړ.
- وهلکه بې د ابراهيم ادهم له کيسو نورې هم ښې کيسې شته غواړې درته ويې لولم؟
- نه دومره ندي ښې.
- نو غوږ شه يوه په زړه پورې کيسه درته ولولم، دا تر دې ډاکټره رايادة شوه چې دومره سترې سترې خبرې يې کولې.
وايي په يو ځای کې يوه زړه ښځه وه چې په دښته کې يې مالونه څرول، هره ورځ به چې د باچا کاروان تيريده هغه به ورته ولاړه وه او د پاچا احترام به يې کاوه، بله ورځ په يوه غو نډۍ ولاړه ده د پاچا کاروان چې يې وليده نو لاندې يې ورته راغږ کړل.
- هۍ! دا پاچا ته خو مې يو عرض حتماً ورسوئ.
وايي هغه ساتونکي حيران شوي دي چې دغه ښځه خو به هره ورځ د پاچا د احترام لپاره وه او کله به يې ژړل او کله به يې خاورو کې پښې غځولې وې د پاچا ستاينه به يې کوله ولې داسې په غرور سره خبرې کوي؟
- وايه ورته وبه يې رسوو
- نه نن مهمه خبره ده، حتماً به يې ورته رسوئ.
- ښه په دواړو سترګو وايه کنه.
- ورته ووايه چې زما زوی ځوان دی دا لور به دې ورته وادة نکړې؟
وايي ساتونکي سخت حيران شول چې دا ښځه څومره بد له شوې ده داسې په کبر کبر کې خبرې کوي؟ وايي چې دا خبره تر پاچا پورې ورسېده، پاچا وايي موسک شو او امر يې وکړ چې ور شئ په کوم ځای چې دا ښځه ناسته وه هغه ځای وپلټئ. وايي چې کله يې هغه ځای وپلټلو ترې لاندې خزانه وه.
- ښه.
- خونوره نو کيسه همدومره وه، دا غټې غټې خبرې دنيا په خلکو کوي همدوره بس.
- نو دې څه فايده وکړه، ولا بابا سخت مې د خزانې د کيسو سره لګي

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورې دې نه دي په ياد ؟
- په ياد مې دي.
- خو يوه بله راته ووايه.
- سمه ده د ببګا برخه هم خلاصه شوه او په دې شرط چې ته به هم را ته يوه کيسه لولې.
- سمه ده.
- نو وايي چې يو کس وو ډيره ارزو يې درلوده چې خزانه ومومي او پيسه داره شي د ورځې به هم ورسره همدا چرت وو او د شپې به هم ورسره همدا چرت وو ، يوه شپه يې خوب وليده چې يو کس ور ته وايي چې زه مامور شوی يم چې تا ته خزانه وښييم سړی ډير خوشحاله شوی دی نو وايي چې هغه کس ور ته وويل چې غشی او ليندۍ درسره واخله هغه پورې غونډۍ ته لاړ شه غشی په ليندۍ کې کيږده او خوشی يې کړه چې هر ځای وغورځيږده نو هلته به خزانه وي سړی ډير خوشحاله شوی دی سبا ته غونډۍ ته تللی دی غشی يې په ليندۍ کې ايښی دی کش کړې ده او غشی يې خوشی کړی دی غشی وړاندې يو ځای لګيدلی دی سړی ورغلی دی په ډيره ليوالتيا يې هغه ځای پلټلی دی خو هيڅ يې هم ندي ميندلي ، څو څو ځله يې يوې او بلې خوا ته غشی ويشتی دی او هغه ځايونه يې پلټلي دي خو څه يې ندي ميندلي ډيره غوسه ورغلې ده. ببګا يې بيا هغه سړی په خوب ليدلی دی په غوسه کې يې ور ته ويلي دي چې ولې دې غلط ادرس را کړی وو ، هغه کس ور ته ويلي وو چې ما غلط ادرس نه وو درکړی دا پروسه دې غلطه پرمخ بېولې ده. غشی په ليندۍ کې کيږده ، ليندۍ بې له دې چې کش کړې نو غشی پريږده چې غشی هر ځای ولګيده نو خزانه هماغلته ده. سړی سبا بيا له کلنګ ، بېلچې او غشي او ليندۍ سره د غونډۍ سر ته ختلی دی. غشی يې په ليندۍ کې ايښی دی او بې لدې چې کش يې کړي نو پرې ايښی يې دی غشی يې په خپلو پښو کې غورځېدلی دی ، ژر ژر يې هغه ځای پلټلی دی که ګوري چې خزانه هماغلته ده. سړي له ځانه سره سر ښورولی دی او ويلي يې دي

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې داسې تر پښو لاندې وو غشي ته ضرورت څه وو.
هی، هی، نو داسې غورې دي، ته هم خویشتنداره او سه...
- ښه سمه ده، ښه کیسه وه بده نه وه.
- نوبت دې دی.
- زما یوه په یاد ده که دې نه وي اورېدلې.
- ته وایه.
- وایي چې د عبدالملک بن مروان په وخت کې یو جنګي سردار وو چې ډیر شتمن هم وو یوه ورځ ورته عبدالملک بن مروان حکم وکړ چې له پوځونو سره لاړ شي او په روم کې وجنګیږي، سردار یې هم مني بیا ورځي د یو سوداګر زوی ته چې ښه نیک خویه او صالح ځوان دی هغه ته وایي چې زه د روم جنګ ته ځم، زه خپل مالونه تاته امانت سپارم که زه راغلم نو زما مالونه به راته وسپارې او که رانغلم نو لس برخې یې ستا او پاتې به مې خپل اولاد ته ورکړې او بې لدې چې ترې کوم سند واخلي مخ په روم لاړ. وایي چې دغه سردار هم په جنګ کې ووژل شو، مودې تیرېدې د دغه سردار اولاد بې پیسو شول او تصمیم یې ونیو چې عبدالملک بن مروان ته د پیسو یو غوښتنلیک ولیکي، کله چې دغه غوښتنلیک پاچا ته ورسېده هغه وویل چې څوک چې ووژل شي دهغه نور معاش هم پرې کیږي دا سردار ډیر پخوا وژل شوی دی. له بلې خوا د سوداګر پلار هم پدې قضیه خبر شو زوی ته یې وویل چې اوس خو هغه سردار وژل شوی دی دا پیسې ماته راکړه زه اوس څه پیسې په لاس کې نلرم خو زوی یې ورته ویلي دي چې سر به درکړم مګر دا امانت به درنکړم. لنډه یې دا چې بله ورځ د سوداګر زوی د سردار د کورنۍ له وضعې خبریږي نو زامن یې راغواړي او ورته ټوله کیسه کوي بیا ورته وایي چې که ترې لس برخې راکوئ هم خپله خوښه مو ده که یې نه راکوئ هم خپل مال مو دی زه پرې کوم کار نلرم. وایي چې زامنو یې لسمه برخه ورکړه او نورې پیسې یې یوړې. بله ورځ پاچا دد غه سردار د زامنو د حال پوښتنه کوي څوک ورته وایي چې دهغوی وضعه اوس ډیره ښه شوې ده نو

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالملک بن مروان حکم کوي چې دا هلکان راولی تر څو ترې دا پوښتنه وکړم چې په لږ وخت کې یې دا دومره پیسې له کومه کړې هغوی خو ماته غوښتنلیک لیکلی وو. وایي چې د دغه سردار زامنو ورته ټوله کیسه وکړه عبدالملک بن مروان د سوداګر زوی چې اوس غریب شوی هم وو راوغوښت او د ټولې پاچاهۍ د خزانې مشر یې مقرر کړ وایي چې دومره شتمن شو چې په بغداد څه چې په ټولو نږدې ټاټوبو کې ترې شتمن او معتبر سړی نه وو دا ددې لپاره چې په امانت کې یې خیانت نه وو کړی. ته هم پلاره په امانت ټینګ اوسه.
دواړو وخندل نور نو پلار بیا په سر څادر راکش کړ او کرار ویده شو ماته هم خوب راغی ویده شوم خو له آمنې سره ناست وم او سره خندل مو.

لسم څپرکی

له مینې د پلار خبرېدا:

بس نور ورځ په ورځ سره حیرانېدم، له یوې خوا به مې زړه غوښتل چې آمنه مې لېدلې وای له بلې خوا مې له پلاره زړه نه کېده، له بلې خوا مې په ازموینو هم چندان باور نه درلود، خدای خبر چې پوهنتون او ازموینې به څرنګه شي؟ بس په همدې سوچونو کې به ښونځي ته لاړم او په همدې سوچونو کې به بیرته راغلم.
یوه ورځ په دکان کې له پلار سره په کار اخته وم، سوچ مې په آمنه کې وو له هغې سره په خبرو لګیا وم دهغې مخ ته مې کتل او زړه مې غوښتل چې ورسره یوائې وم، کله هغه راته وژاړي کله ورته زه وژاړم، له ځانه سره به مې فکر شو عجیب لیونې خیالو نه دي؟ په همدې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکرونو کې وم چې پلار په شا وټپولم.
- وهلکه عاشق يې که څه بلا وايم چې ازموينې د څرنګه شوې ؟
- نورې تمامې دي ، سبا نه بله ورځ د قرآن کريم او حديث شريف ازموينه ده نور نو تمام.
- ښه ولا ښه شو نور نو خوبو نه ريښتيا کېدو ته نږدې دي هه سبا بله ورځ به مې زوی ډاکټر صاحب وي به به به.
- نه ، بابايو څه شی مې په زړه کې دي درته ويې وايم ؟
- وايه کنه.
- زړه مې نه غواړي چې پوهنتون ته لاړشم ،يعني فکر کوم چې پوهنتون به ونه شم ويلی.
پلار وخندل قلم يې د غوږ له شا څخه را واخيست او په چو کاټ يې سترګه پټه کړه بيا موسک شو ماته يې وکتل.
- ګوره زويه ته نن هغه ثوک يې چې پرون يې دې فکر کاوه او سبا به هغه ثوک وې چې نن يې فکر کوې پس فکر وکړه چې ويلی يې شې نو ويلی يې هم شې.
پلار عجبه درنه خبره وکړه ، همدا سې مې بس په ذهن کې په شور او تاندې پاتې شوه بيا يې په مخ وټپولم او سترګه يې راته ووهله.
- زويه هر څه ته چې غواړې ورسېږې عاشقانه هڅه وکړه ، هڅه له تا رسېدل يې په خدای دي ته هڅه کوه او دزړه له تله هڅه کوه هله به يې نتيجې ګورې بې نتيجې نه پاتې کيږې.
- خو تابه هم هڅه کړې وه اوس به مو ولې په کابل کې کور نه درلودلای.
- ګوره بچک دوه مسئلې دي يو دا چې دا د طبيعت قانون ندی چې ټول خلک شتمن وي او په کابل کې دې کورونه ولري ، دوهم دا چې شهيد سردار محمد داوود خان ويلي دي: تصميم شرط اول موفقيت است. بچک چې تصميم ونيسې بيا عاشقانه هڅه وکړې او د ميړې هوډ ولرې په هيڅ ميدان کې به ماته ونه خورې ، که غواړې چې ترکاڼ شې که غواړې چې ستر سوداګر يا هم پاچا نو که هڅه وکړې نو ښايي

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته ورسېږې که ونه رسیږې مزه یې حتماً ګورې ورته نږدې خو به شې.

- ولا که داسې آسانه وې نو خدای مې دې یوبل هدف ته هم ورسوي.

- لکه کوم ؟

- هغه نو تاته نه وایم.

- بچک په ژوند کې له مور او پلار پرته تر ټولو ښه ، د ډاډ وړ او ګټور محرم بل نشته ، ما لوی کړی یې بچک د کونې په رګونو دې پوهیږم. دواړو وخندل ، بیاراته ځیر شو.

- ښه نو هزاره ده ، پښتنه ده تاجکه ده او که کومه جټه مټه ده ؟

ماوخندل یوځل مې ځان پرې تیراوه ، خو بیا مې فکر شو دا مې دوهم ځل وو چې پلار ته دروغ وایم یوبل ځل مې هم ورته دروغ ویلې وو له ځانه سره مې په خپله تصمیم نیولی وو بیا مې له ځا نه سره قسم کړی وو چې هیڅ څه به مې له پلاره پټ نه وي ، خودا مسئله ډیره راته خجالتوونکې وه.

- نشم ویلی.

- ښه ښه پوه شوم.

- نو څوک ده ؟

- هه دا خو نو معلومه شوه چې څوک خو شته دې ؟اې شیطانه.

- نه نشته دې مابل څه یادول.

- پوه شوم پوه شوم ، ګوره زویه ! ته اوس غټ سړی یې په خپله په خپل کار ښه پوهیږې ، دخپل ځان لپاره به نور پخپله تصمیم نیسې ، په ژوند کې څو شیزونه ډیر قوي وي چې یوه یې هم د سکس قوه ده ، زویه دا دهر انسان اړتیا ده ولې هیڅکله هم لنډه ځمکه مه وینه ، اوږد فکر کوه اوږده راتلونکې په نظر کې نیسه ته دوه ورځې ژوند نه کوې او نه هم د یوې یاڅوشیبو خندا لپاره پیدا شوی یې ، پس پدې اړه به هم یوه ورځ تصمیم نیسې خو داسې تصمیم ونیسه چې د عمر تر پایه پرې ډاډه وې.

دپلار خبرې راته یو څه تسکین راکړ نو مې جرآت پیدا کړ.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نو درته ووایم ؟
- نه زه یې پېژنم.
- څوک ده ؟
- د خاله لور دې ؟
- هو
پلار څه شېبه په فکر کې وو ، نور یې نو ساعت ته وکتل.
- درځه دا اوږده فکرونه دي ، دداسې مسئلو په اړه هیڅکله هم په لږ وخت کې تصمیم مه نیسه او ټینګار هم پرې مه کوه چې د نورو لومړیتوبونو مخه دې نیسي.
دکان مو بند کړ ، مخ په کور روان شولو ، پلار ترمخ وو زه له شانه ، فکر مې سره ګډوډ وو هرڅه مې پلار ته ویلي وو خو دا سوچونه مې هغه ته نشو ویلی چې څرنګه پوهنتون ته لاړ شم او څرنګه هغه یو اځې پرېږدم ؟
په لارې مې ترې د ابراهیم ادهم کیسه وغوښته ، پلار راته وکتل او موسک شو .
- یاره تاخو بیخي زه د ابراهیم ادهم د کیسو ګنج ولیدم ولا ختمې شوې نورې مې ندي په یاد .
- خیر دی هره ورځ داسې وایې بیا یوه یاد ته درځي.
- نور نو ته هم د فکر کولو یې ، دلوستلو یې او دذده کولو یې یوه به راته ووایې یوه زه.
- سمه ده.
- نو پس صبر چې زه یوه را په یاد کړم... هه وایي چې ابراهیم اد هم عادل او مهربانه پاچا وو چې ډېر کله به د خپل رعیت د حال معلومولو لپاره په بدلو جامو کې ښار ته تللو او دخلکو حال به یې له نږدې کتلو .
یوه ورځ په بدله قواره په یوه تنګه کوڅه کې تیریده چې په کوڅه کې یې په یو پنځه کلن ماشوم سترګې ونښتې چې یو زوړ کمیس یې اغوستی وو په خاورو کې ناست وو کله به یې ژړل او کله به یې خندل

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

، کله به یې خاورې په وږو موټو کې راپورته کړې او په سر به یې وشیندلې. دې صحنې ابراهیم ادهم ته خوند ورکړ او څو دقیقې ورته ودرېده.

ډیره شېبه ورته حیران ولاړو وو له ځانه سره یې وو یل: یاخدایه ! دا څه اسرار دي چې زه یې له دغه واړه ماشومه وینم ، کله ژاړي او کله هم له ځانه سره خاندي ؟ بیا یې نیت وکړ چې ورنږدې شي او پوښتنه یې وکړي. له اس څخه ښکته شو او ماشوم ته ورغی. چې په دې شېبه کې ماشوم بیا په ژړا پیل وکړ او ابراهیم اد هم ترې پوښتنه وکړه چې ولې کله ژاړي او کله خاندي ؟

هغه پنځه کلن ماشوم یې په مخ لاس راکش کړ او له اوښکو په ډکو سترګو کې ابراهیم ادهم ته وکتل او ویې ویل: اې سلطان ابراهیم ادهمه ! زه خو ددې لپاره خاندم چې زما او ستا روح د اسرارو په نړۍ کې سره نږدې وو چې تا له ځانه سره وویل چې زه دغه ماشوم ته سلام ورکړم او کنه ؟

سلطان ابراهیم ادهم خپل شاوخوا ته وکتل چې په کوڅه کې له هغه او ماشوم پرته بل څوک نه وو بیا یې وویل: ګله ته څه پوهېږې ؟ چې زه ابراهیم ادهم یم ؟

ماشوم بیا وخندل او ویې ویل: اې پاچا زه په همدې خاطر خاندم چې وایې څرنګه دې وپېژندلم ؟ دا دخدای اسرار دي چې زه پو هیږم او ته نه. ابراهیم ادهم وویل: ښه نو دا ژاړې بیا ولې ؟ ماشوم ځواب ورکړ: اې ابراهیم ادهمه ! کله چې زما مور د پخلي لپاره اور بلوي نو لومړی واړه واړه لرګي راټولوي بیا پرې ستر لرګي ږدي او بیا اور ورته کوي کله چې واړه لرګي اور واخلي نو وروسته بیا ستر لرګي هم سوځي اوس زه ویریږم چې خدای ناخواسته زموږ وړو له لاسه غټان ونه سوځي او په همدې خاطر هم ژاړم.

ابراهیم ادهم بیا پوښتنه وکړه: نو دا خاورې ولې په سر شیندې ؟

ماشوم ځواب ورکړ چې اې سلطانه ! زه ددې لپاره خاورې په خپل سر شیندم چې ددې وړتیا او لیاقت نه لرم چې په هغې له پاسه پښې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیږدم او وګرځم نو له همدې کبله یې په سرا چوم. ویل کیږي چې دا ماشوم حضرت امام مالک رض وو.
پلار راته وکتل او موسک شو.
- څه ورک شه نور دې نو ستړی کړم اوس به نو دیګ هم ته کړې او کالي به هم پریمنځې.
- سمه ده.
- وایه کنه اوس ستا نوبت دی.
- ښه سمه ده خو که د ذده نه وي.
- ښه وایه.
- وایي چې ابراهیم ادهم چې کله پاچایي پرېښوده او مخ د مکې په لوري روان شو نو ډېر ځایونه یې مزدوري وکړې، یو ځل په یو ځای کې د انارو په یو باغ کې باغبان شو او ځان یې د باغ خاوند ته ورونه پیژانده. یوه ورځ د باغ خاوند باغ ته ورغلی دی او ابراهیم ادهم ته یې ویلي دي چې ورشه یو ښه شرین انار راوړه، ابراهیم ادهم تللی دی یو انار یې ورته راوړی دی کله چې د باغ خاوند هغه خوړلی دی نو ادهم ته یې ویلي دي چې ورشه شرین راوړه دا شرین نه وو. ابراهیم ادهم بیا تللی دی بل انار یې ورته راوړی دی هغه چې یې خوړلی دی بیا یې ادهم ته ویلي دي چې دا هم شرین نه وو، ته څرنګه باغبان یې چې دومره وخت دې په دې باغ کې هم تېر شو تر اوسه دې د باغ خواږه او تروش انار ندي پیژندلي؟ ابراهیم ادهم ورته وویل چې زه باغ ساتم د انارو په مزه نه پوهیږم ځکه چې نه مې ده کتلي. وایي چې د باغ څښتن دا واورېدل نو ویې ویل چې پس ته نو ابراهیم ادهم یې.
- ښه
- خو ختمه شوه.
- دا کیسه له کومه شوې ده؟
- نو زه څه خبر یم په یو کتاب کې مې لوستې ده.
- دا له ابراهیم ادهمه په خپله نقل شوې ده دا کیسه خپله هغه کړې ده.
- په دې یې نو نه پوهیدم.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پاتې هم لري.
- هغه څرنګه ؟
- لدې ځایه تللی دی بل ځای مزدور شوی دی...
- ښه نو.
- ولاوس مې په وس کې نشته څه ژر کوه دیګ وکړه ، چې کالي هم دواړه پریمینځو.
- ښه سمه ده.

یوولسم څپرکی

پوهنتون ته تګ:

بېګامې له ځانه سره سترګې پټې کړې وې ، ډیره شېبه مې فکر کاوه ، یاخدایه ! زه به سبا څم پوهنتون ته پلار ته به دیګ څوک کوي ؟ بې له ما به څرنګه خوب ورځي ؟ او څرنګه به یې یادېږم ؟ یاخدا یه ! زه دې همدا سې پیدا کړی یم بې پلاره به څرنګه خوب راځي ؟څرنګه به بې له پلاره ډوډۍ خورم ؟ او څرنګه به بې له هغه ژوند کوم ؟ درسونه مې هم سخت دي ؟ پلار هم ضعیف دی؟ بس په همدې فکرونو کې د پلار خواته غځېدلی وم ، چې پلار راډیو بنده کړه او پورته شو.
- زویه کالي دې سم کړل ؟
زما ستونی غریو نیولی وو ، پلار ته مې وکتل او بیا مې وړاندې دستکول ته وکتل.
- هو.
- بهبه نورنو اسد جان د مسافرۍ شو ، خدایه ! څومره لوی یې دا زما ارزو وه چې یوه ورځ وګورم زوی مې پخپله چېرته ځي پخپله ځان ته

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر کوي او په خپله د خپل ژوند او راتلونکي فکر کوي. بچک دا ډیر لوی ویاړ دی ته نور غټ شوی یې.

- خو ماته سخته ښکاري.

- لیونکه ، تر قیامته به دې د پلار په خوا کې وې ؟ دا انسانان ټول همداسې دي ، دا قانون دی ، ته تر اوسه لدې قانونه بې خبره پاتې یې ؟ تر اوسه پدې نه پوهیږې چې هر سړی پیدا دی خپل خپل کار لره کنه ؟

پلار موسک شو بیا یې په مخ وټپولم ، خو زما فکر خراب وو ، له یوې خوا به مې پدې چرت سم شو چې آمنه به ووینم لږ ترلږه یو ځل خو به یې ووینم څومره به راته خوشاله شي. زه به هم ورته ډیرې د ګلو باغې شنې کړم هغه به هم راته غورې وکړي آخر هغه هم خپل مقصد ته ونه رسیده غوښتل یې ډاکتره شي خو خدای خبر چې اوس به نو څه کوي کور به کیني که به څه کوي ؟ زه د هغې په ځای ډاکتر کیږم خندا راغله او موسک شوم. پلار راته وروځې کش کړې او ویې خندل.

- چېرته رسیدلی یې ؟ ګوره پام کوه دا د ځمکې خلکو ته هم لږلږ ګوره دومره هم تیز مه ځه ، دوهمه ګربته ، هغه یوه ورځ چرت نیولی وو چې ور ننوتلم نو را پورته شو راته غوسه شو ماویل چې څه خبره ده ویل یې چې نور یې نو د جرمني د الوتکې ټیکټ کړی وو او مخ په جرمني روانېده چې زه یې مزاحم شوم.

پلار ډیره شېبه تسکین را کړ ، په کابل خو زه بلد وم ، خو بیا یې هم ډیرې لارې ګودرې راته وښودې زه ډیر ورته شله وم چې هغه هم راسره لاړ شي خو هغه به ځان په بله کړ سر به یې ګراوه او راته موسک به شو.

- ډاریږې چې ورک به شې ؟

- نه څه وو ړ خو نه یم.

پلار خندا واخیست.

- هو اوس خو نو غټ میړه یې.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماهم وخندل خو اوس نو هغه وختونه تیر وو چې په دې خبره به مې ورسره جنګونه کول.

- ګوره زویه چې په خپله لاړ شې دا ښه ده ، زه هم په یو دوه اونیو کې حتماً درباندې ګرځم او بل داچې ته به له خیره نور غټ سړی شوی وې ډاکټر صاحب به وې په ترکانۍ پلار به شرمیږي هسې دې ولې آبرو وړم.

ماته غوسه راغله خو بیا مې همداسې وخت له ځانه سره انځور کړ خو بیا مې له ځانه سره وویل چې یوځل سړی له یو ځا پیدا کیږي هغه یې لویوي بیا یې په قواره وشرمیږي دا به هسې معنی لري لکه چې پخپل خلقت شرمیږي دا به نو څومره پست انسان وي ؟.

ټوله شپه مې رنګ رنګ خوبونه لیدل ، سبا مې دستکول راواخیسته ، پلار هم راسره را روان شو ، په لارې یې راته نور هم ډیر نصیحتونه وکړل ، دخدای زور پیسې یې هم په جیب کې راواچولې بیا یې را ته وویل.

- زویه باور وکړه چې راباندې ګران یې ، خو ته هم زما لپاره په خپلو درسونو کې کوښښ وکړه چې هرڅومره پیسې دې په کار بدلې حال رااستوه زه یې درته استوم چې هیڅکله هم له ډاکټرخیلو پیسې ونه غواړې هرڅه درته زه اخلم.

رنګارنګ فکرونه راسره وو ، له یوې خوا خوښي ، له بلې خوا له پلاره خدای پامانۍ ډیر عجیب حالت وو ، پلار ته مې وکتل او موسک شوم پلار هم وروځې کش کړې په سر مې یې لاس راتیر کړ.

- وایه زویه هیڅ خبره په زړه کې مه ساته بیا ژوبلیږي.

ما وخندل عجبې خبرې به یې کولې هرډول حالت به یې له سړي په یو یادوه خبرو کې لیرې کاوه کله کله به مې له ځانه سره ویل چې زما پلار یوائې خدای د زوی د روزلو لپاره پیدا کړی دی ، آخر بیخي جادوګر پلار دی.

- پلاره خیر دی پوهیږم چې حوصله درسره نشته خو دا یوه غوښتنه یوائې یوه غوښتنه.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- وایه بچک ته سراسر غوښتنه یې.
- یوه د ابراهیم...
- په دوارو سترګو بچک تیاری نیسه چې دا یې یوڅه سخته ده باید ټوله دې په یاد وي.
- سمه ده.
- غوږ شه.
- غوږ یم.
- وایي چې ابراهیم ادهم ناست وو یوکس ور ته راغی او ور ته ویې ویل چې اې شیخه ما په خپل ځان ډیر زیات ظلم کړی دی ماته داسې یوه خبره وکړه چې لکه امام یې له ځانه سره ګرځوم. ابراهیم ادهم ورته وویل: که له مانه دا شپږ خبرونه یاد کړې نو بیا به در ته هیڅ هم زیان ونه رسوي.
لومړی: دا چې ګناه وکړې نو دخدای روزي مه خوره. هغه کس وویل چې دا نو څرنګه ممکنه ده څه شی چې په عالم کې دي ټول دهغه څښتن دي نو زه به داسې څه د خوراک لپاره له کومه کړم چې هغه نه وي پیدا کړي؟ ابراهیم ادهم ورته وویل چې پس دابه نو ښه وي چې هم یې رزق خورې او هم یې له قوانینو سرغړونه کوې او ګناه کوې؟
دوهم: دا چې ګناه وکړې نو دخدای له ملکه بهر شه. سړي وویل چې دا خو ډیره سخته ده شرق او غرب هرځای چې فکر کوې دهغه ملک دی نو چیرته لاړ شم؟ ابراهیم ادهم ورته وویل پس نو دابه ښه وي چې دهغه په ملک کې اوسې او ګناهکار اوسې؟
دریم: دا چې ګناه کوې نو داسې ځای یې وکړه چې خدای دې ونهویني. هغه کس ورته وویل چې دا کله ممکنه ده چې یو کار وکړم او له خدایه پټ وي له هغه چا چې عالم غیب السموات ولارض دی.
ابراهیم ادهم وویل نو ستا په نظر دا ښه خبره ده چې دهغه رزق خورې په ملک کې یې اوسې او له هغه ونه شرمیږې او ګناه وکړې؟
څلورم دا چې کله درته ملک الملک ستاد روح اخیستو له راغی نو ورته ووایه چې ماته وخت راکړه ترڅو توبه وکړم. هغه سړي وویل چې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه به هیڅکله له مادا قبول نکړي. ا براهیم ادهم وویل چې پس ته چې نشي کولای چې مللک الملک دیوې شیبې لپاره له ځانه لیرې کړې نو پس وړاندې لدې چې راشي نو توبه وکړه.
پنځم دا چې کله درته نکیر او منکر راشي دواړه له ځانه لیرې کړه هغه سړي وویل چې هیڅکله به زه دا سې کار ونه کړای شم، ا براهیم ادهم وویل پس دهغوی ځوابونه ورته چمتو کړه.
شپږم دا چې کله له قیامته ورسته فرمان راشي چې ګنهګاران بوځئ دوژخ ته، ته ورسره مه ځه هغه سړي وویل چې آیا شونې به وي چې زه په پرښتو غالب شم؟ ابراهیم وویل چې پس ټوله کیسه همدا سې ده لکه دا ودې چې ویل. وایي چې هغه کس توبه وکړه او شپږکلونه په توبه کې وو ترڅو یې له دنیا سترګې پټې کړې.
پلار ماته وکتل، په سترګو کې یې اوښکې راوګرځېدې، لاس مې یې ورونیو او په لاس کې یې تخته کړ.
- زویه هر کار چې کوې نو معنویت له یاده مه باسه، دین ته پوره پوره پام کوه، له هرډول اضطرابه به خلاص وې په ځان به متکي وې او تل به ډاډه وې.
پلار بس چې ځومره غږېده خبرې یې اغیزناکې کېدلې، نور نو د موټرو اډې ته رارسېدلي وو، په تندي یې ښکل کړم او نور رانه روان شو.
کله چې یې راته شا شوه په اهمیت یې پوه شوم، پلار پلار... پلار پلار. عجیبه کلمه ده؟ څومره رازونه پکې نغښتي دي؟ خو حیف چې په اهمیت یې نه پوهیږم.
نور مې نو په موټر کې د پلار په کیسه فکر کاوه او آمنه مې جګه سترګو ته ولاړه وه فکر کولو ته یې نه پریښودم له بلې خوا مې پوهنتون په نظر کې وو او کله کله خو به مې نورنور څیزونه هم یاد ته راتلل، له ځانه سره مې وویل چې په څوکلونو کې مسئولیتونه څومره ډیر شول، باید فکر وکړم. باید فکر وکړم، په دې سږ کال کې مې مسئولیتونه څومره ډیر شوي دي؟ خدای خبر که خدای مور ته

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې قوي ذهن نه وای راکړئ نو دوه کاله ورسته خو به مې سر چاودېدلی وای.
لدې سره زمونږ د یوې ښوونکې خبره رایاده شوه ، په ټولګي کې یې سترګې ګرځولې ماته یې سترګې ونیوې.
- اسد جان د افغانستان د سلو ولسوالیو نومونه به یاد کړې.
ما وخندل.
- مګر د انسان ذهن څومره قوي دی ؟
- ډیر قوي دی ډیر قوی دی ، افلاطون د خپل ذهن په سلو کې له پنځه ویشت برخو استفاده کړې وه پاتې یې همداسې بې کاره پروت وو.
اوس مې یې دا خبره سمه نه یاد بېده چې هغې افلا طون وښود که بل څوک بس په همدې فکرونو کې وم له وړوکتو به نیو لې د ښوونځي ، دکان او هر ځای یوه یوه صحنه مې له سترګو تېرېده ، له ځانه سره مې وویل چې عجیب دی د دنیا قانون هم ، که پخوا نې نه وای اوس به مونږ څرنګه ژوند کولو ، ګوره دا د پخوانو تجربې دي چې نن مونږ پرې تر دغه ځایه راسېدلي یو. ښه کارونه یې تکراروو او نورې ښېګڼې پرې مومو او له بدو یې ځان ساتو ترڅو له ډیرو بدو ځان وساتو. نور مې نو پلار سترګو ته ودرېده د هغه یوه یوه خبره مې له ذهنه تېرېده ، بیا مې آمنه یاده شوه او همدسې مې ذهن سرګردانه ګرځېده او دسترې ژوند په ګرم ښار یې وزرونه خلاص کړي وو ماهم ورسره ددغه ښار ګرمې سندرې ته غوږ کیښود او کرار کرار مې سترګې سره ورغلې وې چې یو سوالګر مې د فکر نړۍ سره وخوځوله ، سترګې مې ورپورته کړې چې سوالګر ځیر ځیر راته وکتل سخت ترې ووېرېدم یو خو عجیب جامې هم وې بل یې بل رنګ کتل ډیر ترې وډار شولم ، د پلار کیسه مې رایاده شوه هغې نور هم ووېرولم.
پلار کیسه کوله وایي یو پاچا وو ډیره دبدبه یې درلوده ، ډیر ظالم او بې رحمه پاچا هم وو ، یوه ورځ یې تصمیم ونیو چې په یوه میله له ښاره بهر ووځي ، ښه تیاری یې ونیو ، د خدای زور اسونه او شان او شوکت یې ورسره برابر کړل په ډیره خوښۍ له ښاره مخ په بهر روان

Downloaded from: www.ketabton.com

شو ، کله چې له ښاره وتلو نو په لاره کې يو سوالګر ورته ودرېده ، لاس يې ورته وخوځاوه او ورته ويل يې چې صبر وکړه پاچا په ډير کبر کې ورته ودرېده.
- څه دي ؟
- په غوږ کې يې درته وايم.
وايي پاچا ته ډيره غوسه ورغله بيا يې په ډير غرور غوږ ورنږدې کړ.
- وايه.
هغه سوالګر يې وايي كرار په غوږ كې وويل.
- زه عزاريل يم غواړم چې روح د واخلم.
وايي چې پاچا يوځل بيا ورته وكتل ، په چرت کې شو بيا يې ځير ځير ورته وکتل ، نور يې ورته په زاريو پيل وکړ.
- دومره مجال راکړه چې بيرته کور ته لاړ شم ، اولادونه مې ووينم او دوه رکعته لمونځ وکړم.
وايي سوالګر ورته وويل.
- نه ماته امر شوی دی.
پاچا چې ورته هرڅومره زاری وکړې خو هغه سړي ونه منله ، وايي ځای په ځای يې ترې روح واخيست او له اس څخه راوغورځېده او سوالګر له سترګو پنا شو.
په همدې چرتونو کې وم ، سوالګر ته مې نيغې سترګې نيولې وې ، خو هغه موسک شو له ما تير شو بل ته يې لاس ونيو. ما سترګې پټې کړې ، خولې رابانـدې مـاتې شـوې وې ، عجيبه وورېدم بيا راتـه د ابراهيم ادهم قيصه ياده شوه چې بايد هيڅکله هم خدای سړی هير نه کړي ، ځکه نه ملک الملک له ځانه شړلی شو ، نه مو هم له نيکر او منکر سره زور رسي نه هم په قيامت کې د دوژخ له عذابه ځان ژغورلی شو ، څه ښه وخت دی د توبې لپاره څه ښه فرصت دی ، بس همدا سې مې په چرتونو کې سترګه پټه شوې وه.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوولسم څپرکی

پوهنتون

بس چې ورځ تیرېده نو زړه مې تنګېده ، په کوټه کې راسره ملګري به خوشحاله وو ، ښايي هم نوی يې کابل ليدلی وو او چې مازې به له درسه راغلو بهر به ووتل ، د پوهنتون ليليه راته عجيبه ښکارېده ، د سپلو ډوډۍ بېګانۍ نخودي او لوبيايي ډوډۍ چې ورډګ به پرې ماښام ټوقې شروع کړې مګر کتابونه به وغورېدل ، ځان مې عجيب احساساوه يواځې خو په عين حال کې به مې داسې احساس کاوه لکه چې د ټول هيواد کورنۍ مې راسره دي خو يواځې پلار به مې چې ياد شو نو هر څه به مې له ياده ووتل ، چې کوټې ته به راغلم نو ديګو نه به مې چې پريمنځل ، کار به مې چې کاوه او بيا به چې ويده کېدم پلار به مې نيغ سترګو ته ودرېده ، دهغه ښکلې خبرې ښکلې کيسې او ښکلي نصيحتونه.

په تخت ناست وم کتاب مې په لاس کې وو ، چرت مې ګډوډ وو يو ورډګ ملګری مې راننوت ، تل به يې خوله له خندا ډکه وه ، اوږده نرۍ لوړه قواره يې ډيره په زړه پورې وه ، موږ به ډا کټر زړګی باله او تل به مو پرې ټوقې کولې ، خو دهغه له ټوقو به مو پنا غوښته چې يوځل به يې په ټوقو شروع وکړه بيا به نو د چا پلار هم ترې نشو خلاصېدی.

لوښي يې پريمنځلي وو ، په ميز يې کېښودل ، لاسونه يې په دستمال وچ کړل ، هينداره يې مخ ته ونيوه او په ږمنځ پسې يې هغه خوا دې خوا کتل بيا يې شوخي پيل کړه.

- وهلکه ، رنځوره ، ناروغه په زړه ويشتله غزني چيه راځه بهرلاړ شو لږ سترګې به خوږې کړو دا د کابل نجونې دې انتظار کوي وآيي چې په کوټه ننوتلی دی راودې وځي يادېږي مو.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ډاکټر زړګی وروځي هغه یې بس دی.
- نه زړګی نو د څه شي دی ، دغزني چې غوندې قوارې چې نجونې یې سلامی، ته کتار ولاړې وي نه راوځي او زړګی وروباسئ ظالمانو په دا ښو مغزونو .. پورته پورته غزني چیه نن به را باندې ځان ووهې.
- پرې مې ږده وروړک مې یې اعصاب مې ګډوډ دي درسونه خو دې خپله ولیدل ؟
- بلا پدې درسونو پسې کړې پورته وایم چې حوصله نوره نشته که نه وي ګوره بیا خو نو پوهیږې.
زړګی ډیر مسلمان ځوان وو ، تل به یې د قران تلاوت کاوه ، یو لمونځ یې بې جمعې نه کاوه خو په عین حال کې د هغه خبره سخت د خو لې چړپند وو چې څه به یې وویل بس ویل یې. بهر به چې ووتلو نو یا به د کارته پروان تر جوماته لاړو یا به مو د سبلو په مخ کې منډې وکړې او بیرته به ستړي ستړي کوټې ته راتلو ، هغه په سترګو هسې ښکاریده تا به ویل چې له سره به درسونه نه وایي خو په ټولګي کې یې بیا ځوک د هغه خبره بچو نه وو چې ترې کړت وو هي ، په انګلیسي یې روانې خبرې کولې ، عربي خو یې په ټپکه اخیستې وه اردو یې هم کله کله ویله او روسي خو یې نو د سیاست په اړخ کې تکیه ګاه وه ډیر تکړه ځوان وو ، هغه به ماته ویل
- ډیر روی غزني چې یې.
د روي معنی چالاکه ده هغه به هر چاته ویل چې فلانی روی دی.
خلاصه په زور یې ورسره بهر وایستلم ، خو زما چکر ته زړه نه کیده درې میاشتې مې پلار نه وو لیدلی وو ، یوه میاشت وړاندې د خاله دوی کره لاړم آمنه مې ولیدله ، ریښتیا یې هم راته وژړل له ډیرې خوښۍ یې وژړل بیا پټه بلې کوټې ته لاړه ، ډاکټر راته ویل چې پلار راته لیک استولی دی ، پلار په لیک کې ډیر ښېزونه راته لیکلي وو ، ټولې یې ښکلې کلمې لیکلې وې ، د هغه خط ډیر ړنګ بنګ خط وو ، یوائې یې یو څو ټکي ښه ذده وو ، چوکاټ ، ته دري ، څنګ دري ، پله ، سردري ، کچالک او داسې نور چې هغه به یې د خپل کار لپاره

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه زړه خيرې خيرې کتابچه کې نوټ کول.
مازيګر مې زړه تنګ وو ، راغلم کتابونه مې راواخيستل ، آمنې مې له هر څه غيږه چاپيره کړې وه ، د شپې مې هم دهغې سترګې په خوب لېدلې دورځې مې هم دهغې خبرې ، کتل او حرکات له نظره تېرېدل. په تخت اوږد غځېدلی وم چې ډاکټر زړګی راننوت ، له خوښی يې پورته پورته ټوپونه وهل.
- ښه بالاخره ماهم وليد ، ياخدايه ته يې ورته وساتې دواړه څومره يو بل ته ورته دي څومره ښه دي وای وای.
- څه خبره ده وه وردګه ولې دې بيا اډونو بخار کړی دی ؟
- پربږده دا خبرې ، زيری به مې څه شی وي ؟
- د څه شي زيری ؟
- ووايه زيری به مې څه شی وي ؟
- ښه خو چې څه دغوښتل کنه ووايه ؟
- د ابراهيم ادهم سيوری راغلی دی.
- هې ؟ ريښتيا وايې ؟
- ولا باالله.
بس راټوپ مې کړل ، ياخدايه ! دا څرنګه شېبه ده ؟ ډاکټر زړګي زما ټولې کيسې اورېدلې وې هغه به زما پلار د ابراهيم ادهم سيوری با له کله کله به يې ماته هم ويل چې د ابراهيم ادهم سيوری. بهر راووتلم که ګورم چې ډاکټر رحيمي د موټر په مخ کې ولاړ دی او په محصلينو کې ګوري.
- سلام.
- سلام سلام جوړ پخير. بهبهب
ما شاوخوا کتل ، ډير خپه شوم ، پلار چې نه وي تا په بلاوهم ، وخورې دا ستره خبټه او تنګه دريشي له ځانه سره غوسه راغله ، چې له شانه راباندې چا لاس کېښود ور ومې کتل چې پلار وو ، له ډيرې خوښۍ مې ورته وژړل ، ډيره شېبه مې په غيږ کې نيولی وو ، او ورته ومې ژړل پلار هم ډيره شېبه خپله ژړا سره قابو کوله وروسته يې راته

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل.
- ګوره لیوني ته څه په لندن کې خو نه اوسې درې میاشتې کیږي چې نه مې وې لیدلی.
خو زما په دې خبرو سر نه خلاصېده ، ډیره شېبه مې مخامخ ورته وکتل ، هغه پلار نه وو چې په ترکاڼۍ کې به یې لنډ کمیس او ستر پرتوګ اغوستی وو ، هماغه د اختر جامې یې اغوستې وې او توره لنګۍ یې هم تړلې وه ، ډیر ښکلی شوی وو ، خو له قوارې یې مالومېده چې ډیر ضعیف شوی وو. ډاکټر راته مخامخ وکتل موسک شو.
- ګوره ورته واړه ته خوار ؟ ورشه انډیوالانو ته ووایه چې نن شپه بل ځای ځې ، ځه ورشه هله بچو.
بس له ډیرې خوښۍ مې داسې منډې راوکړې چې مه یې کوه پوښتنه ، ډاکټر زړګی مې له ډیرې خوښۍ کلک مچې کړ او ورته و مې ویل چې زه نن شپه ځم د خاله دوی کورته مې هغه هم موسک شو څه یې ونه ویل.
ماښام د خاله دوی په کور کې وو ، زه ډیره شېبه د پلار خواته ناست وم ، د پلار نصیحتونو ته مې غوږ نیولی وو ، آمنه هم مخامخ ناسته وه ، خولې ته یې ټیکری نیولی وو موسکه موسکه کېده ، ډیره شېبه مې کله په هغې کې سترګې ګنډلې او کله به د پلار مخ ته ځیر وم ، ډاکټر ته نور خوب ورغی هغه اجازه وغوښته او ووتلو ، ما پلار ته کتل ، ورته موسک شوم.
- پلاره د ابراهیم ادهم نوې کیسه دې راته لیکلې او که همداسې یې راته وایې ؟
پلار په زوره وخندل ، د آمنې خندا مې نور هغه دچا خبره د زړه د کوټې تیر مات کړ ، خاله هم په خندا له بهره راننوته ، یوځل یې ماته وکتل بیا یې پلار ته وکتل چې له خندا خوشېده او بیا یې آمنې ته وکتل ، آمنې هم ټیکری په خوله ومنډلو او مورته یې وکتل په خندا کې یې ورته وویل.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

-آخې مورې کوچنې پلار پیدا کړی دی دا براهیم ادهم کیسه ترې غواړي.
خاله هم له خندا شنه شوه ، ډیره شېبه ولاړه وه بیا یې چای جوشې ټولې کړې او مخ په بهر ووته ، ما آمنې ته وکتل ، هغې شاوخوا وکتل بیا یې په پلار کې سترګې وګنډلې چې پلار نسوار توف کاوه هغې سترګه ووهله او موسکه شوه له کوټې ووتله.
نور نو زه او پلار یوا ځې پاتې شو ، پلار را ته ډېرې غورې کړې ، د کور په اړه د دکان او ترکانۍ په اړه څه کارونه یې چې کړي وو ، کوم پورونه چې راختلي وو ، کوم پورونه یې چې اوس په خلکو باندې شوي وو ، ډېره شېبه راته وغږېده ، نور نو د خوب وخت وو ، خاله راغله او به یې راوړې نور نو هغه لاړه موږ یې په کوټه کې پرېښودلو ، بیا مې پلار ته وکتل او هغه هم راته موسک شو.
-ښه نورې څه غورې دي ، کابل درته څرنګه دی ؟
-بس بد ندی.
-سات دې تیر دی کنه ؟
-هو ښه یم بس له درسونو سره بوخت یم.
ډیر مې زړه غوښتل چې په خوا کې یې وغځېږم او د اوو ټګانو نکل راته وکړي یا هم د ابراهیم ادهم یوه نوې کیسه راته ولولي خو نور نو له ځانه شرمیدم ، غټ میړه یم ، غټ میړه یم.
سهار هم پلار ویل چې ځینې ځینې شیزونه اخلي نور نو کور ته روانیږي ، زما پرې زړه نه کېده چې ترې خدای پاماني وکړم ، سهار یې راته په جیب لاس وواهه بیا یې د خدای زور پیسې راته ونیوې ما پیسو ته وکتل خندا راغله.
-هغه پخوانۍ مې هم لاندې مصرف کړې.
-بد دې کول، کنجوسي مه کوه ، کله کله چې بازار ته ځې له همزولو ځان مه ټیټوه ، که د ترکانۍ زوی یې خپل شخصیت خو دې جلا دی.
-نه بابا کاشکې د نړۍ ټول انسانان تا غوندې وی.
-هو نور به نو عجب اتڼ جوړ وای.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې هم وخندولم او په خندا مې ترې خدای پاماني واخیستـه ، نـور نـو پـلار هم لاړ او زه هـم لیلـیې تـه راغلـم ، ډیـر مـې زړه غوښـتل چې هیڅکله هم ترې جدا نشـم ، خو بیـا بـه مـې د پـلار هماغـه خبره رایاده شوه چې دا د طبیعت قانون دی څومره چې پرمختګ کوې هومره به د مینې مزې هم سستیږي او هومره به سرګردانۍ ډیریږي.

دیارلسم څپرکی

آمنې ته لیک:

له یوې خوا ورځ په ورځ درسونه سختېدل له بلې خوا د پـلار یـاد وو ، دآمنې یاد وو ، هیڅ نه پوهېدم لکه لیو نی کیږم چې داسې احساس مې کاوه چې ژوند پوچۍ په سر اخیستی ، کله به مې له ځانه سره ویل چې پوهنتون به هم ونه ویلی شم ، کله بـه مې ویـل چې کـه آمنـه زما نصیب نشوه نو په هغه ورځ به ځان وژنم کله به څه فکرونه وو کله څه ؟ خو بیا به مې د پلار خبره رایاده شوه چې ویل یې تـه نـن هغـه څوک یـې چې ته پرون هغه څوک وې چې نن ورځې درته انتظار کاوه او نـن ورځ هغه څوک یې چې سبا درته انتظار کوي او سبا به هم هغـه څوک یـې چې نن یې فکر کوې ، پس مثبت فکر کوه او هڅه کوه ، بیا مې خپلې کتابچې ته وکتل په وقایه مې یې لیکلي وو ، راتلونکی په هغه چا پورې اړه لري چې هیله یې لري او په هغه ټینګ ولاړ وي ، له ځانه مې سر وخوځاوه او نور مې ځان ته ډاډ ورکاوه ریښتیا هم پرون مې فکر کاوه چې پوهنتون ته به څم دادي پوهنتون مـې یـو سمسـتر ختـم کـړ او باید وړاندې فکر وکړم زه کولای شم ریښتیا هم کولای شم.
یوه ورځ مې کتاب راسره واخیست ، په چمن کې ورسره پریوتم ، خو درس خوند نه راکاوه ، زړه مې غوښتل چې د آمنې په اړه فکر وکړم ، څرنګه به ورته خپله مینه ووایم ، آیا هغه هم راسره همداسې مینـه لـري

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

؟ خو چې د هغې حرکات به را یاد شول نو بیا به مې له ځانه سره وویل چې هغه به هم لکه زه اوس په ما کې فکر کوي. قلم او کاغذ مې راواخیست ، زړه مې غوښتل دومره اوږد لیک ورته ولیکم چې دوه ورځې یې لولې.
مینې ، سلامونه ، درنښتونه او نېکې هیلې
وروسته:
ډیر وخت مې زړه غوښتل چې دومره اوږد لیک درته ولیکم چې دوه ورځې یې لولې ، زړه مې غوښتل چې په زړه کې مې ستا د خندا او ستا د ځیرې تصویر په کاغذ درته ولیکم او درته وایې ستوم ، زړه مې غوښتل چې خپلې ټولې ارزوګانې درته ولیکم او درته وایې ستوم ، زړه مې غوښتل چې داسې لیک درته ولیکم چې تر اوسه په نړۍ کې هیچا هم نه وي لیکلی ، او زړه مې غواړي چې ته هم داسې لیک راته ولیکې چې خپلې ټولې مینې دې پکې انځور کړې وي ټولې ارزوګانې ، خوښۍ او د زړه ټول حال.
میاشت وړاندې چې له پلار سره درغلی وم ، تا راپورې وخندل چې ماله پلاره د ابراهیم ادهم کیسه وغوښته ، زړه مې غواړي چې له پلار وروسته راته ته کیسه ولولې ستا په خوا کې ویده شم او ته راته نصیحت وکړې ، زما هره خبره واورې او بیا موسکه شې.
زه د ارزو ځوک یم ، پلار ارزومن روزلی یم او تل مثبت فکر کوم ، زړه مې پخوا هم راته ویلي دي چې یوه ورځ به مې خدای نصیب کړي چې ستا خندا نوره زما محرم وي زما خندا تا ته محرم وي ، ته زما تکیه وې او زه ستا تکیه وم ، زړه مې غواړي چې هرځو مره مې زړه مات شي ته یې ورغوې او زړه مې غواړي چې هرځو مره د زړه مات شي زه یې ورغوم ، زړه مې غواړي چې د ابراهیم اد هم غوندې ستا د مینې کعبې ته د شام دښتې درکچ کړم او زړه مې غواړي چې پښې یېلی ، ځیرې ګریوان او پاره پاره جامه دې تر دره ځان ورسوم او زړه ستا د مینې له چینې داسې سېرابه کړم لکه ابراهیم ادهم چې موړ وو ، زړه مې غواړي چې ستا مینه مې په زړه کې د هر پیل او پای واکداره وي

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او زړه مې غواړي چې هر اول او آخر ستا په نوم کړم ، زړه مې غواړي چې يواځې ستا ناز او کرشمې مې په زړه کې د خوښۍ اتڼ وکړي او يواځې ته مې د مرګ سلګۍ وګورې ، زړه مې غواړي چې يواځې ته مې د ژوند د خطير سفر ملګرې وې او ستا مينه مې په زړه کې انرژي او توان وزيږوي زړه مې غواړي چې...

چې کاغذ ته مې وکتل ريښتيا دوهمه پاڼه مې هم ډکه کړې وه نور مې نو خبره راټوله کړه خو زړه مې غوښتل چې ډير څه ورته وليکم.

ګوره دا ليک چې دې ولوست په همد غه کتاب کې بېرته ليک راته وليکه ، زړه مې غواړي چې يواځې هماغه ليک مې نور د هر څه ځواب وي ، ګوره د ځواب په تمه يم ، د جمعې په ورځ درځم ليک به دې حتماً ليکلی وي او د همد غه کتاب په منځ کې به دې ايښی وي.

کاغذ مې قات کړ په کتاب کې مې کېښود ، نور درس هم مزه نه راکوله له هغه ځايه راپورته شوم ، په چرت کې وم که کاغذ يې پلار وګوري ، مور يا يې هم خور وګوري څه به وايي ؟ نه بې له هغې به يې بل هيچا ته هم نه ورکوم.

جامې مې واغوستې د آمنې دوی د کور لور ته روان شوم ، عجيب احساس مې کاوه ، زړه مې غوښتل چې ژر يې راته ځواب ليکلی وای ژر يې لوستلی وای او ژر يې بېرته کاغذ په لاس را کړی وی ، کور ته يې ورغلم ، زنګ مې وواهه ، خپله آمنه وه ، له خوښۍ الوتلم.

- بلې ؟

- آمنې زه يم اسد ،ګوره يو ځل خپله راووځه کار مې دی درسره.

- په دواړو سترګو درغلم ، ريښتيا راځه کورته کنه.

- نه ته راشه لومړی تاسره کار لرم.

زړه مې دربېده ، څو راوتله ، څوځله مې په ځان آيت کرسي چوپ کړه ، ياخدايه اوس خبرې رانه هيرې نشي ، څه ورته ووايم ، په همدې سوچونو کې ولاړ وم چې آمنې دروازه خلاصه کړه ، موسکه او جادوګره قواره يې را ښکاره شوه ، سترګې مې يې خونې سرو غټو غټو سترګو ته ونيوې او داسې مې ورته وکتل لکه له موسکې قوارې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې چې په زړه کې تصويرونه اخلم.
- به به سترګې مو روښانه ، د پلار ماشوم وګوره ، سترې مشې راځه کور ته.
- نه نه ځم ، بس بېرته ځم يواځې دا کتاب مې راوړی دی.
- د چا دی ؟
- ستا لپاره.
- زما لپاره ؟
تندی يې ګونځې کړ کتاب يې ور واخيست بيا يې واړاوه ، په منځ کې يې کاغذ ته پام شو راوايې خيست ، زه وچ حيران شوم اوس څرنګه کوي.
- نه نه ګوره دا دلته مه ګوره ، يواځې ستا لپاره دی چې بل څوک يې ونه ګوري کور به يې وګورې.
- څه دي پکې ؟
- ته يې وګوره ته هم همدومره وليکه لا زيات.
- څه شی وليکم ؟
- ته دا ولوله بيا به پوه شې زه اوس ځم.
- پاتې شه خاله هم کور ده چای وڅښه بيا به لاړ شې.
- نه مننه درسونه لرم ، خدای پامان.
- مخې ته مو ښادی.
ورته ومې کتل سترګې يې تتې کړې ويې خندل لاس يې وخوځاوه او دروازه يې بنده کړه ، نور نو مخ په پوهنتون روان شوم عجيبه احساس مې کاوه لکه چې اډونه مې سپک شوي وي خو انديښنې مې کرارې کرارې زياتېدې دهغې يوه يوه خبره رايادېده.
- څه دي پکې ؟
- څه شی وليکم.
- پاتې شه خاله هم کور ده چای وڅښه بيا به لاړ شې.
- مخې ته مو ښادی.
په چرتونو کې پوهنتون ته لاړم ، ټوله شپه مې هغه په خوب ليده ، کله

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

به مې يې ليک په خوب ليده چې اوږد ليک يې را ته ليکلی وي. سبا ته پنج شنبه وه ، په درس له سره و نه پوهېدم ، يوائې هغه مې سترګو ته ولاړه وه ، دهغې خندا ، شوخي او ښکلې سترګې ، که به مې استاد ته کتل ، ذده کوونکو تختې او هر څه تـه دهغـې تصوير مې ليده ، نه مې ځان غږولی شو او نه مې هم يوائې په هغې فکر کولای شو.
بېګا مې هم همدا سې چرت خراب وو ، سبا تـه د جمعې ورځ وه ، سبا ته ورتللم له ځانه سره مې بس همدا ويل چې څه به يې راتـه ليکلي وي ؟ مينه ناک ليک به وي ، غمجنوونکی ښکلی او که به يې څه ليکلي وي ؟.
سبا مې زړه ټوپونه وهل بس ځان مې تيار کړ او د خالـه دوی د کور پـه لوري مې مخه واخيستـه ، زنګ مې وواهه ، زړه مې ډبېده اوس به هـم آمنه وي وايي به چې څوک يې ؟ په همدې چرتونو کې ولاړ وم چې خاله غږ کړل.
- څوک يې ؟
- زه يم اسد .
- به به راځه راځه.
چې ورننوتم ، خاله په سرای کې لمر ته پښې غځولې وې ، زرلښت او نورزيـه يـې هم خواتـه ناستې وې چای يـې څښـلو ، چـې ور ورسېدم کامران له کوټې وليدم رامنډه يې کړه.
- نامرده.
سخت وډار شولم ، له ځانه سره مې وويل چې لکه چې هغـه لـيک يـې ليدلی دی که څه بلا خو بيا مې زړه ولګېده.
- هغـه بلـه ورځ راغلـی وې پـټ تللـی وې تاويـل چـې خپـل نوټونـه بـه درکړم ، راوړي دې دي.
- نه قران له ياده مې ووتل.
- ځه ته هم که خير وو څوک ډاکټر کېږې ليونی به شې.
دخاله خواته کېناستم ، چای يې را ته واچاوه ، خو مـا پـه آمنـه پسې سترګې غړولې ، چې لږ وروستـه لـه کوټې راووتـه پـه برنډه روانـه وه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته ویې کتل هیڅ غږ یې هم ونه کړ لکه خپه چې وي په بله کوټه ننوته ، ما له ځانه سره فکر وکړ چې لکه چې لاړم تباه برباد شوم ، خاله راته خبرې کولې خو په یوه خبره یې هم پوه نشوم.

- څنګه زویه وایم درسونه دې ښه دي ؟
- هه ښه دي بد ندي.
- څنګه داسې سره اوتر یې لکه چې درسونه درباندې ډیر دي ؟
- هو ولا له پلاره هم نه یم خبر تاسې ته یې څه حال ندی را استولی ؟
- نه جوړ او روغ دی.
- رخصتۍ مو کله دي ؟
- نور نو نږدې دي.
- ښه له خیره بیا نو زه هم درسره ځم یو چکر ځم د غزني زیارتونو ته ډیره موده نه یم تللې.

ډیره شېبه یې خبرې وکړې ، زه حیران وم اوس څه وکړم ، نور مې نو تصمیم ونیو چې پورته شم ، کتاب یې هسې هم رانه کړ ، له ځانه سره خجالت هم وم او له ځانه مې نور بد هم راتلل آمنې ته مې هم غوسه راتلله.

راپورته شوم خاله ډیره ټینګه شوه ، خو زه راپورته شوم خدای پاماني مې ترې راواخیسته او مخ په بهر راووتلم ، په فکر کې وم چې ولې یې لیک رانه کړ ؟ ولې یې روغبړ و نه کړ ؟ ولې مروره وه ولې ؟ بس په همدې فکرونو کې روان وم چې له شا چا غږ راپسې وکړ.

- صبر دا کتاب دې له یاده وتی.

ور و مې کتل ، آمنه وه پخپله ، له خوښۍ الوتلم په منډه ور وګرځېدم له لیرې مې سترګې پکې خښې کړې ، خو هغې تندی ګونځې نیولی وو او په غوسه کې یې کتاب راته ونیوه.

- واخله دا کتاب دې او بله ورځ دې که کتاب درسره راووړ خبر دې وي ؟
- ولې ؟
- همداسې ، چې ومې ویل.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه يې روغبړ وکړ او نه يې هم خداى پاماني بدبديې راته وکتل او دروازه يې ورونيوه.
- نور نو مخې ته ښه.
نه يې هغه د مينې ډک سلام وو ، نه يې هم هغه خوږه او په يا پاتېدونې خداى پاماني ، زه وچ حيران شوم له ځانه سره مې وويل چې نو په ليک کې مې څه ليکلي وو چې دومره غوسه ده ؟ ډير مې زړه غوښتل چې ليک همدلته ولولم خو په ډيرو تکليفو نو مې ځان ورسره تر پوهنتو نه را ورساوه ، د پوهنتون دروازې ته چې رسېدلم پام مې شو که يې ليک نه وي ايښى. زړه مې وډ ببده او ژر ژر مې کتاب واړاوه چې ومې ليدل ليک په کې وو. نور مې زړه ښه شو له ځانه سره مې وويل چې بس هغه يې حتماً راسره شوخي کوله چې ځان يې غوسه نيولى وو. هان په وړوکتوب کې دهغې عادت وو ډيره شوخه وه ، داسې شوخي به يې وکړه چې درې ورځې وروسته به پوه شوې چې هه دا يې شوخي کوله.
لاړم د اوبو يو ګيلاس مې راډک کړ او د تخت په سر ور ته کينا ستم ، نور ملګري څوک ويده وو او څوک بهر وتلي وو ، ځان مې ښه ورته سم کړ او کاغذ مې را وايست ، د هماغه ليک په څټ يې ټول څه ليکلي وو او د واړو پاڼو څټونه يې ډک کړي وو ، له ليرې مې يې چې په ليک سترګې ولګېدې نو په زړه کې مې وغوړ بده ، څو مره ښکلى ليک يې دى.
د ليک په تندي يې ليکلي وو :
کرکه او نه هيلي مې ومنه.
ماهيڅ فکر نه کاوه چې ته به دومره سپين سترګى وې ، د لو مړي ځل لپاره څوک راته دمينې ليک ليکي خو سخت تير وتلى دى ، خداى دې وکړي چې دا ليک د زړه مات نه کړي مګر مجبوره يم چې داسې څيزونه درته وليکم ، زړه مې غواړي چې نور مې له ياده وباسې خپل درسونه دې ولولې او دا نصيحت مې په غوږ کې وساتې چې هيڅکله هم په دغه لاره پل کېنږدې. ما دومره فکر نه کاوه چې دومره له لارې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتلی وي ، ښه فکر وکړه ، له دې څیزونو لاس واخله ، یو اځې پلار دې کولی شي د ابراهیم ادهم کیسې درته ولولي او زه هم یو اځې د هغه په سترګو درته احترام کوم ، نور هیڅکله هم ما ته لیک ونه لیکې هیڅکله هم زما په اړه قلم په کاغذ کېښږدې او که دې بیا لیک راغی نو خپل پلار ته به یې په لاس ورکړم چې هغه درته ځواب ولیکي او په خپله یې پوهنتون ته دروړي.
ما پخواهم په دې اړه فکر نه وو کړی او اوس هم پدې اړه فکر نه کوم ، تا زما په اړه بل فکر کړی دی نو لطفاً بیا راته لیک مه لیکه او نوره مې له یاده وباسه خپل درس ووایه او خپل کار پر مخ بوځه.
خدای دلره.
آمنه رحیمي.
له ډیرې غوسې ځای را باندې تنګ شو لیک مې شیرې کړ او د کثافاتو سطل ته مې غوځار کړ چې څه ښیرواې او ښکنځلې په خوله راغلې ورته ومې کړې ، له ځانه سره مې وویل چې څومره هیلې مې درته درلودې او څرنګه مې دې زړه مات کړ خدای د زړه مات کړه . بیا په فکر کې شوم چې دا ښکلې ټول داسې بد زړې او سخت زړې دي ، فکر کوي چې د نړۍ ټولې ښکیڼې په هغوی کې نغښتې دي او د ټولې دنیا نیکمرغۍ د هغوی انتظار کوي مګر سختې تیروتلې دي یوه یوه متوجه کیږي ، یاره په نړۍ کې به هیڅ ښکلی هم نه وي چې ښه ، آبرومندانه او هوسا ژوند ولري دا ددې له کبله چې ژر تیر وځي ژر ځان ته غره شي او ژر ځان ترې ورک شي ، بس ژر بې لارې هم شي... بس په همدې فکرونو کې وم ، که به بهر ووتلم او که به کوټې ته راغلم هیڅ ځای مې هم طاقت نه کېده ، کله به مې ځان په کتاب بوخت کړ هم نه کېده ، آخر نه کیږي څرنګه به یې له یاده وباسم.
شپې ورځې تیرېدې ، د آمنې د مینې په ځای مې په زړه کې کرکه راټوکېده ، چې څومره به وخت تیریده نو کرکه مې یې په زړه کې غوړېده ، بس په دې مې فکر کاوه چې په چا به مینه وي او له چا سره به مینه کوي ؟ دا فکر به مې چې سر ته راغی نور به نو له غوسې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاودېدلم.
دا سمستر هم خلاص شو کور ته لاړم ، رخصتي مې تيره کړه خو په هيڅ پوه نه شوم ، نور مې يې له کوره هم بد راتلل ، او زړه مې بل قسم ډک وو ، پلار هم ډيره تسلي راکړه هغه ويل چې دا جينۍ زه پيژنم هغه ستا خوشبختي غواړي زه پوهيږم چې هغې په کومه مو خه دا کار کړی خو زه پوهيدم چې هغې په ليک کې ماته څه ليکلي وو پلار خو هغه ليک نه وو لوستلی.
بل سمستر هم دا سې تيرېده ، ډاکټر څوځله پوهنتون ته راغی ، پوښتنه مې يې وکړه سخت به راته ټينګ شو چې ورسره لاړ شم خو ورسره لاړم نه ، زړه مې بل رقم ډک وو ، نور مې له ډاکټر ، خاله او له ټوله کوره مې يې بد راتلل.
خو هيڅ قسم مې له زړه نه وتله او زړه ته به مې هره ورځ تسکين ورکاوه ، په درسونو به مې ځان بوختاوه او د ډاکټر زړګي ټوقو ته مې ډير غوږ نيولو ، د دغه سمستر نيمايي وو چې د ازموينو په پيلېدو سره مې نور د هغې له يادونو سره مخه ښه وکړه نور مې غوښتل چې د هغې مينې ته د پای ټکی کيږدم.

څوارلسم څپرکی

د پلار مرګ

څو مره چې درسونه سختېدل هو مره مې زړه ماتېده ، ورځ په ورځ مې له دنيا بد راتلل ، د پوهنتون حا او هوا مې په زړه مې منګولې خښولې او عادت کولم يې ، وخت سخت تېرېده نه مې په درس بسا ينه کېده او نه مې هم پوچو او خوشو خيالونو تنده ماتولی شوه ، سهار به تر بېګا ناست وم کتاب ته مې هسې سترګې نيولې خو فکر

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

به مې بل خوا وو ، بل بل رقم فکرونه مې کول.
یوه شپه مې کتاب په سینه ایښی وو ، پلار مې نیغ سترګو ته ودریده ، یوه یوه کیسه مې یې سترګو ته ودریده ، داځل چې په رخصتی تللی وم یوه کیسه یې راته وکړه ډیره خوږه وه.
- زویه کله چې ابراهیم ادهم تخت پریښود او له ښارا ره لاړ نو ټول ملت یې پسې سرګردانه شو یوه ورځ یو کس ښار ته راغی زیری یې وکړ چې ابراهیم ادهم یې په خپلو سترګو لیدلی دی چې د یوه سیند په غاړه په یوه ګټه ناست وو ، ټول رعیت یې ، ښځه یې او زوی یې پسې ووتل ، کله چې ورغلل نو ابراهیم ادهم یې ولید چې د سیند په غاړه په یوه ګټه ناست دی او خپل پوستین ګنډي ، رعیت او ښځې یې ټولو په یو غږ ترې پوښتنه وکړه.
- اې عادله پاچا !ولې دې تخت پریښود او داسې ژوند دې غوره کړ ، راځه بېرته راسره لاړ شه ټول خلک درته انتظار کوي.
وایي چې ابراهیم ادهم ورته د نه تللو ځواب ورکړ ، ټول ورته سخت ټینګ شول ، ډیرې زارۍ یې ورته وکړې ، وایي چې ابراهیم ادهم پداسې حال کې چې خپل په خپل پوستین بوخت وو وویل.
- درسره ځم خو په یو شرط.
وایي چې ټولو په یوه خوله وویل.
- په دواړو سترګو شرط وایه.
وایي ابراهیم ادهم له خپلې ستنې تار وویسته او اوبو ته یې غوځاره کړه او بیا یې خلکو ته مخ ور وګرځاوه.
- که مو له سینده زما ستنه راوکښله.
وایي چې خلکو ورته وویل چې یا عادل پاچا دا به ډیره سخته خبره وي موږ به کله وکولای شو دا دومره ستر سیند او تاسې یې دا سې منځ ته ورغوځار کړه وبه یې نه موندلای شو. وایي چې ا براهیم ادهم موسک شو او سیند ته یې مخ ور وګرځاوه.
- ماهیه !زما ستن راپیدا کړه.
وایي خلکو یو بل ته وکتل چې ثرنګه شونې ده چې ماهی ستنه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپیدا کړي. وایي یو ماهي له اوبو سر راپورته کړ او په خوله کې یې ستنه وه ، ابراهیم ادهم وویل چې دا زما ستنه نده ، ډیره شېبه بیا ماهی په اوبو کې ورک وو وروسته یې سر رابښکاره کړ او په خوله کې یې ستنه وه ابراهیم ور پورته شو او ستنه یې ترې راواخیسته ، ما هي ته یې شاباسی ووېل او خلکو ته یې مخ راوګرځاوه.

- دا پاچاهي مې ښه ده او که هغه ؟

وایي چې ټولو خلکو په یوه خوله ځواب ورکړ.

- نه داپاچایي مو څو ځله ښه ده.

وایي چې ابراهیم ادهم وویل چې پس داسې ده نو ما پخپل حال پرېږدئ او تاسې لاړشئ ځانته بل عادل پاچا غوره کړئ ، په ما کار مه لرئ.

پلار به سره وخوځېده راته موسک به شو.

- نو داسې غورې دي ،زویه له معنو یت سره چې ژوند کوې په ډیرو رازونو به پوه شې او ډیرې غوټې به در ته خلا صې شي ، دا زړګو نه کیسې او حکایات ټول هم دروغ ندي.

ټوله شپه مې پلار عجیب عجیب په خوب لیده ، تر سهاره ویده نه شوم ، کله به بهر ووتم او کله به هم راغلم په تخت کې به ویښ نا ست وم ، هیڅ آرام نه راتللو ، فکر مې بل ډول ګډوډ وو سر مې درد کاوه او یوقسم خولې شوی وم. سهار مې زړه نه کېده چې درس ته لاړ شم ، په انګړ کې ګرځېدم یو چا غړ راباندې وکړ.

- ډاکټر اسد بهر غواړي.

زه حیران شوم ، څوک به وي ؟ چې ما غواړي ؟ ور ووتلم ، ډا کټر بهر ولاړ وو ، کورنی جامې یې په تن وې او یوډول وارخطا ښکارېده ، زما زړه ودېېده له ځانه سره مې وویل چې خدای د خیر کړي. په موټر کې ورسره سپور شوم خاله او آمنه هم ناستې وې ډاکټر هیڅ نه ویل خاله ته مې وکتل.

- چېرته ځو ؟

- ځو غزني ته پلار د حال راا ستولی دی چې لږ څه ناروغ دی ماویل

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنې ته به يې ورشو دا موښه وبلله چې ته هم راسره ولاړ شې.
دا خبره يې بل ډول راته ښکاره شوه ، زړه مې په زوره زوره ودړبېدلو ،
د آمنې سترګو ته مې وکتل هغې د ښيښې لور ته وکتل او لکه چې په
سترګو کې يې اوښکې وې ځان يې سره هغې او دې خواته کړ ما له
ځانه سره ووېل چې ولا کومه خبره شته.
- ژر کړئ ووايئ په پلار څه شوي دي ؟
- هيڅ ندي شوي کراره کراري ده ليونی مه کيږه.
خو زړه مې نه کرارېدلو ، ستونی مې وپړسېده له ځانه سره مې ووېل.
- زه په دنيا کې همدا يو پلار لرم ، هغه هم دا سې پلار ، د ځمکې په
سر د خدای بېلګه د مينې ، وفا ، عزت او و قار ځلی ، خدای خو يې
دې راته سل کاله نور هم ژوندی لري ، ياخدايه ! مخکې له مايې روح
مه اخله ، مايې له غيرې ژر مه بې برخې کوه ، هغه ما ته لا ډيرې نورې
کيسې هم لري ، دهغه کيسې لاندي ختمې شوې ، د هغه مينه تراوسه
په شور کې ده او زړه يې لا ډير څه لري.
بس همدا سې له ځانه سره غږېدم چې خاله مې په سر لاس کېښود.
- زويه ليونی ليونی مه کيږه ، جوړ او روغ دی ته خو زموږ زړونه
غورځوې ، شکر ځوان يې دا خبرې څه شی دي چې کوې يې.
په لارې هرڅه راته عجيب برېښېدل ، زړه مې ډک ډک کېده ، زړه مې
غوښتل چې ښه وژاړم دومره وژاړم چې څومې پلار ندی ليدلی ، بس
نور نو نه شوه ژړا مې نه شوای تم کولای په سترګو کې مې اوښکې
وګرځېدې.
- هغه زما يوائينی تکيه ګاه ده بې له هغه ما ته ژوند معنی نه لري
همدا سې چې بې له ما هغه ته ژوند معنی نه لري.
آمنې سلګۍ وکړه ، ورته ومې کتل سترګې يې له ژړا سرې او ښتې
وې ماته يې وکتل او نور يې نو په خاله سر کېښود ، ډاکټر هم
سترګې وموښلې او خاله هم مخ ته ټيکر ونيو. نور نو پوه شوم چې په
پلار څه شوي دي ، تر غزني پورې مې نور په ژړا سر وخوږاوه ، هيڅ
ډول لاره نه لنډېده له لارې له کورونو له موټرونو له هرڅه مې بد راتلل

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

، زړه مې لکه تېره هسې کلک شوی وو ، زړه مې غوښتل چې په چيغو چيغو وژاړم ، خاله او آمنې ته مې وکتل.
- هغه ويل چې زموږ ژوند لکه د شمې هسې مثال لري ، يوه ورځ مو شمه بله شوې ده يو ورځ به ختمېږي او مرو به ، څه موده وروسته به له ذهنونو پاکيږو لکه د شمې چې غوړ پاتې شي خو څه موده وروسته هغه هم پاک شي ، هغه ويل چې دا شمه يوه نده ډېرې شمې زموږ په شاوخوا کې بلې دي له موږه وړاندې او خدای خبر له موږه وروسته ، خو خدايه زما شمه هم له هغه سره يوځايي مړه کړې زه به د هغه دوري هيڅکله هم ونه زغملای شم.
بس په همدې چيغو او ژړا کې مې تر کوره ځان راورساوه ، له موټره چې ښکته شولو ، مامخ په کور ورمنډه کړې ، دکور په انګړ کې ډير خلک ولاړ وو ډير بيرو بار وو ، نور مې نو له اډو د مه وتښتېده سر راباندې ګرځېده د اسلان پلار ته مې وکتل.
- پلار مې چېرې ؟
هغه شاوخوا وکتل ، بيارانږدې شو خو ما پورې واهه.
- پلار مې چيرې ؟
صبر وکړه ولې وارخطا يې راځه ، پسې روان شوم ، په کوټه يې ور ننه ايستلم په هغه کوټه چې تل به يې راته پکې کيسې لوستې تل به يې راته خندل او خواته به يې ويده کيدم ، په کوټه کې چپرکټ ايښی وو ، دومره چېغه مې له خولې ووته چې څو مې په کومې کې ځايېده ، نور مې نو يقين راغی چې پلار نورې سترګې پټې کړې دي نور يې نو شمه مړه شوې ده او نور يې نو يوا ځې پرې ايښی يم خو په ليوالتيا سره ورغلم او له مخه مې يې پرده پورته کړه ، پلار خندانه ښيره لکه چې د تل په څير به موسک وو ، سترګې يې پټې کړې وې ، خوله يې پټه نيولې وه ، د نکل په وخت به يې چې له خولې تاوده تاوده اسويلي راوتل هغه راپه ياد شول ور ټيټ شوم او غوږ مې پرې ور ونيوه ، خو هيڅ هم نه وو يوا ځې يو ډول پروت وو نور مې نو طاقت نه کېده پرې ور وغورځېدم لاس مې ترې چاپير کړل او په زوره زوره مې ور ته په

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوکو پيل وکړ.

- پلار پورته ، پورته ، ولې دې يواځې پرېښودم ، پورته شه لا د ببلېدو نه يم پورته شه ، تر اوسه مې دې تاوده تاوده اسويلي خوږه موسکا او خبرې په زړه کې ژبغړاندې دي پورته شه ته او خدای پورته شه. های.

زړه مې له غمه چاودېده په مخ يې وپر بوتم دهغه مچې رايادې شوې چې ښه خبره به مې وکړه نرم به يې ځان ته ورنږدې کړم او په په تندي به يې ښکل کړم د مچې ځای به مې يې تر ډېره په تندي کې پاتې وو بيا به مې يې مخ ته وکتل او موسک به شو ، اوس يې په تندي ور پريوتم ښکل مې کړ.

- ته او خدای پورته شه ، يوځل مې بيا په تندي ښکل کړه ، يو بل نصيحت راته کړه او يوه کيسه راته ولوله ، پورته شه. مه ځه.

چا شاته کش کړم سوک مې ور خلاص کړ او له ځانه مې پورې واهه.

- ليرې شه ، ستا يې څه ، دا زما پلار وو ، ما يې مينه کتلې وه ، په ژوند يې چېرته وې ، چې دهغه مات زړگی به قلم قلم وو ، چې له خپگانه به يې ستونی پړسېدلی وو چې له زاريو به يې خوله وچه شوې وه ، چې له سترړيا به يې حلق وچ وو ، چې له ظلمه به يې زړه زره زره وو اوس درته په ياد شو ، هغه وخت چېرته وئ چې د زړه وينې يې خوراک وې ، له يوه زوی سره يې هم چا مينې ته نه پرېښود ، په دنيا يې ځای ورک وو ، له هره دره به ورټل شو په هره دروازه کې به سپک شو.

بيا مې ترې غيړه چاپيره کړه او په تندي مې ښکل کړ.

- پورته باباجانه ! ته وخدای پورته شه ، زه دې زړه وينم چې څو ځايه سوری سوری دی ، پورته شه اوس دنيا بدله شوې ده ، ټول خلک زما او ستا کور ته راغلي دي ، پورته شه نن يې ياد شوي يو ، پورته شه وگوره ، نن يې راباندې زړه سوځېدلی دی ، نن ورپه ياد شوي يو ، پورته شه باباجانه لږ څه ورته ووايه ، دوه کلمې ځواب ورکړه ، هغه ځواب ورکړه چې هره ورځ به دې يادواوه ، موږ هيڅ تا ته اړ نه يو له

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدايه پرته له هيڅ مرسته نه غواړو ، پورته باباجانه دا خبره چا نده اورېدلې نن يې ورته واوروه نن ورته ووايه چې تل مو رپه دغه کوټه کې يوا ځې وو نن موهم يوا ځې پر ېږدئ ، باباجانه پورته ، پورته بيا راسره دکان ته لاړ شه قلم په غوږ کې کېږده او ترښځ او مشترنګ راواخله ، پورته باباجانه باباجانه...

بيا چا له لاس ور ونيولم او له پلاره يې پورته کړم ، خلکو په غېږه کې ونيولم او له چېرکټه يې را دېخوا کړم ما بيا چيغه کړه.

- باباجانه وګوره ورته ، اوس مې در نه بېلوي ، باباجانه وګوره ، په ټول ژوند کې چا درنه ونه وم بېل کړی نن مې بېلوي ، باباجانه پورته شه په خوا مې شه زور يې راباندې تير دی پورته باباجانه ، يوا ځې يم ، يوا ځې مې مه پرېږده ، پورته باباجانه زړه مې چوي اوښکې مې له سترګو راروانې دي هيڅوک نشته چې پاکې يې کړي. پورته باباجانه سترګې مې سرې شوې باباجانه ته وخدای پورته شه نور مې څوک نشته چې تسلي راکړي پورته شه زړه مې مات مات دی دا خلک يې نور هم ماتوي ، په زړه کې مې اور بل دی ، يوا ځې تادرک کولای شو پورته شه. پورته شه باباجانه زړه مې چوي ، داظالمان مو د کلو کلو مينه ماتوي ته ورته پروت يې يوځل لاس پرانيزه او سينې ته مې درنږدې کړه ، پورته باباجانه باباجانه.

نور نو په ځان نه وم خبر چې سترګې مې پورته کړې آمنې مې سر په غېږ کې نيولی وو ، سترګو ته مې يې وکتل اوښکو يې ګريوان لومد کړی وو او ښکته په ما راتويېدلې.

- پلار څه شو ؟

آمنه ژړا واخيسته او سريې راباندې راکېښود په ژړا کې يې وويل.

- نور نو آرام شه ، ته او خدای نور آرام شه.

خو زه راپورته شوم ، په کوټه کې مې وکتل هيڅوک نه وو ، بهر مې وکتل په سرای کې خلک ښکارېدل رامنډه مې کړه.

- صبر صبر ، څه مو کړ ؟

له برنډې ښکته لويدلی وم نور نو په ځان نه وم خبر چې بيا مې سترګې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرانستلې ، په روغتون کې پروت وم ، آمنه مې سرته ولاړه وه او له ژړا یې سترګې سرې سرې کړې وې ، چې ما سترګې وغړولې له خوښۍ پورته شوه ، شاوخوا یې وکتل او راتېته شوه په تندي یې ښکل کړم.

پنځلسم څپرکی

غم او هیله ، وروستۍ برخه:

د پلار غم مې زړه قلم قلم کړی وو ، په ناسته پاسته ، خوب او خوراک کې مې هغه سترګو ته نیغ ولاړ وو ، څو ورځې خو دکان ته پرله پسې ورتللم او سهار به مې په ژړا پیل وکړ تر ماښامه ، په کومو ځایونو چې هغه ګرځېدلی وو ، چېرته چې هغه کار کړی وو ، چېرته چې ویده شوی وو ، ټول ځایونه به مې هره ورځ له نظره تېرول ، د هغه جامې ، اسباب د نسوارو قوطی هر څه به مې چې کتل له ژړا به مې ورته کو که وکړه سر به راباندې وڅرخېده او بې هوښه به شوم.
پوهنتون ته راغلم او د زړه په وینو مې درس ته دوام ورکړ ، خو پلار مې داسې د ژوند په اړ اړ کې غځونې کړې وې چې هیڅ مې ترې ځان نه شو خلاصولای. کله به یې موسکنده قواره راته یاد شوه او کله به یې له نسوارو ډکه خوله ، خندا یې خوب یې ، هغه وختونه به مې یو یو له نظره تیر شو چې هر بېګابه خوا په خوا پراته وو او هغه به راډیو لګولې وه او چې خبرونه به ختم شول ما ته به موسک شو.
درسونه هم سختېدل ، ډاکټر او خاله به هم په څو ورځې کې یو ځل حتماً راباندې ګرځېدل ، آمنه مې هم را په یادېده چې د پلار د مرګ په ورځ یې راسره ژړلي وو ، سر مې یې په غېږ کې ایښی وو او اوښکې یې راسره تویولې ، په روغتون کې یې په داسې حال کې په تندي

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکل کړم چې د پلار ښکولولو ته تږی وو ، نوره مې آرام آرام په زړه را ننوته او زړه ته مې یې لاره میندله.
یوه ورځ ورغلم کورته یې ، ماخوستن تول سره ناست وو خو هغه نه وه ، ماته نه ډوډۍ خوند راکاوه او نه هم ناستي سبا ته یې پلار ، کامران او زرلښت ووتل یواځې زه ، خاله او هغه پاتې شو زه له خاله سره په کوټه کې ناست وم چې راننوته ، خاله یوځل ماته وکتل بیا یې هغې ته وکتل هغې چای کیښود ماته یې وکتل او نور نو په پیالو اخته شوه ، ماتر نن ورځې پورې نه وو موسلې نه مې موسکا خولې ته راتله خو چې هغې ته مې وکتل په شونډو مې موسکا خپره شوه ،بیا مې پلار یاد شو او له ځانه مې بد راغلل.
آمنې خاله ته چای کیښود بیا یې ماته وکتل ، ډیره شېبه چوپ وه ، ما خاله ته وکتل ، پلار مې بیا سترګو ته نیغ درېدلی وو.
- خاله د پلار غم مې ژوند داسې نیم نیمګړی کړ.
خاله څه ونه ویل ، ډیره شېبه چوپ وه بیا د سترګو له کنجونو آمنې ته وکتل د هغې په سترګو کې اوښکې ښکارېدې ، زه حیران شوم داولې ؟ څه مې ونه ویل آمنې ته مې وویل.
- ولا مننه هغه ورځ مې دې ډیره مرسته وکړه.
آمنې سر پورته کړ ، سترګې یې له اوښکو ډکې وې ، خاله ته یې وکتل بیا یې ماته وکتل او په ژړغونې لهجه یې وویل.
- ستا له لاسه یې زما هم ملا ماته کړه.
زما وینښتان ځیږه شول ، زړه مې ودېږده ، خاله ته مې وکتل ، دهغې هم په سترګو کې اوښکې ګرځېدې بیا موسکه شوه ماته یې وکتل.
- چای وڅښه ، داز مور آمنه هم ډیره د نرې زړه خاونده ده ، له غزنې چې راغلو دوه میاشتې خو پرله پسې د شپې تولې شپه زه ورته ویښه وم بس ژړل به یې.
- ولې ؟
امنې ته مې سترګې ونیوې ، ګوندې هغه ځواب راکړي. خو مور یې اسویلی وکړ او ویې ویل.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه پوهیږم ، بس د شپې به په خوب کې راپورته شوه اپلتې به یې ویلې کله به یې ویل ماییې زړه مات کړ خدای دې زما زړه مات کړي او کله به یې څه ویل کله څه ؟

زما زړه ودربېده ، ژړا راغله ، آمنې ته مې وکتل د هغې له سترګو نورې اوښکې راتویې شوې خاله ته یې وکتل بیا یې ماته وکتل.

- ته وخدای ما معاف کړه ، ما ستا په ګټه لیکلي وو ، ډیره پښېمانه یم ، ډیره.

ماته هم ژړا راغله ، خاله ماته وکتل. بیا آمنې ته ځیر شوه.

- څه اپلتې وایې لورکې !د څه شي لیکلي ؟

ما خاله ته وکتل ، ډیره شېبه مې چرت ونیو بیا مې ورته ټوله کیسه وکړه ، آمنې هم خاله ته کتل او اوښکې یې تویولې ، ماهم خپله ژړا نشوه قابو کولای ، خاله هم راسره وژړل.

عجیبه ژوند دی ؟ پلار به هم ماغوندې ماشوم وو ، ماغوندې به لوی شوی وي ، ماغوندې به یې ژوند کاوه ، هیلې به یې درلودې او ماغوندې به پرې سختۍ ، غمونه او خوښۍ ورغلې وي خو یوه ورځ یې سترګې پټې کړې ، نه یې اوس کومه نښانه شته او نه یې هم د ژوند تاوده او خواږه اسویلي بس په همدې فکرونو کې وم چې خاله وویل.

- خدای د خیر کړي ، اسد جانه خپلو درسونو ته دې پام کوه ، آمنه هم لا وړه ده خدای مهربانه دی چې یوه ورځ به راشي چې تاسې دواړه د خوښۍ په جامو کې ووینم.

د خاله دا خبره عجیبه راته وبرېښېده ، آمنې ته مې وکتل هغه موسکه شوه او د تل په څیر یې سترګې تتې کړې ، پزه یې منجه کړه او خوله یې راته کږه کړه نوره نو پورته شوه او له کوټې ووته.

زما هم نور په زړه غنې ګډې شوې ، په اونۍ کې یو ځل حتماً د آمنې لیدلو ته ورتلم ، تر څو چې یوه ورځ وټاکل شوه چې د ډاکټر په خپلو پیسو ماته د کوژدنې مراسم ونیسي ، دامې د ژوند یوه تر ټولو خوښوونکې ورځ وه ، په جامو کې نه ځایېدم ، خود پلار ځای خالي

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو ، نه په دسترخوان کې راسره وو نه هم په نورو خنداګانو او خوښیو کې.
هغه وخت هم تیر شو ، پوهنتون لا ډیر پاتې وو ، یوه ورځ ډاکټر را ته وویل چې د غزني کور خرڅ کړم د پلار دکان هم خرڅ کړم په کابل کې کور واخلم ما هم داسې وکړل ، خو له زړه مې یو خدای خبر وو چې په زړه کې مې څه تیرېدل ؟
وختونه تیرېدل تردې چې د پنځم سمستر په رخصتیو کې خاله او ډاکټر را ته وویل چې باید ستا سو واده وکړو ، زه وچ حیران شوم ، کور هم راته ډاکټر واخیست ، خو پیسې یې راباندې شوې هغه د غزني د ستر کور پیسې ددغه کور د نیمایي قیمت هم نه شو ، څه سامانونه هم راته هغه واخیستل بله ورځ مو د واده تیاری ونیو ، ما درې میاشتې کېدې چې آمنه نه وه لېدلې ، لیدلو ته یې سخت تږی وم ، له ځانه سره مې ویل چې څومره فرق به یې کړی وي ؟
بله ورځ مو واده وکړ او بس نوی ژوند مو شروع کړ ، له هغې وروسته راته هره شپه آمنه یوه یوه کیسه لولي ، زما هم پوهنتون ختم شو ، او لوی بدلون خو بل دا وو چې سارا نړۍ ته سترګې رڼې کړې دي هغه زما او آمنې یوآځینۍ اولاد دی په ما هم ډیره ګرانه ده خو په هغې له مازیاته منلې ده اوس اوس پوهیږم چې زه چې په پلار دومره ګران وم چې مور به راسره څه کول ؟
بس نور نو خپل داستان همدلته ختموم ناوخته دی ، دخوب وخت دی آمنې نن راسره شخړه کړې وه څوشیبې وړاندې په خلا شوي یو او پرته له ما خوب هم نه ورځي.

ښاد او آباد اوسئ زړونه مو دخدای په مینه لبریز اوسه د مور او پلار له دعا او دهغوی له سپیڅلي خدمته مو خدای مه بې برخې کوه
پای
شهید مفتح ، هفت تیر د صدا او سیما میلمستون د شپږمې روژې د شپې یوه بجه او پنځه څلویښت دقیقې.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دژباړن لنډه پېژندنه

نوم: عبدالله (الهام) جمالزی
دپلار نوم: الحاج مولوي عبدالسليم جمالزی
دزېږيدو نيټه: ۱۳۶۶/۵/۲۵ يا د ۱۹۸۷ داګست ۱۷
دنده: ژورناليستېا او وياند
آثار:

1. هندي خالونه (لنډې کيسې)
2. انځورونه (لنډې کيسې)
3. ګناه کبيره (پوليسي کيسې)
4. دويندويې فن (څېړنه)
5. د ابراهيم ادهم په پلونو (همدا اثر)
6. ريښتيا هم خلک خدمت ته اړتيا لري (يونليک)
7. ناچاپ: دوه ناولونه ، دوه د لنډو کيسې ټولګې
8. بيلابيلې ژباړې.

ويب پاڼه:
www.taand.com
د اړيکو پتې:
aalhamj@gmail.com
a.alhamj@yahoo.com
elham.jamalzai@hotmail.com

Downloaded from: www.ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library